

РИК РИЪРДЪН

ПРОКЛЯТИЕТО НА ТИТАНА

Част 3 от „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“

Превод от английски: Владимир Молев, 2010

chitanka.info

*На Тофър Брадфилд — любител на къмпингуването,
създал един по-различен свят*

ПЪРВА ГЛАВА

СПАСИТЕЛНАТА НИ ОПЕРАЦИЯ ТРЪГВА ЗЛЕ

В петък, след края на последния учебен ден преди зимната ваканция, мама ми събра в една раница малко дрехи и смъртоносни оръжия и ме закара в ново училище. По пътя минахме да вземем Анабет и Талия.

От Ню Йорк до Бар Харбър в Мейн се стигаше за осем часа с кола. По магистралата се сипеше мокър сняг. С Анабет и Талия не се бяхме виждали от месеци, но заради вилицата и мисълта за това, което ни очакваше, не можехме да се отпуснем да поговорим. С мама обаче беше точно обратното. Когато беше притеснена, тя не спираше да приказва. Когато най-накрая пристигнахме в „Уестовър Хол“, вече се беше стъмнило и Анабет и Талия бяха изслушали абсолютно всички срамни истории какъв съм бил като малък.

Талия избърса с длан запотеното странично стъкло и надникна навън.

— Супер — измърмори тя. — Ще бъде страшен купон.

„Уестовър Хол“ приличаше на замък на зъл рицар. Сградата беше построена от черен камък и имаше кули, тесни прозорци и големи дървени врати. Издигаше се на покрита от сняг канара между скована от лед гора и бушуващия навъсен океан.

— Сигурни ли сте, че не искате да ви изчакам? — попита мама.

— Да, благодаря — отвърнах. — Нямам представа колко ще се забавим. Не се тревожи, ще се оправим.

— А как ще се приберете? Не мога да не се тревожа, Пърси!

Надявах се, че не съм се изчервил. Направо беше непоносимо, че трябваше да разчитам на майка си, за да ме кара с колата към моите битки.

— Успокойте се, госпожо Джаксън. — Анабет се усмихна уверено. Русата ѝ коса беше скрита под скиорска шапка, от която

надничаха сиви очи с цвета на океана. — Ще го пазим да не се набърква в неприятности.

Майка ми като че ли наистина се поотпусна. Тя смяташе Анабет за най-благоразумното дете на бог, стигало някога до осми клас. Беше сигурна, че Анабет редовно ми спасява кожата. И беше права, разбира се, но така или иначе на мен ми беше неприятно да го показва.

— Добре, деца — въздъхна мама. — Взехте ли всичко необходимо?

— Да, госпожо Джаксън — обади се Талия. — Благодаря, че ни докарахте.

— Имате ли сухи дрехи за преобличане? Записали ли сте си телефона ми?

— Мамо...

— Нали не си забравил амброзията и нектара, Пърси? Имаш ли златни драхми, за да се обадиш в лагера, ако се наложи?

— Стига, мамо! Ще се оправим. Хайде, момичета!

Мама като че ли се обиди и на мен ми стана кофти, но вече не издържах да седя в колата. Ако още веднъж чуех историята колко сладък съм изглеждал във ваната, когато съм бил на три години, щях да се заровя в снега и доброволно да се оставя да ме покоси бялата смърт.

Анабет и Талия слязоха след мен. Въпреки зимното яке, вятърът ме прониза като с леден кинжал.

След като колата се скри от поглед, Талия отбеляза:

— Майка ти е готина, Пърси.

— Свястна е — признах аз. — А твоята как е? Или с нея не поддържате връзка?

Веднага съжалих за въпроса си. Талия беше ненадминат майстор на убийствените погледи, може би заради пънкарския си вид — износен войнишки шинел, черни кожени панталони, най-различни верижки по китките и врата и дебело очертани с черен молив наситено сини очи, — но този, който сега ми хвърли, беше направо единайсет по десетобалната система.

— Не ти влиза в работата, Пърси!

— Хайде, да влезем вътре — намеси се Анабет. — Гроувър сигурно ни чака.

Талия погледна крепостта и потрепери.

— Права си. Чудя се, какво ли го е накарало да ни повика.

Взрях се в мрачните кули на „Уестовър Хол“ и измърморих:
— Едва ли е нещо хубаво.

Тежката дъбова врата се отвори със скърцане и тримата пристъпихме вътре, а силният вятър запрати след нас облак снежинки.
— Леле! — възкликнах смаяно.

Залата беше огромна. По стените бяха подредени бойни знамена и оръжия: стари пушки, двуостри брадви и всевъзможни други такива гадости. Да, знаех, че „Уестовър“ е военно училище, но все пак тази изложба беше убийствена. В буквалния смисъл на думата.

Бръкнах в джоба, където криех смъртоносния си химикал Въртоп. Имаше нещо гнило тук. Долавях опасност. Талия несъзнателно галеше сребърната си гривна — любимия й вълшебен предмет. Знаех, че в главите ни се върти една и съща мисъл. Предстоеше ни битка.

— Къде ли... — поде Анабет, но я прекъсна рязкото затръшване на вратата зад нас.

— Добре — измърморих аз. — Явно ще поостанем малко.

Скрихме раниците си зад една колона и поехме навътре. Не бяхме направили повече от две-три крачки, когато по каменния под отекнаха стъпки и от сенките изскочиха мъж и жена. Те заплашително поеха към нас.

И двамата бяха с къси сиви коси и черни военни униформи с червени ширити. Над горната устна на жената се виждаха рехави мустачки, а мъжът беше гладко обръснат — все едно си бяха разменили местата. Вървяха сковано, като че глътнали бастун.

— Какво правите тук? — попита строго жената.

— Ами... — Не бях подготвен за такъв развой на събитията. Толкова горях от нетърпение да открия Гроувър и да разбера какво се е случило, че не ми беше хрумнала възможността да ни попитат защо се промъкваме в училището през нощта. В колата изобщо не бяхме говорили как ще проникнем вътре. — Ние просто...

— Ха! — извика мъжът и аз подскочих. — На танците не се допускат външни лица! Трябва да напуснете веднага!

Говореше с лек акцент, най-вероятно френски, тъй като произнасяше странно „р“-то. Беше висок и с изпито лице. Когато заговореше, ноздрите му се разширяваха и човек нямаше как да не се

запяпа в тях, а очите му бяха различни — едното беше кафяво, другото — синьо — като на улична котка.

Вече си представях как ни изхвърлят обратно в снега, но изведнъж Талия пристъпи напред и щракна с пръсти. Звукът беше силен и рязък. От ръката ѝ се изви лек ветреца — или поне така ми се стори, и въздухът в залата се раздвижи. Полът мина покрай нас и знамената по стените трепнаха.

— Но ние не сме външни лица, господине — рече Талия. — Ние сме от това училище. Не ни ли помните? Аз съм Талия. Това са Анабет и Пърси. От осми клас.

Учителят присви разноцветните си очи. Какви ги вършеше Талия? Сега не само щяха да ни изгонят на студа, но първо щяха да ни накажат, задето се опитваме да лъжем. Но мъжът като че ли се поколеба.

Погледна колежката си.

— Госпожо Готчолк, познавате ли тези ученици?

Колкото и да беше сериозно положението, трябваше да прехапя устни, за да не избухна в смях. Учителката се казваше Готчолк^[1]? Не беше истина!

Жената премига, все едно се събуждаше от унес.

— Ааа... да. Струва ми се... да, господине. — Погледна ни объркано. — Анабет. Талия. Пърси. Какво правите тук? Защо не сте в салона?

Преди да успеем да отговорим, се разнесоха нови стъпки и при нас дотича Гроувър.

— Най-сетне пристигнахте! Мислех... — В този миг зърна учителите и млъкна. — О, госпожо Готчолк, доктор Торн! Аз само...

— Какво, господин Андъруд? — попита мъжът. Тонът му показваше, че не харесваше Гроувър. — Откъде да са пристигнали? Те учат тук.

Гроувър се изчерви и смотолеви:

— Да, господине. Естествено, доктор Торн. Просто имах предвид, че са пристигнали... за танците! Чака ни страхотно празненство, с пунш и танци!

Доктор Торн ни изглежда мрачно. Едното му око сигурно беше изкуствено. Може би кафявото. Или пък синьото? Изглеждаше така,

сякаш възнамеряваше да ни хвърли от най-високата кула на крепостта, но госпожа Готчолк унесено се обади:

— Да, страхотни танци. Хайде, вървете в салона при останалите. Да не съм ви видяла повече тук!

Не чакахме втора подкана. Заповтаряхме един през друг: „Да, госпожо“ и „Да, господине“, като аз дори козирувах, защото ми се стори, че така е редно в едно военно училище.

Гроувър ни поведе по един коридор, от дъното на който се разнасяше музика.

Усещах погледите на учителите в гърба си, но въпреки това се приближих до Талия и тихо попитах:

— Какъв беше този номер с щракането с пръсти?

— Мъглата ли? Хирон не ти ли е показал как се прави?

Буца заседна в гърлото ми. Хирон, нашият учител в лагера, беше споменавал за мъглата, но не ми беше показал как да я използвам. Защо беше научил Талия, а мен — не?

Гроувър се спря пред остъклена врата, на която пишеше — по-скоро се досетих, отколкото прочетох — „Физкултурен салон“.

— Размина ни се! — въздъхна той. — Добре, че вече сте тук!

Анабет и Талия го прегърнаха, а аз го тупнах по рамото.

Радвах се да го видя след толкова месеци раздяла. Беше пораснал и по бузите му се бяха появили нови косъмчета, но иначе си изглеждаше както винаги, когато се предрешеше в човешки вид — с червена шапка на къдрокосата глава, за да не се виждат рогцата, торбести джинси и кецове, за да скрие козината по краката и копитата си. На черната му тениска имаше надпис, който заради дислексията си едва успях да разчета: „Уестовър Хол: училище трепач“. За миг се зачудих дали това беше рекламният лозунг на училището, или пък опит за ученически хумор.

— Защо ни извика? — попитах. — Какво е станало?

Гроувър си пое дъх и тържествено обяви:

— Намерих двама!

— Двама? — ахна Талия. — Тук?

Той кимна.

Да попаднеш на едно дете на бог си беше събитие. Хирон беше обявил извънредно положение и беше разпратил всички налични сатири да обикалят из училищата в цялата страна, за да търсят нови

попълнения. Моментът беше изключително тежък. За съжаление постоянно губехме лагерници. Нуждаехме се от всеки боец, който можехме да намерим. Само че просто нямаше толкова много деца на богове.

— Брат и сестра — продължи той. — На десет и на дванайсет. Не знам на кой от боговете са деца, но са силни. Само че нямаме време. Трябва да ми помогнете да ги изведем оттук.

— Чудовища?

— Едно. — Гроувър притеснено се огледа. — Подозира ги отдавна. Мисля, че още не е сигурен, но днес е последният ден от срока. Няма да ги пусне да си тръгнат оттук, докато не разбере. Може и да нямаме друга възможност! Всеки път, когато се опитам да се доближа до тях, той се появява и ме спира. Не знам какво да правя!

Гледаше с надежда към Талия. Помъчих се да се сдържа, но въпреки всичко ме хвана яд. Преди сатирът очакваше напътствия от мен, а сега Талия имаше старшинство. Не само защото баща ѝ беше Зевс, но и защото тя имаше много по-богат опит в битките с чудовища в истинския свят.

— Ясно — каза тя. — Те ще бъдат ли на танците?

Гроувър кимна.

— Тогава да вървим да потанцуваме — рече Талия. — Кой е чудовището?

— О! — Гроувър отново се огледа изплашено. — Току-що го видяхте. Заместник-директорът, доктор Торн.

Забелязал съм, че във всички военни училища децата направо пощуряват, когато имат някакъв празник и им се удаде възможност да свалят униформите. Сигурно причината е в това, че през останалото време режимът им е адски строг и те имат нужда да изпуснат парата и да наваксат.

По пода на салона бяха разхвърляни червени и черни балони и учениците се замеряха с тях или се опитваха да се удушат с опънатите по стените гирлянди. Момичетата се носеха на групички, както винаги, намацани с грим, с потничета с тънки като спагети презрамки, ярки клинове и обувки, които ми приличаха по-скоро на някакви уреди за мъчения. От време на време се нахвърляха на някое момче като

пирани, пицяха и се кикотеха и когато най-сетне отминеха, горкото момче оставаше с панделки в косата и с отпечатыци от начервени устни по цялото си лице. По-големите момчета реагираха като мен — криеха се по ъглите и подозрително се оглеждаха на всички страни, все едно очакваха всеки миг да бъдат нападнати. Разбира се, в моя случай това беше самата истина...

— Ей ги там — Гроувър кимна към две по-малки от мен деца, които се караха до пейките. — Бианка и Нико ди Анджели.

Момчето беше с широкопола зелена шапка, с която сякаш нарочно криеше лицето си. Отдалече си личеше, че момчето ѝ е брат. И двамата бяха с гарвановочерна коса, тъмна кожа и докато говореха, ръкомахаха оживено. Момчето премятеше някакви карти в ръцете си. Сестра му явно му се караше за нещо и не спираше да се оглежда уплашено.

— Те... — попита тихо Анабет — знаят ли?

Гроувър поклати глава.

— Не съм им казал. Опасно е. След като разберат, миризмата им ще се усили.

Той ме погледна за потвърждение и аз кимнах. Нямах представа каква точно „миризма“ усещаха чудовищата и сатирите, но знаех, че заради нея всяко дете на бог може да се прости с живота си. И колкото по-силно беше то, толкова по-апетитно ухаеше на чудовищата.

— Давай да ги грабваме и да се изнасяме оттук — рекох.

Понечих да пристъпя към тях, но Талия сложи ръка на рамото ми. Заместник-директорът доктор Торн се беше появил от една врата до пейките и се спря недалеч от брата и сестрата Ди Анджели. Кимна студено към нас. Синьото му око искреше.

Изражението му подсказваше, че не се е заблудил от номера на Талия с мъглата. Подозираше какви сме и просто чакаше да разбере защо сме дошли.

— Не поглеждайте към тях — заповяда Талия. — Ще изчакаме подходяща възможност да се приближим. Дотогава ще се преструваме, че не ни интересуват. Трябва да го отклоним от следата им.

— Как?

— И тримата сме силни деца на богове. Присъствието ни би трябвало да го обърка. Смесете се с останалите. Дръжте се естествено. Потанцувайте. Но не ги изпускайте от очи.

— Да танцуваме ли? — измърмори Анабет.

Талия кимна. Нададе ухо към музиката и се намръщи.

— Пфу! Кой е пуснал Джеси Макарти?

Гроувър я изгледа обидено.

— Аз!

— О, богове! Гроувър, това е толкова тъпо! Не си ли чувал за „Гриндей“?

— Кои?

— Няма значение. Да танцуваме.

— Но аз не мога да танцувам!

— Можеш! — отсече Талия. — Хайде, козльо!

Сграбчи за ръката мънкащия Гроувър и го помъкна към дансинга. Анабет се усмихна.

— Какво? — попитах.

— Нищо. Просто се радвам, че Талия е отново с нас.

През лятото Анабет беше станала по-висока от мен, което, признавам си, не ми допадаше особено. Тя рядко носеше други дрънкулки, освен герданчето с мъниста от лагера, но сега беше с малки сребърни обеци във формата на сова — символа на майка ѝ. Свали скиорската си шапка и русата ѝ коса се разпиля по раменете. Изведнъж ми се стори много по-голяма от мен.

— Ъъъ... — измънках аз, като трескаво се мъчех да измисля какво да правя. Талия ни беше казала да се държим естествено. Какво ли можеше да означава това, когато си герой, поел на опасна мисия? — Да си проектирала някакви интересни сгради напоследък?

Очите ѝ грейнаха както винаги, когато станеше дума за архитектура.

— О, богове! В новото училище имаме СИП по компютърен дизайн и там ни показаха една страхотна програма...

Анабет подробно заобяснява какъв голям паметник искала да издигне на мястото на Световния търговски център в Манхатън. Надълго и нашироко говори за носещи колони, фасади и така нататък, а аз се опитвах да я слушам внимателно. Знаех, че мечтаеше да стане световноизвестен архитект, когато порасне — обичаше математиката, старите сгради и тем подобни, — но пък не разбрах почти нищо от това, което казваше.

В интерес на истината, бях леко разочарован, че новото училище й харесваше толкова много. Есента се беше преместила в Ню Йорк. Бях се надявал, че ще се виждаме по-често. Живееше в пансион в Бруклин заедно с Талия, за да са близо до лагера, така че Хирон да им помага, ако се наложи. Но тъй като тяхното училище беше само за момичета, а аз бях в гимназия в Манхатън, почти нямахме време да се срещаме.

— А, да, страхотно — измърморих неубедително аз. — Значи ще изкарате там до края на годината?

Лицето й се помрачи.

— Сигурно. Освен ако...

— Хей! — извика Талия. Тя танцуваше нещо като блус с Гроувър, който само се препъваше, настъпваше я и изглеждаше така, сякаш искаше земята да се разтвори в краката му и да го погълне. Добре поне, че кецовете му всъщност бяха празни отпред. А и за разлика от мен, си имаше оправдание за тромавостта. — Танцувайте! — заповяда тя. — Какво стърчите като пънове!

Погледнах смутено Анабет, след това се извърнах към момичетата, които обикаляха из салона.

— Е? — обади се Анабет.

— Ами... Коя да поканя?

Тя ме сръга в корема.

— Мен, водорасляк!

— А! Добре.

Замъкнахме се на дансинга и аз се обърнах, за да видя какво точно правеха Талия и Гроувър. Сложих едната ръка на кръста на Анабет, а тя сграбчи другата, все едно се готвеше да ме преметне с някоя хватка от джудо.

— Няма да те ухапя — рече тя. — Уф, Пърси, във вашето училище не ви ли учат да танцувате?

Не отговорих. Истината беше, че редовно организираха танци, но аз никога, ама никога не бях танцувал. Предпочитах да играя с останалите момчета баскетбол.

Поклатушкахме се насам-натам в продължение на няколко минути. Мъчех се да насоча вниманието си към гирляндите или пък към купата с пунш, само и само по-далеч от мисълта, че Анабет е по-

висока от мен, че ръцете ми са потни и вероятно гадни за пипане и че постоянно я настъпвах.

— Какво щеше да казваш? — попитах. — Проблеми в училище ли?

Тя нерешително облиза устни.

— Не. Баща ми — отвърна ми.

— Аха. — Знаех, че Анабет не се разбираше добре с баща си. — Мислех, че нещата между вас се оправят. Пак ли жена му?

Анабет въздъхна.

— Решил е да се мести. Точно когато най-сетне свикнах в Ню Йорк, на него му щукна да ходи да събира материал, за да пише книга за Първата световна война. В Сан Франциско!

Произнесе името на града така, все едно казваше: „Подземното царство“ или „миризливите боксерки на Хадес“.

— И иска да отидеш там с него?

— В другия край на страната — потвърди тя нещастно. — А полубоговете не могат да живеят в Сан Франциско. Би трябвало да го знае.

— Така ли? И защо не могат?

Анабет въздъхна тежко. Може би си мислеше, че се шегувам.

— Как така защо? Защото е там!

— О! — Нямах представа за какво говореше, но не си го признах, тъй като не исках да ме помисли за пълен идиот. — И какво ще правиш сега? Ще се върнеш в лагера ли?

— Не е само това, Пърси... Може би трябва да ти кажа...

Изведнъж тя рязко спря.

— Няма ги!

— Какво?

Обърнах се и проследих погледа ѝ. Двете хлапета, Бианка и Нико, ги нямаше. Вратата отстрани на пейките беше широко отворена. Доктор Торн също беше изчезнал.

— Трябва да извикаме Талия и Гроувър! — Анабет трескаво се огледа. — Къде са се запилели и те? Хайде, ела!

Тя хукна нанякъде в тълпата. Понечих да я последвам, но пред мен се изпречи групичка момичета. Опитах се да ги заобиколя, за да избегна панделките в косата и червилото по бузите, и когато се освободих, от Анабет нямаше и следа. Завъртях се в кръг, търсейки с

поглед Талия и Гроувър. Вместо тях обаче видях нещо, от което кръвта във вените ми изстина.

На двайсетина метра от мен, на пода на салона лежеше широкопола зелена шапка — същата като онази, която носеше Бианка ди Анджели. Край нея се въргаляха няколко разпилени картички. В следващия миг мярнах доктор Торн. Той вървеше забързано към вратата в другия край на салона, стиснал брата и сестрата за вратовете.

Анабет не се виждаше никъде, беше хукнала в обратната посока, за да търси Талия и Гроувър.

Вече правех първата крачка след нея, когато изведнъж нещо ме спря.

Спомних си как Талия ме беше погледнала озадачено, когато я бях попитал за номера с мъглата, и беше възкликнала: „Хирон не ти ли е показал как се прави?“. Сетих се как Гроувър се беше обърнал към нея, очаквайки тя да измисли план как да спасим децата.

Не че й завиждах. Тя беше готина. Не беше виновна, че баща ѝ е Зевс и винаги беше в центъра на вниманието... Но това не означаваше, че трябваше да тичам при нея за всяка дреболия. Освен това, нямаше време. Нико и Бианка ди Анджели бяха в опасност. Докато откриех приятелите си, братчето и сестричето отдавна щяха да са изчезнали. Добре познавах чудовищата. Можех и сам да се справя.

Извадих Въртоп от джоба и се втурнах след доктор Торн.

Вратата водеше към тъмен коридор. От мрака пред мен долитаха стъпки и сумтене. Свалих капачката на Въртоп.

Химикалът изведнъж нарасна и в ръката ми се появи бронзов гръцки меч, дълъг около метър и с увита по ръкохватката кожа. Сияйното острие хвърляше лека светлина върху редица шкафчета, подредени покрай стената.

Затичах надолу по коридора и стигнах до края му, без да ги настигна. Отворих вратата и се озовах в голямата зала, в която бяхме попаднали на идване. Бях направил пълна обиколка на крепостта. От доктор Торн нямаше и следа, но в другия край на залата видях брата и сестрата Ди Анджели. Стояха вцепенени от страх и се взираха в мен.

Пристъпих бавно към тях и свалих меча.

— Спокойно. Нищо няма да ви направя.

Не отговориха. Очите им бяха ококорени от ужас. Какво им ставаше? Къде беше доктор Торн? Може би беше зърнал Въртоп и

беше избягал. Чудовищата мразеха оръжия от божествен бронз.

— Казвам се Пърси — продължих, като се мъчех да говоря спокойно. — Ще ви заведе на някое безопасно място.

Зениците на Бианка се разшириха още повече. Тя стисна юмруци и изведнъж, макар и твърде късно, осъзнах какво ставаше — не я беше страх от мен, а се опитваше да ме предупреди.

Извърнах се рязко и в този миг се чу мълниеносно *фиу!* Рамото ми се вцепени. Нещо като огромна ръка ме удари отзад и ме блъсна към стената.

Замахнах с меча, но не уцелих.

В залата отекна студен смях.

— Да, Перррсей Джаксън — разнесе се гласът на доктор Торн, заваляйки „р“-то в името ми. — Чувал съм за теб.

Опитах се да освободя рамото си. Якето и ризата ми бяха приковани в стената с някакво острие — черен шип, подобен на кинжал, дълъг поне трийсет-четирийсет сантиметра. То беше ожулило кожата ми при преминаването си през дрехите и сега раната ме смъдеше. Усещането ми беше познато. Отрова.

Насилих се да се съсредоточа. Нямаше да се оставя да припадна.

Над нас се извиси тъмен силует. Доктор Торн пристъпи напред в сумрака. Все още беше в човешка форма, само лицето му беше преbledняло като на мъртвец. Усмиваше се злобно със свършено бели зъби, очите му — синьото и кафявото — отразяваха сиянието от меча ми.

— Благодаря ви, че излязохте сами от салона — рече той. — Мразя училищните танци.

Опитах се да замахна отново с меча, но не успях да го достигна.

Фиу! Втори шип излетя от мрака зад доктор Торн. Той като че ли изобщо не помръдна. Все едно зад гърба му се криеше някой и мяташе ножове.

Бианка изпищя. Вторият шип се заби в стената на сантиметри от лицето ѝ.

— И тримата ще дойдете с мен — обяви доктор Торн. — Ще пазите тишина и ще ме слушате. Само да чуя гък или писъци за помощ, и ще ви покажа колко съм точен с мятането.

[1] Gotchalk (англ.) — „има тебешир“. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРЪТ СЕ СДОБИВА С ШИПОХВЪРГАЧКА

Нямах представа що за чудовище беше доктор Торн, но ми беше пределно ясно, че е невероятно бърз.

Ако успеех да активирам щита си, можеше и да се предпазя от летящите шипове. Трябваше само да докосна часовника на китката си. Но той нямаше да защити брата и сестрата Ди Анджели. Нуждаех се от помощ и имаше само един начин да я повикам.

Затворих очи.

— Какво правиш, Джаксън? — изсъска доктор Торн. — Не спирай!

Заклатушках се едва-едва напред.

— Боли ме рамото — излъгах аз, като се опитвах — и хич не ми беше трудно — да прозвуча жално. — Не мога да го движа!

— Глупости! Отровата ми няма да те убие, само малко ще посмъди. Продължавай!

Торн ни изведе навън. Мъчех се да се съсредоточа. Представих си Гроувър. Фокусирах се над страха и усещането за опасност. Миналото лято Гроувър беше изградил телепатична връзка между него и мен и когато нещо го заплашваше, той се появяваше в сънищата ми. Връзката между нас все още съществуваше, но аз никога не я бях използвал. Нямах представа дали ще проработи, докато Гроувър е буден.

Хей, Гроувър! Торн ни отвлече! Той е луд и е въоръжен с минохвъргачка! Помощ!

Заместник-директорът ни подкара към гората. Вървахме по покрита със сняг алея, едва-едва осветявана от мъждукащи старомодни фенери. Рамото ми пареше ужасно. През скъсаното в дрехите ми нахлуваше студен вятър и имах страховито чувство, че всеки миг ще се превърна в ледена висулка.

— На поляната ще повикаме транспорта — рече Торн.

— Какъв транспорт? — попита Бианка. — Къде ни водите?

— Млъкни, непоносимо момиче!

— Не говори така на сестра ми! — обади се Нико. Гласът му трепереше, но се изненадах, че изобщо се осмели да си отвори устата.

Доктор Торн изръмжа — този звук определено не можеше да излиза от човешко гърло. Косъмчетата по врата ми настръхнаха, но се насилих да продължа да играя ролята си на покорен малък заложник. Не спирах да излъчвам послания към Гроувър, като си мислех за всяко нещо, което можеше да му привлече вниманието: *Гроувър! Ябълки! Тенекиени кутийки! Домъкни си козелския задник насам и доведи няколко добре въоръжени приятели за подкрепление!*

— Спрете! — заповяда чудовището.

Дърветата бяха свършили. Бяхме излезли на скала, надвиснала над океана. Усещах водата на стотици метри под нас. Чувах бумтенето на вълните, долавях соления мирис от пяната на прибоя. Но пред очите си виждах само мъгла и мрак.

Доктор Торн ме побутна към ръба. Политнах, но Бианка ме подхвана.

— Благодаря — измърморих.

— Какво е той? — прошепна тя. — Как ще се справим с него?

— Ами... работя по въпроса.

— Страх ме е — обади се Нико. В ръката си държеше някакво метално войниче.

— Млъкнете! — извика доктор Торн. — Обърнете се към мен.

Обърнахме се.

Разноцветните очи на Торн искряха нетърпеливо. Измъкна нещо от палтото си. В първия момент си помислих, че е някакъв вълшебен меч, но се оказа най-обикновен телефон. Той натисна едно копче и обяви:

— Пратката е готова.

Силно прачене заглуши отговора и аз се досетих, че телефонът всъщност беше портативна радиостанция. Стори ми се твърде модерно и зловещо — чудовище, използващо мобилни комуникации.

Хвърлих поглед през рамо, чудех се колко беше разстоянието до водата.

Доктор Торн се разсмя.

— Скачай, Перррсей Джаксън! Скачай! Ето го морето. Спасявай се!

— Как те нарече? — обади се тихо Бианка.

— После ще ти обясня — обещах ѝ аз.

— Наистина ли имаш план?

Гроувър! Появи се!

Дали да не се опитам да скоча във водата заедно с Бианка и Нико? Ако не загинехме веднага, океанът щеше да ни защити. И преди бях правил подобни номера. Ако баща ми беше в добро настроение и чуеше молбите ми, може би щеше да ми помогне. Да, може би.

— Ще си мъртъв, преди да стигнеш до водата — обади се доктор Торн, все едно беше прочел мислите ми. — Не знаеш кой съм аз, нали?

Зад него трепна нещо и на милиметри от ухото ми прелетя шип. Онова зад гърба му се беше мярнало за частица от секундата може би беше някакво устройство на пружини, катапулт... или пък опашка.

— За нещастие ви искат живи — продължи той. — Иначе отдавна да съм ви видял сметката.

— Кой ни иска? — попита Бианка. — Ако си мислите, че ще получите някакъв откуп за нас, грешите. Нямаме родители. Нико и аз... — гласът ѝ изневери. — Сами сме на този свят.

— Гррр! — изръмжа чудовището. — Не припирайте, гадни дребосъци. Скоро ще видите за кого работя. И ще получите чисто ново семейство.

— Люк — обадох се аз. — За него работиш!

Устата му се сви презрително, когато произнесох името на стария си враг — бивш приятел, който на няколко пъти се беше опитал да ме убие.

— И представа си нямаш какви ги говориш, Перррсей Джаксън. Но ще оставя Генеррррала да те просветли. Тази вечер ще му окажеш незабравима услуга. Той гори от нетърпение да се запознае с теб.

— Генеррррала ли? — Изведнъж си дадох сметка, че и аз бях произнесъл думата с френски акцент и завалено „р“. — Кой е той?

Торн вдигна глава към хоризонта.

— А, ето го! Вашият транспорт пристигна.

Обърнах се и мярнах светлинка в далечината, над морето грееше лъч на прожектор. След това чух бръмчене на приближаващ се хеликоптер.

— Къде ни водите? — попита Нико.

— Оказва ти се голяма чест, момчето ми! Получаваш възможността да се присъединиш към една велика армия! Също като глупавата ти игра с карти и кукли!

— Не са кукли! Фигурки са! Вземете вашата велика армия и...

— Млъкни! — прекъсна го доктор Торн. — Ще размислиш и ще се присъединиш към нас, момче, обещавам ти. Защото в противен случай... и за друго бихме могли да използваме децата на боговете. Имаме за хранене стотици чудовища. Голямото раздвижване вече започна!

— Голямото какво? — премигах объркано аз. Бях готов на всичко, за да го подтикна да говори, докато не измисля как да се спасим.

— Раздвижването на чудовища. — Доктор Торн се усмихна злобно. — Скоро ще се събудят най-страшните и най-кръвожадните. Чудовища, които не са се появявали от хилядолетия. И те ще донесат смърт и разрушения, каквито простосмъртните не са сънували и в най-страшните си кошмари. А накрая ще се появи и най-важното от тях — онова, което ще предизвика сгромолясването на Олимп!

— О, Боже! — прошепна Бианка. — Тоя е напълно откачен!

— Трябва да скочим — отвърнах шепнешком аз. — В морето.

— Страхотна идея! И ти си откачен като него!

Не успях да възразя, тъй като в този миг нещо се стовари върху мен.

Сега като се замисля, ходът на Анабет беше направо гениален. Нахлупила шапката си невидимка, тя се хвърли върху нас тримата и ни събори на земята. На доктор Торн му трябваша няколко секунди, за да се съвземе от изненадата си, и първият му залп прелетя над главите ни. Това даде възможност на Талия — вдигнала пред себе си вълшебния си щит Егида, и Гроувър да го атакуват в гръб.

Ако не сте виждали как Талия се впуска в битка, едва ли знаете какво е истински страх. Тя използваше дълго копие, което се появяваше от флакон с паралитичен спрей, който винаги носеше в джоба си. Но не то хвърляше в паника враговете ѝ, а щитът, който беше копие на Егидата на Зевс, подарена му от Атина. На бронзовата му повърхност имаше отпечатък от лицето на горгона Медуза и макар че той нямаше силата да вкаменява, изглеждаше толкова кошмарно, че

щом го зърнеха, в първия миг повечето хора се вцепеняваха от страх, а после побягваха.

Дори и доктор Торн трепна и изръмжа, когато го видя.

Талия пристъпи напред и размаха копието си.

— За Зевс!

Помислих си, че песента на чудовището вече е изпята. Талия замахна към главата му, но доктор Торн се озъби и отклони удара. Ръката му се превърна в оранжева лапа с огромни нокти и при досега им с щита се разхвърчаха искри. Ако не беше Егида, ноктите за секунди щяха да направят Талия на кайма. Тя обаче отскочи назад, като се приземи на крака.

Бръмченето на хеликоптера се приближаваше, но не смеех да се обърна да погледна.

Доктор Торн запрати залп от шипове към Талия и този път успях да видя как го правеше. Чудовището имаше опашка, кожена скорпионова опашка, на върха на която проблясваха остри шипове. Те отскочиха от Егида, но силата на удара събори Талия на земята.

Гроувър скочи напред. Вдигна тръстиквата си флейта към устните и засвири буйна мелодия, която идеално би подходдала на някакви пиратски танци. От снега се надигнаха зелени стъбълца и за няколко секунди дебели като въжета лиани се заоплитаха по краката на чудовището.

Доктор Торн изръмжа и започна да се променя. Нарасна пред очите ни и прие истинския си вид — с човешка глава и огромно лъвско тяло. Силната му бодлива опашка разпращаше смъртоносни шипове във всички посоки.

— Мантикор! — извика Анабет, която се беше появила до мен, тъй като когато се беше хвърлила върху нас, вълшебната ѝ бейзболна шапка беше отхвъркнала настрани.

— Кои са тези? — попита объркано Бианка ди Анджели. — И какво е това?

— Мантикор? — ахна Нико. — Има мощност три хиляди в атака!

Нямах представа за какво говореше, но и нямах време да се чудя. Чудовището разкъса вълшебните лиани на Гроувър с ноктите си, обърна се към нас и изръмжа.

— Залегнете! — Анабет бутна братя и сестрата в снега. В последния миг се сетих за щита си. Натиснах копчето на часовника,

циферблатът се уголеми и се превърна в здрав бронзов щит. И то тъкмо навреме. Шиповете се стовариха върху него с такава сила, че се забиха в метала. Красивият щит, подарък от брат ми, вече не ставаше за нищо. Едва ли щеше да удържи втори залп.

Чух плъсване и писък и Гроувър се озова до мен.

— Предайте се! — извика гръмовно мантикорът.

— Никога! — изкрещя Талия, хвърли се устремено срещу него и за миг ми се стори, че ще го принуди да отстъпи. Но тогава се извиси оглушително бръмчение и ни освети мощен прожектор. От мъглата изскочи хеликоптер и увисна на метри от ръба на скалата. Елегантен, черен военен хеликоптер с отвори от двете страни, които вероятно бяха за изстрелване на лазерно насочвани ракети. Екипажът сигурно беше от простосмъртни, но какво правеха тук? Нима беше възможно хора да работят за чудовище? Прожекторът заслепи Талия и мантикорът я повали с опашката си. Щитът ѝ отхвъркна в снега. Копието отлетя в другата посока.

— Не! — Втурнах се към нея и в последната секунда успях да отблъсна с меча си шипа, който щеше да я прободне в гърдите. Вдигнах надупчения си щит над нас, макар да знаех, че той нямаше да успее да ни спаси.

Доктор Торн се разсмя.

— Не виждате ли, че вече няма на какво да се надявате? Предайте се, герои!

Бяхме хванати в капан между чудовището и хеликоптера. Нямахме избор.

В този миг се разнесе ясен, пронизителен звук: в гората някой наду ловен рог.

Мантикорът застина. За секунда нищо не помръдваше. Само вятърът завихряше снежинки и бръмчаха перките на хеликоптера.

— Не — измърмори доктор Торн, — не може да...

Не свари да довърши мисълта си, тъй като край мен прелетя нещо като лунен лъч и в рамото на чудовището се заби искряща сребърна стрела.

Той политна назад, ръмжейки от болка.

— Проклети да сте! — извика мантикорът и от опашката му се разхвърчаха шипове, най-малко по петнайсет наведнъж, към дърветата, откъдето беше дошла стрелата, но със същата бързина оттам

засвистяха нови сребърни стрели. Стори ми се, че във въздуха те пречупваха шиповете на две, но не повярвах на очите си — такава точност беше невъзможна. Дори и децата на Аполон в лагера не можеха да стрелят така.

Доктор Торн извади стрелата от рамото си, виейки от болка. Дишаше тежко. Замахнах към него с меча си, но явно той не беше толкова тежко ранен, колкото изглеждаше. Избегна меча, стовари опашката си върху щита ми и ме събори на земята.

От дърветата наизлязоха стрелците — десетина момичета. Най-малкото беше на около десет, а най-голямото на четиринайсет, колкото мен. Бяха облечени в сребристи скиорски якета и джинси, в ръцете си държаха опънати лъкове. Приблжиха се решително към мантикора.

— Ловджийките! — извика Анабет.

— Само те ни липсваха! — изсумтя недоволно Талия.

Не успях да я попитам какво имаше предвид.

Едно от по-големите момичета пристъпи напред с опънат лък. Беше висока и стройна, с леко червеникава кожа. За разлика от останалите, в лъскавата ѝ черна коса сияеше сребърна диадема и на мен ми заприлича на някаква персийска принцеса.

— Разрешавате ли ми да го убия, господарке?

Нямах представа кого питаше, тъй като погледът ѝ беше вперен в чудовището.

Доктор Торн изкрещя:

— Не е честно! Това е пряка намеса! Не е позволено от древните правила да се правят такива неща!

— Нищо подобно — обади се едно момиче с около година-две по-малко от мен. Тя беше с медноруса коса и с адски странни очи — сребристоклатни, с цвета на луната. Беше толкова красива, че не можех да отлепя очи от нея, но в същото време изглеждаше строга и опасна. — Ловуването на диви зверове винаги е било моя задача. А ти, гнусно чудовище, си див звяр. — Обърна се към онази с диадемата. — Убий го, Зои.

Мантикорът изръмжа:

— Ако не мога да ги отведа живи, ще ги взема с мен в смъртта!

Скочи към мен и Талия, тъй като знаеше, че все още сме замаяни и изнемощели.

— Няма да ти позволя! — извика Анабет и пристъпи напред.

— Дръпни се, дете на боговете! — заповяда момичето с диадемата. — Не ни пречи да стреляме!

Но Анабет скочи на гърба на чудовището и заби ножа си в гривата му. Мантикорът изрева и започна да се мята насам-натам, като размахваше опашка, но Анабет се държеше здраво и не падаше.

— Стреляйте! — заповяда Зои.

— Недейте! — извиках аз.

Но стрелите на ловджийките вече бяха полетели. Първата уцели мантикора в шията. Втората — в гърдите. Чудовището се олюля и отстъпи назад.

— Това не е краят, ловджийки! Ще си платите за това!

И преди някой от нас да успее да реагира, мантикорът, с Анабет на гърба си, скочи от ръба на скалата и изчезна в мрака.

— Анабет! — изкреях силно аз.

Понечих да хукна след нея, но враговете ни не се бяха отказали. От хеликоптера се разнесе яростно пук-пук-пук — обстрелваха ни с картечници!

Повечето ловджийки хукнаха обратно към дърветата, край отпечатъците им в снега се появиха малки дупки от куршумите. Меднорусото момиче обаче не помръдна от мястото си.

— На простосмъртните не им е разрешено да гледат как ловувам — обяви тя.

Вдигна рязко ръка и хеликоптерът експлодира в облак прах — не, не беше прах. Черната метална машина се превърна в ято гарвани, които отлетяха в нощта.

Ловджийките излязоха напред.

Зои зърна Талия и се спря рязко.

— Пак ли ти! — изсъска тя презрително.

— Зои Нощната сянка — отвърна с разтреперан от гняв глас Талия. — Абсолютно навреме, както винаги.

Зои ни огледа.

— Четирима полубогове и един сатир, господарке.

— Да — кимна по-малкото момиче. — От лагерниците на Хирон, предполагам.

— Анабет! — обадох се аз. — Трябва да ни позволите да я спасим!

Тя се обърна към мен.

— Съжалявам, Пърси Джаксън, но нищо не може да помогне на приятелката ти.

Опитах се да се изправя, но няколко от ловджийките ме задържаха.

— Не си в състояние да се хвърляш от скали — продължи меднорусото момиче.

— Пуснете ме! — настоях. — За какви се мислите?

Зои пристъпи напред, сякаш се канеше да ме удари.

— Недей — спря я господарката й. — Не го прави от непочтителност. Просто не е на себе си. И не разбира.

Погледна ме, очите й бяха по-студени и по-ярки от зимната луна.

— Аз съм Артемида. Богинята на лова.

ТРЕТА ГЛАВА

БИАНКА ДИ АНДЖЕЛО ПРАВИ СВОЯ ИЗБОР

След като доктор Торн пред очите ми се превърна в чудовище и скочи от ръба на скалата, отнасяйки със себе си Анабет, едва ли нещо можеше да ме смае повече. Но когато това дванайсетгодишно момиче заяви, че е богинята Артемида, в отговор само измучах нечленоразделно:

— Тъъ... О!

Но това не беше нищо в сравнение с реакцията на Гроувър. Той ахна, изведнъж се свлече на колене в снега и запелтечи:

— Благодаря ви, господарке! Вие сте... Вие сте толкова... Тъъ...

— Стани, козльо! — сръга го ядосано Талия. — Има много по-важни неща! Анабет е в опасност!

— Чакайте малко! — обади се в този момент Бианка ди Анджело. — Пет минути почивка!

Всички се обърнаха към нея. Тя започна да ни сочи с пръст един по един, сякаш се мъчеше да свърже отделни точки в очертание, което да има някакъв смисъл.

— Кой... кой са тези хора?

Строгото изражение на Артемида се смекчи.

— По-добре ще е да ми кажеш кои сте вие, мило дете. Кой са родителите ви?

Бианка смутено погледна брат си, гледащ смаяно богинята.

— Родителите ни са мъртви — отвърна тя. — Ние сме сираци. Банката плаща от наследството ни таксите за училище, но...

Замълча. Сигурно си личеше, че не ѝ вярвахме.

— Какво? — извика тя. — Истината ви казвам!

— Утробата на бог те е родила — обади се Зои Нощната сянка. Тя говореше странно, все едно четеше от някаква стара книга. — Единият ти родител е бил простосмъртен. Но другият е бил от Олимп.

— Участвал е в олимпийските игри?

— Не — отвърна Зои. — Бил е бог.

— Супер! — възкликна Нико.

— Не! — Гласът на Бианка потрепери и се прекърши. — Не е супер!

Нико заподскача нетърпеливо, все едно едва се стискаше да не изтича към тоалетната.

— Зевс наистина ли притежава мълния с шестстотин точки щета? Получава ли допълнителни точки за...

— Млъкни, Нико! — Бианка вдигна ръце към лицето си. — Това не е глупавата ти игра „Митомеджик“! Богове не съществуват!

Колкото и да бях притеснен за Анабет — от всичко на света най-много исках да се втурна веднага по следите ѝ, — нямаше как да не ми стане мъчно за тях. Много добре помнех какво ми беше, когато научих, че съм полубог.

На Талия това чувство сигурно също ѝ беше познато, тъй като гневните пламъци в очите ѝ утихнаха.

— Бианка, знам колко невероятно звучи. Но боговете все още съществуват. Повярвай ми. Те са безсмъртни. И когато им се родят деца от обикновени простосмъртни, деца като нас... Животът ни е пълен с опасности.

— Опасности... — измърмори Бианка. — Като онова момиче, дето падна.

Талия извърна глава. Дори и Артемида изглеждаше уязвена.

— Не прибързвайте със скръбта си за Анабет — рече богинята. — Тя беше храбра девойка. Ако някой може да я намери, това съм аз.

— Защо не ни позволите да тръгнем след нея? — попитах.

— Защото тя не е тук. Не го ли усещаш, сине на Посейдон? Има някаква магия. Не знам как и защо, но приятелката ти просто изчезна.

Колкото и да ми се искаше да скоча от скалата след Анабет, нещо ми подсказваше, че Артемида е права. Анабет беше изчезнала. Ако беше долу в морето, щях да доловя присъствието ѝ.

— Ааа... — Нико вдигна ръка, сякаш беше в класната стая. — А доктор Торн? Адски готино го надупчихте със стрели! Той мъртъв ли е?

— Той беше мантикор — обясни Артемида. — Да се надяваме, че повече няма да ни създава проблеми. Но чудовищата не умират. Те

се появяват отново и затова трябва постоянно да бъдат преследвани и изстребвани.

— Защото в противен случай ще изстребят нас — добави Талия.

Бианка ди Анджели потрепери.

— Сега ми е ясно... Нико, помниш ли миналото лято онези, които ни нападнаха на улицата във Вашингтон?

— И преди това шофьора на автобуса — кимна Нико. — Дето имаше глава на овен. Казах ти, че не си измислям!

— Затова Гроувър бдеше над вас — обадох се аз. — За да ви защити, ако наистина се окажете деца на бог.

— Гроувър ли? — Бианка се взря изненадано в него. — И ти ли си полубог?

— Ами, всъщност, съм сатир. — Той изрита кецовете си и показва копитата си. Бианка едва не припадна.

— Гроувър, обуй се веднага! — заповяда Талия. — Не е нужно точно сега да й изкарваш акъла!

— Какво толкова, копитата ми са чисти!

— Бианка — намесих се отново аз, — ние дойдохме, за да ви помогнем. С Нико трябва да се научите как да оцелявате. Доктор Торн няма да е последното чудовище, с което ще се сблъскате. Затова трябва да дойдете с нас в лагера.

— Какъв лагер? — попита тя.

— Лагера на децата на боговете — отвърнах. — Там се учим да се бием и всичко останало.

Може да дойдете с нас и да останете за постоянно, ако искате.

— Чудесно, да вървим! — извика доволно Нико.

— Почакай! — Бианка поклати глава. — Не искам...

— Има и друга възможност — намеси се Зои.

— Няма! — сръза я веднага Талия.

Двете се гледаха ядосано. Нямах представа за какво говореха, но си личеше, че двете се познаваха отпреди и не се понасяха. По някаква причина си имаха зъб.

— Достатъчно измъчихме децата — обяви Артемида. — Зои, ще починем тук няколко часа. Опънете шатрите. Погрижете се за ранените. Донесете нещата на гостите ни от училището.

— Веднага, господарке.

— Бианка, ти ела с мен. Бих искала да поговорим.

— А аз? — попита Нико.

Артемида го огледа внимателно.

— Ти може да покажеш на Гроувър как се играе с твоите карти. Сигурна съм, че той с удоволствие ще ти обърне малко внимание... като лична услуга към мен.

Гроувър едва не се препъна от бързане.

— Разбира се! Хайде, ела, Нико!

Те поеха към гората, разговаряйки за точки, щети, оръжия и тем подобни щуротии. Артемида поведе обърканата Бианка към ръба на скалата. Ловджийките започнаха да разопаковат раниците си и да издигат лагер.

Зои хвърли един последен убийствен поглед към Талия и изчезна да се погрижи за задачите, които господарката ѝ беше възложила.

След като ловджийката си тръгна, Талия ядосано тропна с крак.

— Как смеят да се появяват така! Мислят си, че са... Ааа!

— С теб съм — обадох се аз. — Не им вярвам.

— С мен си? — Талия насочи беса си към мен. — А къде ти беше акълът одеде в салона, Пърси? Искаше сам да се справиш с доктор Торн, така ли? Знаеше, че е чудовище!

— Аз...

— Ако бяхме всички заедно, можеше да му видим сметката и без намесата на ловджийките. И Анабет можеше все още да е тук. Помисли ли за това?

Стиснах зъби. На езика ми бяха няколко доста груби отговора, но се насилих да замълча. Сведох глава и погледът ми попадна на нещо синкаво в снега до краката ми. Бейзболната шапка на Анабет.

Талия не каза нищо. Избърза сълзите от очите си, обърна се и си тръгна, като ме остави сам с въргалящата се на земята смачкана шапка.

Ловджийките издигнаха лагера си за броени минути. Седем големи палатки от сребриста коприна, подредени в полукръг около голям огън. Едно момиче наду сребърна свирка и от гората изскочиха десетина бели вълка. Те започнаха да обикалят наоколо като кучета-пазачи. Ловджийките спокойно се разхождаха край тях и дори ги хранеха от ръцете си, но аз реших, че е по-добре да не се отдалечавам от палатките. От дърветата ни наблюдаваха соколи с искрящи от пламъците на огъня очи — предполагах, че те също ни охраняваха. Дори и времето като че ли се подчиняваше на волята на богинята.

Беше си все така студено, но вятърът утихна и снеговалежът спря, така че беше почти приятно да седиш край огъня.

Почти... Като се изключеха болката в рамото ми и усещането за вина, което ме гризеше. Не исках да повярвам, че Анабет вече я нямаше. Но колкото и да ме беше яд на Талия, гузната ми съвест ми подсказваше, че тя беше права. Вината беше моя.

Какво беше започнала да ми обяснява Анабет в салона? Беше споменала, че е важно. Сега може би никога нямаше да разбере. Спомних си как дори не успяхме да потанцуваме на една цяла песен и оклюмах още повече.

Гледах как Талия обикаляше из снега край палатките, вървеше между вълците без страх. Спря и вдигна глава към „Уестовър Хол“, където вече всички светлини бяха угаснали и се виждаше само една голяма черна сянка над дърветата. Чудех се какво ли си мислеше.

Преди седем години бащата на Талия я беше превърнал в ела, за да я спаси от смъртта. Тя беше останала да се сражава сама срещу армия от чудовища на билото над лагера, за да даде възможност на приятелите си Анабет и Люк да избягат. Беше възвърнала човешкия си вид само преди няколко месеца и понякога застиваше толкова неподвижна, че човек можеше да я вземе за дърво.

След малко една от ловджийките ми донесе раницата. Гроувър и Нико се върнаха от разходката си и Гроувър ми помогна да се погрижа за рамото си.

— Кръвта ти е позеленяла! — възкликна очарован Нико.

— Не мърдай — заповяда ми Гроувър. — Вземи, хапни малко амброзия, докато превържа раната.

Потреперих, докато той слагаше бинта, но амброзията помогна. Имаше вкус на домашно приготвено шоколадова бисквитка, топеше се в устата и от нея в цялото ми тяло се разливаше топла вълна. Заради амброзията и вълшебното мазило, което Гроувър използва, само след няколко минути се почувствах много по-добре.

Нико порови из своята раница, която ловджийките му бяха донесли — нямах представа как бяха успели да се промъкнат в училището, без да ги видят — и извади няколко фигурки: древногръцки богове и герои. Разпознах Зевс с мълнията, Арес с копието и Аполон със слънчевата колесница.

— Хубава колекция — отбелязах.

Нико се усмихна.

— Вече съм ги събрал почти всички! Трябват ми само още няколко, но те се намират много трудно.

— Отдавна ли си запален по „Митомеджик“?

— От тази година. Преди това...

Той сбърчи вежди.

— Какво? — попитах.

— Не помня. Странно.

Изглеждаше объркан, но бързо се съвзе.

— Ще ми покажеш ли мечата си?

Извадих Въртоп и обясних как като сваля капачката на химикала, той се превръща в меч.

— Страхотно! А какво правиш, когато му свърши пълнителят?

— Ами... не знам, не го използвам за писане.

— И наистина ли си син на Посейдон?

— Да.

— Значи би трябвало да си чудесен сърфист!

Гроувър едва се сдържаше да не избухне в смях.

— Стига, Нико! Честно казано, никога не съм се пробвал да се кача на сърф!

Той обаче продължи да ме разпитва. Често ли се карам с Талия, след като тя е дъщеря на Зевс? (Нищо не отговорих.) Ако майката на Анабет наистина е Атина, богинята на мъдростта, защо тя се е оставила мантикорът да я отнесе със себе си? (Едва се сдържах да не го удуша за този въпрос.) Анабет гадже ли ми е? (Към този момент вече бях готов да го натикам в един чувал с няколко парчета кърваво месо и да го хвърля на вълците.)

Предполагах, че всеки миг ще ме попита колко точки мощност имам в „Митомеджик“ и аз напълно щях да загубя самообладание, но ме спаси Зои Нощната сянка, която изведнъж изникна до нас.

— Пърси Джаксън.

Очите ѝ бяха кафяви, носът ѝ беше леко вирнат нагоре. Със сребърната диадема и гордата си осанка изглеждаше толкова царствена, че нямаше как да не скоча веднага.

— Да?

Тя ме огледа презрително, все едно бях торба с мръсни дрехи, която някой я е помолил да отнесе до пералнята.

— Ела с мен — рече накрая. — Господарката Артемида те призовава.

Зои ме заведе в последната палатка, която по нищо не се различаваше от останалите, и ми направи път да вляза. Бианка ди Анджели седеше до меднорусото момиче, което все още ми беше трудно да възприема като Артемида.

Вътре беше топло и уютно. Подът беше покрит с копринени килими и възглавници. В средата на бронзов мангал гореше огън — без дърва и без дим. Зад богинята, на загладена дъбова поставка, беше подпрян голям сребърен лък, изработен във формата на рога на газела. По стените висяха кожи: мечешка, тигрова и няколко други, които не успях да разпозная. Ако някой активист от движението за защита на животните видеше толкова много кожи на редки видове накуп, сигурно щеше да получи удар, но като богиня на лова Артемида вероятно можеше да възстанови всеки див звяр, който отстреляше. В първия момент ми се стори, че и коленете ѝ са наметнати с кожа, но после осъзнах, че една жива кошута с гладка кожа и сребристи рога беше положила доволно глава в скута ѝ.

— Седни, Пърси Джаксън — подкани ме богинята.

Настаних се срещу нея на земята. Тя ме оглеждаше изпитателно и аз се смутих. Толкова стари очи, а лице на момиче.

— Изненадан ли си от възрастта ми? — попита тя.

— Тъж... малко.

— Бих могла да се появя пред теб като възрастна жена или като пламък, или каквото друго реша, но предпочитам да съм момиче. Това е средната възраст на моите ловджийки и на всички девойки, на които съм покровителка, преди те да поемат по друг път.

— Да поемат по друг път? — повторих въпросително аз.

— Да пораснат. Да започнат да се занимават с момчета. Да оглупеят и да загубят решителността си. Да забравят кои са.

— Аха.

Зои седна вдясно от богинята. Гледаше ме така, все едно бях виновен за всичко, изброено от Артемида, като че ли аз бях измислил появата на мъжете на този свят.

— Прости на ловджийките ми, че не те приветстват с добре дошъл сред нас — продължи Артемида. — Много рядко приемаме в лагера си момчета. По принцип на ловджийките е забранено да общуват с тях. Последното, което се опита да надникне при нас... — Обърна се към Зои. — Кое беше то?

— Едно момче в Колорадо — отвърна Зои. — Превърнахте го в джакалуп^[1].

— А, да — кимна доволно Артемида. — Обичам да превръщам мъжете в джакалупи. Така или иначе, Пърси, поканих те тук, за да ми разкажеш за мантикора. Бианка вече ме осведоми за... хм, обезпокоителните думи, които е изрекъл. Но тя може и да не е разбрала добре. Затова бих искала да чуя и теб.

Разказах й.

Когато свърших, богинята замислено положи ръка на сребърния си лък.

— Страхувах се, че това може да е отговорът.

— Миризмата ли, господарке? — приведе се напред Зои.

— Да.

— Каква миризма? — попитах.

— Появяват се зверове, които не съм ловувала от хилядолетия — измърмори Артемида. — Толкова древни, че почти съм ги забравила.

Взря се в мен напрегнато.

— Тази вечер дойдохме тук, тъй като усетихме мантикора. Но не по неговите дири бяхме поели. Повтори пак точно какво ви каза доктор Торн.

— Ами... „Мразя училищните танци.“

— Не, не, след това.

— Каза, че някакъв си Генерал ще ми обясни всичко.

Зои пребледня. Обърна се към Артемида и отвори уста, но богинята й даде знак да замълчи.

— Продължавай, Пърси — подкани ме тя.

— След това Торн заговори за някакво голямо движение...

— Раздвижване — поправи ме Бианка.

— Да, раздвижване. И после каза: „А накрая ще се появи и най-важното от тях — онова, което ще предизвика сгромолясването на Олимп!“

Богинята седеше така неподвижно, че можеше да мине за статуя.

— Може и да ме е лъгал — рекох.

Артемида поклати глава.

— Не, не е. Отдавна трябваше да се досетя, всички знаци бяха налице. Но сега най-важното е да открия това чудовище и да го убия.

Зои кимна, макар да си личеше, че се мъчи да прикрие страха си.

— Ще потеглим веднага, господарке.

— Не, Зои. Ще замина сама.

— Но...

— Тази задача е прекалено опасна дори и за ловджийките. Знаеш откъде трябва да започна лова. Не можеш да дойдеш там с мен.

— Както заповядате, господарке.

— Ще намеря това създание — закле се Артемида. — И ще го закарам на Олимп преди да е настъпило зимното слънцестоене. То е напълно достатъчно доказателство, за да убеди съвета на боговете за опасността, която ни заплашва.

— Значи знаете какво е това чудовище? — попитах.

Артемида стисна здраво лъка си.

— Молете се да греша.

— Боговете също ли се молят? — попитах изненадано аз, изобщо не ми беше хрумвала подобна възможност.

На устните на Артемида пробяга усмивка.

— Но преди да тръгна, Пърси Джаксън, имам една дребна задача за теб.

— Свързана ли е с превръщането в джакалуп?

— Не, за съжаление. Искам да придружиш ловджийките до лагера. Там ще са в безопасност до завръщането ми.

— Какво? — избухна Зои. — Но ние не желаем да ходим в лагера! Последния път, когато бяхме там...

— Да, знам — прекъсна я богинята. — Но съм сигурна, че Дионис вече ви е простил... онова дребно недоразумение. Имате право да използвате моята хижа там, когато пожелаете. Освен това, доколкото знам, вече са построили нови хижи на мястото на онези, които изгорихте.

Зои замърмори недоволено за глупавите лагерници.

— Остана да бъде взето последно важно решение. — Артемида се обърна към Бианка. — Направи ли своя избор, момичето ми?

— Все още се колебая — отвърна нерешително Бианка.

— За какво? — обадох се аз.

— Поканиха ме... Поканиха ме да се присъединя към лова.

— Какво? Не можеш да го направиш! Трябва да дойдеш в лагера, за да се обучаващ при Хирон. Това е единственият начин да се научиш как да оцелееш.

— За момичетата не е единственият — намеси се Зои.

Не вярвах на ушите си.

— Бианка, в лагера е страхотно! Има конюшни с пегаси, арена за битки с мечове и... Какво ще спечелиш, ако се присъединиш към ловджийките?

— Безсмъртие, например — отвърна Зои.

Взрях се в нея, после преместих поглед към Артемида.

— Шегува се, нали?

— Зои рядко се шегува — отвърна Артемида. — Моите ловджийки ме следват във всичките ми приключения. Те са мои оръженосци, спътници, сестри по оръжие. След като ми се закълнат във вяност, те наистина стават безсмъртни... освен ако не загинат в битка, което е малко вероятно. Или пък не нарушат клетвата си.

— Каква клетва? — попитах аз.

— Да обърнат гръб на любовта — отвърна Артемида. — Никога да не пораснат и да не се омъжат. Да останат завинаги девици.

— Като вас?

Богинята кимна.

Опитах се да си представя какво означаваха думите ѝ. Да бъдеш безсмъртен. Да общуваш само с момичета — и то завинаги. Не ми се струваше кой знае колко привлекателно.

— Значи обикаляте из страната и събирате дъщери на боговете...

— Не само на боговете — прекъсна ме Зои. — Господарката Артемида не дели хората по произхода им. Всеки, който почита богинята, може да се присъедини към нас. Полубогове, нимфи, простосмъртни...

— А ти от кои си?

В очите на Зои пламна гняв.

— Не ти влиза в работата, момче! Ако желае, Бианка може да се присъедини към нас. Но тя сама трябва да го реши.

— Бианка, това е лудост — заявих аз. — Ами брат ти? Нико не може да дойде с теб.

— Със сигурност — потвърди Артемида. — Той ще отиде в лагера. За нещастие това е най-добрият вариант за момчетата.

— Хей! — възкликнах обидено аз.

— Ще можете да се виждате от време на време — продължи богинята. — Но няма да носиш отговорност за него. Учителите в лагера ще се грижат за Нико. А ти ще имаш ново семейство. Нас.

— Ново семейство — прошепна замечтано Бианка. — Без отговорности...

— Бианка, не бива да го правиш! — обадох се. — Това е лудост!

Тя се обърна към Зои.

— Заслужава ли си?

Зои кимна.

— Със сигурност.

— Какво трябва да направя?

— Повтаряй след мен — рече Зои. — Вричам се на богинята Артемида...

— Вричам се... вричам се на богинята Артемида...

— Обръщам гръб на мъжете, приемам да бъда завинаги девица и се присъединявам към лова.

Бианка повтори думите.

— Това ли е?

Зои кимна.

— Ако господарката Артемида приеме клетвата ти, вече не можеш да я нарушиш.

— Приемам я! — обяви Артемида.

Пламъците в мангала просветнаха ярко и ни окъпаха в сребрист отблясък. Бианка си изглеждаше все същата, но пое дълбоко дъх и широко отвори очи.

— Усещам... сякаш станах по-силна.

— Добре дошла при нас, сестро — поздрави я Зои.

— Не забравяй клетвата си — рече Артемида. — Сега тя е животът ти.

Нямах думи. Чувствах се излишен. Бях се провалил. Бях изминал толкова път и бях понесъл толкова страдания, а накрая Бианка ме беше зарязала заради някаква си групичка безсмъртни момичета.

— Не се отчайвай, Пърси Джаксън — обади се Артемида. — Все пак ще имаш възможност да им покажеш лагера си. И ако Нико реши,

може да остане там.

— Чудесно — измърморих, като се опитах да прикрия яда си. — И как ще стигнем дотам?

Артемида затвори очи.

— Зората приближава. Зои, съберете нещата. Трябва да стигнете бързо и без опасности до лагера. Ще помоля брат си да ви закара.

Зои изобщо не изглеждаше очарована от тази идея, но кимна и даде знак на Бианка да я последва. На излизане Бианка се спря до мен.

— Съжалявам, Пърси. Но искам да го направя. Наистина го искам.

След това изчезна и останах сам с дванайсетгодишната богиня.

— Значи брат ви ще ни закара, така ли? — рекох мрачно.

Сребристите очи на Артемида засияха.

— Да, момче. Бианка ди Анджело не е единствената, която има досадно братче. Сега ще имаш възможността да се запознаеш с безразсъдния ми близник Аполон.

[1] Измислено животно от северноамериканския фолклор, заек с рога на антилопа — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТАЛИЯ ОПОЖАРЯВА НОВА АНГЛИЯ

Артемида ни увери, че изгревът наближава, но това по нищо не си личеше. На мен ми се струваше още по-студено и по-тъмно, а на всичкото отгоре и снегът се усилваше. В „Уестовър Хил“ горе на хълма не светеше нито едно прозорче. Чудех се дали учителите вече са забелязали, че братът и сестрата Ди Анджели и доктор Торн ги няма. Не ми се искаше да съм наоколо, когато това станеше. Като знаех какъв съм късметлия, единственото име, което госпожа Готчолк щеше да е запомнила, щеше да е Пърси Джаксън, и пак щяха да ме обявят за общонационално издирване.

Ловджийките събраха палатките за нула време. Докато аз зъзнех на студа (за разлика от мен, те като че ли изобщо не забелязваха атмосферните условия) и Артемида се взираше очаквателно на изток, Бианка дръпна настрана Нико да поговорят. По унилата му физиономия се досещах, че тя му обясняваше за решението си да се присъедини към лова. Нямаше как да не си помисля, че постъпва егоистично, като изоставя брат си.

Талия и Гроувър дойдоха при мен, горяха от нетърпение да разберат какво е станало на аудиенцията ми при богинята.

Когато им разказах, Гроувър пребледня.

— Последния път, когато ловджийките бяха в лагера, положението беше страшно.

— А откъде се взеха изобщо тук? — зачудих се аз на глас. — Сякаш изникнаха изпод земята.

— Бианка е решила да тръгне с тях! — изсумтя презрително Талия. — Заради Зои е! Тази проклета...

— Кой може да я вини? — прекъсна я Гроувър. — Безсмъртие в компанията на Артемида...

Той въздъхна дълбоко.

Талия направи физиономия.

— Ама и вие, сатирите, сте едни... Всички сте влюбени в Артемида. Не разбрахте ли, че на нея изобщо не ѝ пука за вас?

— Но тя е толкова... свързана с природата... — замечтано промърмори Гроувър.

— Дрън-дрън шикалки! — изсумтя Талия.

— Шикалки, шишарки, кестени... — продължи да нарежда унесено той.

Най-накрая небето започна да просветлява. Артемида измърмори:

— Крайно време беше! Толкова е мързелив през зимата!

— Изгрева ли чакате? — попитах любезно.

— Не, брат си.

Не исках да бъда груб. Бях чел мита за Аполон — понякога наричан и Хелиос, който карал огромната колесница със слънчевия диск по небосвода. Но също така знаех, че слънцето е звезда на милиарди километри от нас. Бях свикнал с мисълта, че някои от древногръцките митове са действителност, но въпреки това... Не можех да си представя как точно ще се появи Аполон със Слънцето в колесница.

— Не е точно така, както си въобразяваш — рече Артемида, все едно беше прочела мислите ми.

— О, аха. — Поуспокоих се малко. — Значи няма да се появи с колесница с...

Изведнъж на хоризонта пламна светлина. Заля ни топла вълна.

— Не гледай — посъветва ме богинята. — Почакай първо да спре.

Да спре ли?

Извърнах глава и видях, че и другите са послушали съвета ѝ. Светлината и топлината така се усилиха, че накрая имах чувството, че дебелият ми яке ще пламне на гърба ми. Изведнъж светлината угасна.

Обърнах се. Не можеше да бъде! Пред мен стоеше моята кола! Е, не моята, в смисъл, че я притежавах, а колата, която винаги съм искал. Червено мазерати спайдър кабрио! Беше толкова страхотна, че направо сияеше. След това си дадох сметка, че сиянието идваше от нажежения

корпус. Снегът около нея се беше стопил в съвършен кръг и това обясняваше защо стоях на зелена трева и обувките ми бяха мокри.

Шофьорът изскочи с широка усмивка на лицето. Изглеждаше седемнайсет-осемнайсет годишен и за миг се изплаших, че това беше Люк, старият ми враг. Имаше същата руса коса и стегната фигура на спортист. Но не беше Люк. Беше по-висок и нямаше белег на бузата си. Усмивката му беше непресторена и игрива. (При последните ни срещи Люк само се зъбеше и мръщеше.) Беше облечен с джинси, меки обувки и тениска без ръкави.

— О! — измърмори Талия. — Я какъв печен пич!

— Нали е бог на Слънцето, нормално е да има тен — отвърнах аз.

— Не това имах предвид.

— Сестричке! — извика Аполон. Ако зъбите му бяха една идея по-бели, щеше да ни ослепи и без слънчевата си кола. — Какво става? Толкова рядко се обаждаш. Никога не пишеш. Бях започнал да се тревожа!

Артемида въздъхна.

— Добре съм, Аполон. И не ми викай „сестричке“!

— Аз се родих първи, така че...

— Близнаци сме! Колко хилядолетия трябва да спорим...

— Та какво е станало? — прекъсна я той. — Гледам, че момичетата са с теб. Да не би да искаш да ви дам някой урок по стрелба с лък?

Артемида стисна зъби.

— Нуждая се от услуга. Трябва да се впусна по дирите на един звяр, сама. Бих искала да закараш спътниците ми в лагера.

— Нямаш проблеми, сестричке! — Изведнъж вдигна ръце, за да накара всички да замълчат. — Усещам как в главата ми се ражда хайку!

Ловджийките изохкаха. Явно познаваха творческите пориви на Аполон.

Той се прокашля и театрално протегна ръка.

През снега се надига зелена трева.

Сестра ми ме моли за помощ.

А аз съм готин.

Ухили се и зачака аплодисменти.

— Куца ти римата в последния стих — отбеляза Артемида.

— Така ли? — намръщи се той.

— Аха. По-добре да го замениш с: „А аз виря си носа“.

— Не, не, за хайку не е нужна рима, важен е броят на сричките.

Хмм... — Той си замърмори нещо полугласно.

Зои Нощната сянка се обърна към нас.

— След последното си пътешествие до Япония, господарят Аполон разви слабост към хайку. Но за щастие сега е много по-добре, отколкото след ходенето си в Лимърик^[1]. Ако чуех още някое стихотворение, започващо със: „Златокъдра богиня от Спарта“...

— Измислих го! — обяви Аполон. — „И великодушно я оказвам!“ Така стана супер! — Той се поклони самодоволно. — Добре, сестричке. Искаш да закарам ловджийките ти, така ли? Точно навреме! Тъкмо се канех да потеглям.

— На тези полубогове също ще им трябва транспорт — посочи към нас Артемида. — Те са от лагерниците на Хирон.

— Няма проблеми! — Аполон ни изгледа. — Я да видим... Талия, нали? Чувал съм за теб!

Талия се изчерви.

— Здравейте, господарю Аполон.

— Дъщеря на Зевс, нали? Това те прави наполовина моя сестра. И доскоро беше дърво, нали така? Радвам се, че си пак при нас. Направо пощурявам, като чуя, че пак са превърнали някое красиво момиче в дърво. Помня, веднъж...

— Братко — прекъсна го Артемида. — Трябва да тръгваш.

— А, да. — Той спря погледа си върху мен и очите му се присвиха. — Пърси Джаксън?

— Същият... господарю.

Беше ми странно да наричам „господарю“ един младеж, но пък се бях научил да проявявам предпазливост към безсмъртните. Те лесно се обиждаха. И си ти го изкарваха през носа.

Аполон ме огледа внимателно, но не каза нищо, което леко ме притесни.

— Е — рече той накрая, — време е да потегляме! Пътуване само в една посока — на запад. И ако го пропуснете, няма връщане назад!

Погледнах мазератито, в което можеха да се поберат максимум двама души. А ние бяхме двайсет.

— Страхотна кола — обади се Нико.

— Благодаря, малък — отвърна Аполон.

— Но как ще се поберем всички?

— О! — Богът като че ли едва сега осъзна проблема. — Уф, да. Най обичам да се возя в спортни модели, но щом трябва...

Извади ключовете и натисна бутона за алармата. Пиук-пиук.

За миг мазератито отново засия. Когато ослепителната светлина угасна, на негово място се беше появило малко автобусче, като онова, с което ходехме да играем бейзбол в училище.

— Ето на! — обяви той доволно. — Скачайте вътре!

Зои заповяда на ловджийките да се качат. Наведе се да вземе раницата си, но Аполон я спря:

— Дай на мен, сладурче.

Зои сепнато отстъпи, за да избегне докосването, и го изгледа смразяващо.

— Братко — обади се строго Артемида. — Не бива да се правиш на кавалер с моите ловджийки. Не бива да ги поглеждаш, да им говориш и да флиртуваш с тях. И най-вече не бива да ги наричаш „сладурче“.

Аполон разпери ръце.

— Извинявай, забравих. А ти къде отиваш, сестричке?

— На лов — отвърна Артемида. — Не е твоя работа.

— Така или иначе, пак ще разбере. Виждам всичко. Зная всичко.

Артемида изсумтя.

— Не искам нищо повече от теб, освен да ги закараш в лагера. И да не ми се пречкаш!

— Да ти се пречкам ли? Никога не ти се пречкам!

Богинята въздъхна и му обърна гръб. Спря се пред нас.

— Ще се видим преди зимното слънцестоене. Зои, ти отговаряш за ловджийките. Не правете глупости. Дръжте се така, все едно съм с вас.

Зои застана мирно.

— Да, господарке.

Артемида коленичи и се взря в земята, сякаш търсеше следи. След миг се изправи, изглеждаше объркана.

— Толкова голяма опасност... Трябва да открия звяра на всяка цена.

Хукна към дърветата и се стопи в сенките им.

Аполон се обърна с усмивка и размаха ключовете на колата.

— Кой иска да покара?

Ловджийките се натовариха в микробуса, като се натъпкаха най-отзад, за да са по-далеч от Аполон и останалите силно заразни индивиди от мъжки пол. Бианка отиде при тях, като остави братчето си отпред при нас, което на мен ми се стори доста грубо, но Нико явно нямаше нищо против.

— Страхотно е! — заяви той, подскачайки по шофьорската седалка. — Това наистина ли е Слънцето? Мислех, че боговете на Слънцето и на Луната са Хелиос и Селена. Защо понякога са те, а понякога сте ти и Артемида?

— Заради съкращенията — отвърна Аполон. — Римляните са виновни. Не можеха да си позволят толкова много приношения в различни храмове и затова задраскаха Хелиос и Селена и набутаха техните задължения на нас. Сестра ми получи Луната, а аз — Слънцето. В началото ми беше кофти, но пък поне разполагам с тая страхотна кола.

— И как точно става? — попита Нико. — В училище ни казваха, че Слънцето е голямо огнено кълбо газ!

Богът се усмихна и разроши косата му.

— Тая история тръгна от това, че когато бяхме деца, Артемида ми викаше „голямо огнено кълбо газ“. Шегувам се, малък! Но ако трябва да говорим сериозно, зависи как гледаме на нещата — от астрономическа или от философска гледна точка. Астрономите твърдят... Че на кого му е притрябвало да слуша теориите на астрономите? Ще умреш от скука! Много по-интересно е как хората си представят Слънцето! Те са готови на всичко, за да го яхнат, така да се каже. То ги топли, заради него става реколтата, осигурява енергия от слънчевите централи, ако не беше то, всичко щеше да е... много по-мрачно, нали? Тази колесница е създадена от човешките мечти за Слънцето, малък. Тя е стара колкото Западната цивилизация. Всеки ден минава по небосвода от изток на запад и огрява незначителния

живот на простосмъртните. Колесницата е символ на могъществото на Слънцето — така, както си го представят простосмъртните. Стана ли ти ясно?

— Не — поклати глава Нико.

— Е, представи си тогава, че това е просто една страшно мощна и опасна кола със слънчеви батерии.

— Може ли да покарам?

— Не, малък си.

— Ааа... — вдигна ръка Гроувър.

— Ммм, не — отсече Аполон. — Ти си прекалено космат.

Дори не си направи труда да погледне към мен, а направо мина към Талия.

— Дъщеря на Зевс! — извика той. — Повелителят на небесата. Страхотно!

— А, не — поклати глава Талия. — Не, благодаря.

— Хайде — заувещава я Аполон. — На колко си години?

Талия се поколеба.

— Не знам.

Колкото и да беше тъжно, това беше самата истина. На дванайсет години Зевс я беше превърнал в дърво и оттогава бяха изминали седем години. Затова сега трябваше да е на деветнайсет. Но тя все още се държеше така, сякаш е на дванайсет, а ако човек я погледнеше отстрани, би решил, че е някъде по средата. Хирон твърдеше, че когато е била дърво, тя е продължила да расте, но много по-бавно.

Аполон замислено се потупа по долната устна.

— Почти си на шестнайсет.

— Откъде знаеш?

— Нали съм бог на предсказанията? Знаем какво ли не. Ще навършиш шестнайсет след седмица.

— Тогава имам рожден ден! На двамайсет и втори декември!

— И това означава, че вече си достатъчно голяма, за да караш с друг шофьор до себе си!

Талия смутено запристъпя от крак на крак.

— Ами...

— Спокойно, знам какво си мислиш — рече Аполон. — Че не заслужаваш толкова голяма чест да караш слънчевата колесница.

— Не това си мислех.

— Хайде, не се панирай! От Мейн до Лонг Айленд не е голямо разстояние. Не се тревожи, едва ли пак ще се повтори онова, което се случи предишния път, когато реших да си обучавам заместник. Ти си дъщеря на Зевс, той няма да те порази с гръм.

Аполон се разсмя, но никой друг не се присъедини към него.

Талия се опита да се измъкне, само че богът категорично отказваше да приеме думите ѝ. Натисна някакво копче на таблото и на предното стъкло се появи надпис. Трябваше да го прочета наобратно (което за човек с дислексия не е много по-трудно, отколкото нормалното четене). На него пишеше: „Внимание: млад шофьор“.

— Хайде, давай! — извика той. — Ще видиш, че шофирането е в кръвта ти!

Признавам, че умирах от завист. Откога си мечтаех да започна да карам! На няколко пъти през есента с мама ходехме до Монток и когато на крайбрежния път нямаше други автомобили, тя ми даваше да се пробвам с нейната мазда. Да, онова беше малка японска кола, а това — слънчевата колесница, но едва ли имаше кой знае каква разлика.

— Скоростта се равнява на топлината — обясни Аполон. — Затова тръгни бавно и внимателно и едва когато се издигнеш нависоко, може да настъпиш газта.

Талия стискаше волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да повърне.

— Какво ти става? — попитах.

— Нннищо — заекна тя. — Нннищо ми ннняма.

Дръпна надолу волана. Той се изви към нея и микробусът подскочи рязко нагоре. Политнах и се стоварих върху нещо меко.

— Ау! — изпищя Гроувър.

— Извинявай.

— Намали! — заповяда Аполон.

— Съжалявам! — измънка Талия. — Вече ми е ясно!

Успях да се изправа. Погледнах през прозореца и видях, че дърветата край поляната, от която бяхме излетели, димяха.

— Талия, давай по-кратко — обадих се аз.

— Вече ми е ясно, Пърси! — озъби се тя. Но продължи да натиска педала на газта.

— По-спокойно! — рекох.

— Спокойна съм! — извика тя. Седеше толкова напрегната и вцепенена, че все едно беше издялана от дърво.

— Трябва да заобиколим Лонг Айленд от юг — обади се Аполон. — Леко наляво.

Талия завъртя волана и аз отново политнах върху Гроувър.

— Другото ляво! — извика Аполон.

Направих грешката отново да погледна през прозореца. За секунди се бяхме издигнали над въздушните коридори на самолетите и летяхме толкова високо, че небето вече започваше, да изглежда черно.

— Ммм... — измънка Аполон, който като че ли едва се съдържаше да не се разкрещи. — Малко по-ниско, сладурче. В Кейп Код ще умрат от студ.

Талия бутна напред волана. Беше пребледняла като платно, по челото ѝ се стичаше пот. Нещо не беше както трябва. Никога не я бях виждал в такова състояние.

Микробусът изведнъж хлътна надолу и някой изпищя. Може би бях аз. Носехме се право към Атлантическия океан с хиляди мили в час, крайбрежието на Нова Англия оставаше вдясно от нас. Температурата рязко се покачи.

Аполон беше политнал някъде в дъното на микробуса и сега се мъчеше да допълзи обратно отпред.

— Сменете я! — примоли се Гроувър.

— Няма нищо страшно — отвърна той, макар че изглеждаше стреснат не на шега. — Тя само трябва да се научи да... Ааа!

Видях, че гледа навън и аз също надникнах. Под нас имаше малко, покрито със сняг, градче. Или поне допреди миг беше покрито със сняг. Пред очите ми снегът по дърветата, покривите и ливадите се стопи. Белите камбанарии на черквите покафеняха и започнаха да пушат. Из целия град затанцуваха малки стълбчета дим — като пламъчета на свещи върху торта. Дървета и покриви горяха.

— Нагоре! — изкрещях.

Очите на Талия искряха налудничаво. Дръпна обратно волана и този път успях да се задържа. Докато се изкачвахме едва ли не

вертикално в небето, погледнах назад и видях, че пожарите в градчето изведнъж бяха угасени от внезапно нахлул студен вихър.

— Натам! — посочи Аполон. — Лонг Айлънд е право напред. И намали малко, скъпа.

Профучахме като куршум над крайбрежието на северен Лонг Айлънд. Пред нас се появи лагерът — долината, гората, плажът. Виждаха се трапезарията, хижите и амфитеатърът.

— Всичко е под контрол — мърмореше Талия. — Всичко е под контрол.

Оставаха само няколкостотин метра.

— Спирачки! — заповяда Аполон.

— Мога да се справя.

— СПИРАЧКИ!

Талия скочи и с двата крака на педала, слънчевият микробус едва не се преобърна и се стовари в езерото с гръмовен плясък. Надигна се пара, няколко изплашени наяди изскочиха от водата с недоплетени кошници в ръце.

Микробусът с бълбукане се издигна на повърхността заедно с няколко полустопени канута.

— Е — усмихна се смело Аполон, — права беше, скъпа. Успя да се справиш. А сега излез да провериш дали не сварихме някого.

[1] Град в Ирландия, на който вероятно са кръстени т.нар. лимърици — хумористични стихотворни произведения, популярни във Великобритания и САЩ през XIX-XX в. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ОБАЖДАМ СЕ ПО ПОДВОДЕН ТЕЛЕФОН

Никога преди не бях идвал в лагера през зимата и снегът ме изненада.

Лагерът беше оборудван с първокласна вълшебна система за управление на климата. Нищо не можеше да прекоси границите ни без разрешение на директора, господин Д. Мислех, че ще е топло и слънчево, но вместо това се оказа, че той е позволил да завали лек сняг. Скреж покриваше колодрума за надбягване с колесници и ягодовите полета. Хижите бяха украсени с лампички, като на коледните елхи, само дето отблизо се виждаше, че са истински пламъчета. Сред дърветата искряха още огньове, а най-странното беше, че светлина струеше и от прозорчето на тавана, където се помещаваше оракулът, затворен в древно мумифицирано тяло. Зачудих се дали делфийският дух не си пече филийки или нещо подобно.

— Леле! — възкликна възхитено Нико, когато изпълзя от микробуса. — Това стена за катерене ли е?

— Аха — отвърнах.

— А защо по нея се стича лава?

— За да е по-интересно изкачването. Ела, ще те запозная с Хирон. Зои, познаваш ли...

— Познавам го — отвърна студено Зои. — Кажи му, че ще сме в Номер осем. Ловджийки, след мен.

— Ще ти покажа пътя — предложи Гроувър.

— Знам го.

— За мен ще е удоволствие да ви придружа. Тук човек лесно може да се загуби, особено ако... — той се спъна в едно кану, падна и когато се надигна, продължаваше да говори — ... както казваше старият ми баща, козелът! Хайде, вървете след мен!

Зои въздъхна раздразнено, но явно се примири, че няма как да се отърве от него. Ловджийките нарамиха раниците и лъковете си и се отправиха към хижите. Преди да ги последва, Бианка ди Анджело

прошепна нещо в ухото на брат си. Май очакваше някакъв отговор, но Нико само се намръщи и ѝ обърна гръб.

— Пазете се, сладурчета! — извика след ловджийките Аполон. След това ми намигна. — А ти внимавай с предсказанията, Пърси. До скоро!

— Кои предсказания?

Той не ми отговори, а скочи обратно в микробуса.

— Чао, Талия! — извика отвътре. — И да слушаш!

Усмихна ѝ се многозначително, сякаш искаше да ѝ подсказе, че в думите му се крие по-дълбок смисъл, затвори вратата и форсира двигателя. Извърнах се настрани, лъхна ме жарка вълна от излитането на слънчевата колесница. Когато отново погледнах, езерото едва се виждаше от пара. Едно червено мазерати профуча над дърветата, искреше все по-ярко и по-ярко, катереше се все по-високо и по-високо и накрая изчезна в един слънчев лъч.

Нико гледаше сърдито. Зачудих се какво ли му беше казала сестра му.

— Кой е Хирон? — попита той. — Нямам го в играта си.

— Директорът по учебната част — отвърнах. — Той е... ще видиш.

— Щом ловджийките не го харесват, значи е готин — измърмори Нико. — Да вървим.

Второто, което ме изненада в лагера, беше, че е празен. Знаех, че повечето деца идваха да се обучават тук само през лятото и сега щях да намеря само тези, които оставаха през цялата година, тъй като нямаха домове, в които да се приберат или пък там постоянно ги нападаха чудовища. Но дори и тях като че ли ги нямаше.

Мярнах Чарлс Бекендорф от хижата на Хефест, палеше пещта пред оръжейната. Братята Травис и Конър Стол от хижата на Хермес човъркаха ключалката на лавката. Няколко от децата на Арес се биеха със снежни топки с дървесните нимфи в покрайнините на гората. И това бяха всички. Дори и старата ми съперница от хижата на Арес, Клариса, я нямаше.

Голямата къща беше украсена с гирлянди с червени и сини пламъчета, които затопляха верандата, но за щастие, без да подпалят

дъските. Вътре гореше камина. Ухаеше на горещ шоколад. Директорът — господин Д., и Хирон играеха на карти в салона.

Кафявата брада на Хирон като че ли изглеждаше по-буйна. Къдравата му коса беше по-дълга. Тази година не преподаваше в училище и затова можеше да си позволи по-небрежен външен вид. Беше облечен в пухкав пуловер на подкови, а на скута му беше метнато одеяло, което почти изцяло закриваше инвалидната количка, в която седеше.

Когато ни видя, той се усмихна широко.

— Пърси! Талия! А това трябва да е...

— Нико ди Анджелио — обадих се аз. — Той и сестра му са полубогове.

Хирон въздъхна облекчено.

— Значи успяхте!

— Ами...

Усмивката му изчезна.

— Какво е станало? И къде е Анабет?

— О, не ми казвайте, че сме изгубили още един — обади се с отегчен глас господин Д.

Предпочетох да се престоря, че не го виждам, макар че човек трудно можеше да не забележи яркооранжевия му скиорски костюм и розовите кецове. (Дълбоко се съмнявах, че господин Д. се е занимавал с някакъв спорт поне един ден в хилядолетното си съществуване.) На къдравата му черна коса беше кацнал накривен златен лавров венец, което подсказваше, че е спечелил последната игра на карти.

— Защо? — попита Талия. — Кого другиго сме загубили?

В този момент Гроувър доприпка в салона, ухилен като идиот. Окото му беше насинено, а лицето му цялото пламтеше, все едно му бяха лепнали няколко здрави плесници.

— Ловджийките са тук!

Хирон се намръщи.

— Ловджийките ли? Виждам, че имате много за разказване. — Хвърли поглед на Нико. — Гроувър, защо не заведеш младия ни приятел във всекидневната и не му пуснеш нашето информационно филмче?

— Ама... А, ясно. Добре!

— Информационно филмче ли? — попита Нико. — То става ли за деца? Бианка е много строга и...

— Одобрено е за показване на деца до четиринайсет години — увери го Гроувър.

— Супер! — възкликна доволно Нико и го последва навън.

— Сега вие двамата — обърна се Хирон към мен и Талия, — седнете и ни разкажете всичко.

Когато приключихме с историята си, Хирон заяви:

— Трябва веднага да организираме издирване на Анабет.

— Аз ще отида! — произнесохме с Талия в един глас.

Господин Д. изсумтя:

— Нищо подобно!

С Талия замърморихме едновременно, но господин Д. вдигна ръка. В очите му искряха пурпурни пламъчета, които обикновено подсказваха, че ако не млъкнем, ни очакваше строго — и то по скалата на боговете — наказание.

— Доколкото разбрах от вашите обяснения — рече господин Д., — начинанието ви е претърпяло пълен провал. Изгубили сме Ани Бел...

— Анабет! — поправих го гневно аз. Тя беше дошла в лагера от седемгодишна, а въпреки това Дионис се преструваше, че не ѝ помни името!

— Да, да — кимна той. — Но пък сте довели някакво досадно хлапе на нейно място. Затова не виждам никакъв смисъл да рискувам живота на други в глупава спасителна операция. Най-вероятно въпросната Ани е мъртва.

Идеше ми да го удуша. Не беше честно, че Зевс го беше пратил тук на сух режим като директор на лагера за сто години. Това трябваше да е наказанието на господин Д. за лошото му поведение на Олимп, а се беше превърнало в наказание за всички нас.

— Анабет може и да е жива — обади се Хирон, но си личеше, че не вярваше особено в думите си. На практика той беше отгледал Анабет през годините, в които тя беше раснала в лагера, преди да се пробва да живее отново с баща си и новата му жена. — Тя е изключително умна. Ако... ако враговете ни са я заловили, тя ще се

опита да спечели време. Може дори да се престори, че минава на тяхна страна.

— Точно така — подкрепи го Талия. — Люк би предпочел да я запази жива.

— В такъв случай — рече господин Д., — ще трябва да докаже колко е умна, като се опита да избяга сама оттам.

Скочих.

— Пърси! — опита се да ме спре Хирон. Много добре знаех, че с господин Д. шега не биваше. Дори и да си импулсивно дете със СДВ, той пак не би проявил милост към непокорството. Но бях толкова ядосан, че не ми пукаше.

— Радвате се, че сте загубили още един от нас! — изкрещях. — Искате всички да загинем!

Господин Д. сподави прозявката си.

— Искаш ли да кажеш нещо смислено, или само си крещиш?

— Искам — изръмжах аз. — Знаем, че са ви изпратили тук за наказание, но това не означава, че трябва да се държите като пълен идиот! Все пак става дума и за вашата цивилизация. Може и да се напънете да ни помогнете малко!

В продължение на секунда се възцари такава тишина, че се чуваше прашенето на огъня в камината. Пламъците играеха в очите на господин Д. и му придаваха зловещ вид. Той отвори уста — вероятно възнамеряваше да ме прокълне да се разпадна в прах, — но в този миг Нико връхлетя при нас, следван от Гроувър.

— Невероятно! — изкрещя Нико и протегна ръка към Хирон. — Вие сте... вие сте кентавър!

На лицето на Хирон се появи насилена усмивка.

— Да, господин Ди Анджело, точно така. Но предпочитам да се появявам в човешка форма при запознанството си с нови хора.

— Не мога да повярвам! — Нико се извърна към господин Д. — А вие сте онзи пич с виното, така ли? Не е истина!

Господин Д. пренасочи гневния си поглед от мен към него.

— Онзи пич с виното?

— Дионис, нали? Страхотно! И вас ви имам!

— Как така ме имаш?

— Имам вашата фигурка от играта. И вашата картичка. И макар че ви дават само петстотин точки за нападение и всички ви смятат за

най-куция бог, аз адски ви харесвам!

— О! — Господин Д. изглеждаше невероятно объркан и вероятно единствено това спаси живота ми. — Ами... Радвам се да го чуя.

— Пърси — обади се Хирон, — вървете с Талия в хижите. Съобщете на останалите, че утре вечер ще играем „Плени знамето“.

— „Плени знамето“ ли? — премигах. — Но не сме достатъчно...

— Такава е традицията — прекъсна ме той. — Приятелска среща при всяко посещение на ловджийките.

— Да бе — измърмори Талия. — Залагам си главата колко е „приятелска“!

Хирон наклони леко глава към господин Д., който смаяно слушаше обясненията на Нико по колко точки за защита имат боговете в играта му.

— Хайде, вървете — подкани ни Хирон.

— А, да — кимна Талия. — Хайде, Пърси.

И тя ме измъкна навън, преди Дионис да се сети, че се канеше да ме изпепели.

— Арес вече ти е вдигнал мерника — напомни ми Талия, докато вървахме унило към хижите. — Още един безсмъртен враг ли искаш да спечелиш?

Беше права. В първото си лято в лагера се бях спречкал с Арес и сега той и децата му само дебнеха подходяща възможност да ми видят сметката. Не биваше да предизвиквам и Дионис.

— Съжалявам — измърморих. — Но не успях да се сдържа. Толкова е нечестно!

Тя се спря до оръжейната и плъзна поглед из долината, после вдигна глава към билото на хълма. Нейната ела се извисяваше там, златното руно блестеше на най-долния клон. Магията на дървото все още защитаваше границите на лагера, но вече не черпеше сили от духа на Талия.

— Всичко е нечестно, Пърси — прошепна тя. — Понякога ми се иска...

Замълча, тонът ѝ беше толкова тъжен, че ми стана жал за нея. С дългата черна коса, черните пънкарски дрехи и стария вълнен шинел, с

който се беше наметнала, Талия ми заприлича на огромен гарван, абсолютно не на място сред белия пейзаж.

— Ще върнем Анабет — обещах ѝ аз. — Макар че все още не знам как.

— Първо разбрах, че Люк вече го няма — рече тя. — А сега и Анабет...

— Не мисли за това.

— Прав си. — Тя се поизправи. — Ще намерим начин да я върнем.

На баскетболното игрище няколко ловджийки правеха забивки. Една спореше с момче от хижата на Арес. То беше хванало дръжката на меча си, а ловджийката изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да захвърли баскетболната топка и да сграбчи лъка и стрелите си.

— Ще ида да ги разтърва — рече Талия. — А ти обиколи по хижите и кажи на всички за утре.

— Добре. Ти ще си капитанът на нашия отбор, нали?

— Не, не — поклати глава тя. — Ти си в лагера по-отдавна. По-добре е ти да си капитан.

— Може да се комбинираме. Да си поделим капитанството.

И на нея тази идея ѝ се нравеше колкото и на мен, но тя кимна.

Пое към корта, но аз извиках след нея:

— Талия!

— Какво?

— Съжалявам за това, което стана в „Уестовър“. Трябваше да ви изчакам.

— Няма нищо, Пърси. На твое място вероятно и аз бих постъпила по същия начин. — Пристъпи нерешително от крак на крак, сякаш се колебаеше дали да добави нещо. — Попита ме за майка ми и аз те отрязах. Но просто... Когато отидох да я потърся, открих, че е починала в Лос Анжелис преди две години. Тя... тя имаше проблем с алкохола и явно една нощ е излязла с колата и...

Тя премига, за да спре сълзите си.

— Съжалявам.

— Да... Не че някога сме били близки с нея. Избягах от вкъщи, когато бях на десет. Най-щастливите две години в живота ми бяха, когато обикаляхме с Люк и Анабет. Но въпреки това...

— Затова ли се държеше така в слънчевия микробус?

Тя ме изгледа строго.

— Какво имаш предвид?

— Ами, направо се вцепени. Сигурно си се сетила за майка си и затова не искаше да караш.

Веднага съжалих, че изобщо заговорих за това. Талия заприлича на Зевс в единствения случай, когато го бях видял ядосан — от очите ѝ сякаш щяха да се разхвърчат мълнии.

— Да — измърмори тя. — Сигурно е било затова.

Обърна се и пое към игрището, където синът на Арес и ловджийката се опитваха да се убият с меч и баскетболна топка.

Едва ли сте виждали по-странни сгради от хижите в лагера. Номер едно и Номер две — на Зевс и на Хера — бяха с големи колони от бял мрамор и се намираха в средата, а от двете им страни бяха хижите на другите пет бога и пет богини, подредени във формата на подкова около цветна морава и огнище.

Обиколих ги всичките, за да предупредя лагерниците за играта на „Плени знамето“. Събудих един от синовете на Арес от следобедната му дрямка и той ми се развика да си обирам крушите. Попитах го къде е Клариса и той отвърна:

— Изпратиха я на тайна мисия!

— Добре ли е?

— Не се е обаждала от миналия месец. Води се за изчезнала. Същото ще те сполети и теб, ако не се изпариш оттук веднагически!

Реших, че е по-добре да го оставя да се наспи.

Накрая стигнах до Номер три, хижата на Посейдон — ниска сива постройка от морски камък, облепена с мидени черупки и корали. Вътре беше празна, както винаги. На стената над леглото ми висеше рог на минотавър.

Извадих от раницата бейзболната шапка на Анабет и я сложих на шкафчето. Щях да ѝ я върна, когато я намерех. Със сигурност щях да я намеря.

Свалих часовника от ръката си и натиснах бутона, за да се превърне в щит. Той заскърца и започна да се разтваря. Шиповете на доктор Торн бяха пробили бронза на десетина места. Заради повредите не успя да се разгъне изцяло и приличаше на пица с две липсващи

парчета. Красивите изображения, с които брат ми го беше украсил, вече почти не си личаха. В онази сцена, която показваше как аз и Анабет се бием с хидрата, все едно метеорит беше отнесъл главата ми. Закачих щита на куката до рога на минотавъра, но всеки път, щом погледът ми се спреше на него, сърцето ми се свиваше. Може би Бекендорф от хижата на Хефест щеше да успее да го поправи. Той беше най-добрият ковач и майстор на оръжия в лагера. Трябваше да го попитам, когато го видех на вечеря.

Както се взирах унило в щита, чух странно бълбукане и едва сега си дадох сметка, че в стаята се е появило нещо ново. В дъното ѝ някой беше поставил голям шадраван от сив морски камък със скулптура във формата на рибешка глава. От устата ѝ струеше солена морска вода и се стичаше долу в басейнчето на шадравана. Водата сигурно беше гореща, тъй като от нея се дигаше пара в студения зимен въздух, все едно бяхме в сауна. Шадраванът внасяше топлина и някакво лятно излъчване и изпълваше помещението със свеж мирис на море.

Приблжих се към него. Не открих бележка, но бях сигурен, че е подарък от Посейдон.

Взрях се във водата и рекох:

— Благодаря, тате.

По повърхността се появиха вълнички. На дъното искряха монети — десетина златни драхми. Не беше трудно да се досетя какво беше предназначението на шадравана. Напомняше ми да не забравям за близките си.

Отворих най-близкия прозорец и на слабото зимно слънце в парата грейна дъга. Извадих една монета от горещата вода.

— О, Ирида, богиньо на дъгата, приеми дара ми.

Хвърлих монетата в парата и тя изчезна. Изведнъж се поколебах с кого да се свържа.

С мама? Един примерен син би постъпил точно така, но тя сигурно още не беше започнала да се тревожи за мен. Беше свикнала да изчезвам за по седмица-две.

С баща ми? Отдавна не бях говорил с него, може би отпреди повече от две години. Но дали можех да се свържа с бог? Никога не бях опитвал. Дали нямаше да се ядоса?

Почудих се още миг-два и накрая помолих:

— Свържете ме с Тайсън. В пещите на циклопите.

Парата потрепери и се появи брат ми. Около него се виеха пламъци, което обаче не беше проблем, тъй като той беше циклоп. Беше се привел над наковалнята и удряше с чук по нажежено до червено острие на меч. Летяха искри, огнени езици ближеха ръцете му. В мраморната стена зад него имаше отвор, през който се виждаше тъмна синя вода — дъното на океана.

— Тайсън! — извиках силно.

В първия момент не ме чу заради чукането и пращенето на огъня.

— ТАЙСЪН!

Той се обърна и единственото му голямо око се ококори. На лицето му се разля щастлива усмивка.

— Пърси!

Хвърли меча и изтича към мен, за да ме прегърне. Изображението се размъти и се огъна напред. Аз инстинктивно отстъпих.

— Тайсън, това е Ирида връзка. Не съм при теб.

— О! — той отново се появи, изглеждаше смутен. — Да, как не се сетих!

— Как си? — попитах. — Как върви работата?

Очите му засияха.

— Тук е страхотно! Виж — грабна нажеженото острие с голи ръце и го поднесе към мен. — Сам го направих!

— Чудесно!

— И написах името си, ето тук, отдолу.

— Много хубаво. Слушай, виждате ли се с татко?

Усмивката му помръкна.

— Рядко. Той е зает. Тревожи се за войната.

— Каква война?

Тайсън се сепна. Изкара острието през отвора и във водата се надигнаха мехурчета. След като го прибра, металът вече беше изстинал.

— Старите морски духове се надигат и създават проблеми. Егеон. Океан.

Долу-горе се сецах за какво говореше. Ставаше дума за безсмъртните създания, господствали над моретата по времето на титаните, преди възхода на олимпийските богове. Появата им

означаваше, че господарят на титаните Кронос и съюзниците му набираха сили, а това изобщо не беше хубаво.

— Може ли да помогна с нещо? — попитах.

Тайсън тъжно поклати глава.

— Въръждаваме русалките. До утре трябва да сме направили още хиляда меча. — Погледна острието в ръцете си и въздъхна. — Старите духове защитават лошия кораб.

— „Принцеса Андромеда“ ли? Кораба на Люк?

— Да. Крийт го. Предпазват го от бурите на татко. Иначе той отдавна да го е потопил.

— Това би било хубаво.

Тайсън изведнъж се оживи и лицето му грейна.

— Как е Анабет? При теб ли е?

— Ами... — Сърцето ми натежа като топка за боулинг. Тайсън смяташе Анабет за най-хубавото нещо на света след фъстъченото масло (а него страшно го обичаше). Нямах смелост да му кажа, че е изчезнала. Така щеше да се разплаче, че можеше да угаси огньовете със сълзите си. — Не, в момента не е тук.

— Предай й поздрави! — Целият сияеше. — Много поздрави на Анабет!

— Добре. — Прокашлях се, за да разкарам заседналата в гърлото ми буца. — Ще й предам.

— И не се тревожи за лошия кораб, Пърси. Той си заминава.

— Къде си заминава?

— Вече е в Панамския канал! Далече, много далече!

Намръщих се. Защо Люк беше закарал пълния си с чудовища кораб чак там? За последно го бяхме видели край Източното крайбрежие, където събираше полубогове и тренираше армията си от чудовища.

— Добре — рекох, макар че новината не ме успокои особено. — Това е хубаво... вероятно.

Един силен глас изрева нещо, което не долових ясно. Тайсън потръпна.

— Трябва да се връщам на работа! Иначе шефът ще се ядоса. Успех, братко!

— Кажу на татко...

Но преди да успея да довърша, изображението потрепери и изчезна. Останах сам в хижата, чувствах се по-самотен и отпреди.

Отидох на вечеря в същото унило настроение.

Храната беше превъзходна, както винаги. Не че можеше да се обърка нещо с пържолите на скара, приготвянето на пица и пълнещите се по магически начин с безалкохолно чаши. Заради факлите и мангалите в откритата трапезария беше топло, но тъй като всеки трябваше да се храни с братята и сестрите си, аз бях сам на масата на Посейдон. На масата на Зевс Талия също беше сама, но не можеше да седнем заедно. Такива бяха правилата в лагера. Децата на Хефест, Арес и Хермес, поне бяха по няколко. Нико беше при братята Стол, тъй като новопристигналите винаги ги настаняваха в хижата на Хермес, докато не станеше ясно кой от боговете им е родител. Братята Стол се мъчеха да убедят Нико, че покерът е много по-интересна игра от неговите карти и фигурки на богове. Надявах се, че Нико нямаше пари в себе си, тъй като бързо щеше да ги загуби.

Единствената маса, която се забавляваше, като че ли беше тази на Артемида. Ловджийките ядяха, пиеха и се смееха като едно голямо щастливо семейство. Зои седеше начело, все едно беше майката. Тя беше по-сериозна от останалите, но от време на време се усмихваше. Сребристата ѝ диадема проблясваше в тъмните ѝ плитки. Бианка ди Анджели видимо се наслаждаваше на компанията им и мереше сили в канадска борба с едрото момиче, което се беше сбило със сина на Арес на баскетболното игрище. То я побеждаваше всеки път, но Бианка нямаше нищо против.

Когато приключихме, Хирон вдигна обичайния тост за боговете и официално приветства с добре дошли ловджийките на Артемида. Ръкопляскането беше доста вяло. След това той обяви „играта на добра воля“ на „Плени знамето!“ и това предизвика много по-бурна реакция.

После всички се прибрахме по хижите си, тъй като през зимата вечерният час беше по-рано. Бях толкова уморен, че веднага заспах. Това беше хубавото. А лошото беше, че сънувах кошмар, който беше ужасно гаден дори и по моите стандарти.

Анабет се изкачваше по забулен в мъгла хълм. В първия момент мястото ми напомни за Подземното царство, тъй като веднага ме връхлетя пристъп на клаустрофобия — небето не се виждаше, а само надвиснал плътен мрак, все едно бях в пещера.

Анабет се катереше нагоре към върха. Наоколо стърчаха изпочупени колони от черен мрамор, все едно навремето тук е имало голяма сграда, сега разрушена почти до основи.

— Торн! — извика Анабет. — Къде си? Защо ме доведе тук?

Покатери се върху руините на някакъв зид, спусна се от другата му страна и се озова на билото на хълма.

Ахна.

Пред нея беше Люк. Прежълтял от болка.

Беше коленичил на земята и като че ли се мъчеше да се надигне. Около него чернотата изглеждаше по-плътна, виеха се парцали мъгла. Дрехите му бяха разпокъсани, кожата му беше издрана, от цялото му тяло се стичаше пот.

— Анабет! — извика той. — Помогни ми! Моля те!

Тя изтича към него.

Опитах се да изкрещя: „Недей! Той е предател! Не му вярвай!“

Но в съня си нямах глас.

От очите ѝ се стичаха сълзи. Протегна ръка, сякаш за да погали Люк по лицето, но в последния момент се поколеба.

— Какво е станало? — попита тя.

— Оставиха ме тук — изстена Люк. — Моля те. Ще ме смаже.

Не ми беше ясно какъв точно беше проблемът. Той като че ли се бореше с някакъв невидим противник, все едно мъглата го задушаваше и изпиваше силите му.

— Мога ли да ти имам доверие? — прошепна Анабет. В гласа ѝ се долавяше спотаена обида.

— Не — отвърна Люк. — Постъпих ужасно с теб. Но ако не ми помогнеш, ще умра.

Идеше ми да извикам: „Ами остави го да умре тогава!“. На няколко пъти Люк най-хладнокръвно се беше опитал да ни убие. Не заслужаваше нищо от Анабет.

Изведнъж мракът над него потрепери като таван на пещера по време на земетресение. Започнаха да падат големи черни камъни. Анабет се втурна напред и го подхвана, преди да се е сгромолясал.

Сигурно тежеше хиляди тонове, а тя някак го удържаше да не затисне нея и Люк. Как успявате? Би трябвало да е невъзможно!

Люк задъхан се изгърколи настрани.

— Благодаря.

— Помогни ми! — простена Анабет.

Люк тежко въздъхна. Лицето му беше покрито с пот и мръсотия. Той се надигна, олюлявайки се.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Обърна се и започна да се отдалечава, а тресящата се чернота заплашваше да захлупи Анабет.

— ПОМОГНИ МИ! — примоли се тя.

— Не се тревожи, помощта ти вече е на път — отговори Люк. — Всичко се развива според плана. Само се опитай да издържиш още малко.

Черният похлупак потрепери отново, притискайки Анабет към земята.

Скочих в леглото и отметнах завивките. Не се чуваше нищо, освен бълбукането на шадравана. Часовникът на нощното шкафче показваше малко след полунощ.

Беше само сън, но въпреки това бях сигурен, че Анабет беше в ужасна опасност. И Люк беше виновен за това.

ШЕСТА ГЛАВА

ПОЯВЯВА СЕ ЕДИН ОТДАВНА МЪРТЪВ СТАР ПОЗНАТ

На сутринта след закуска разказах съня си на Гроувър. Седяхме на моравата и гледахме как сатирите и дървесните нимфи се гонеха по снега. Нимфите бяха обещали целувка на този, който успее да ги хване, но не играеха честно. Подлъгвах сатирите да се засият, а след това изведнъж се превръщаха в дърво и горкият сатир се блъсваше в него и отгоре му се изсипваше сняг.

Гроувър ме слушаше внимателно, като замислено чертаеше фигурки с пръст в козината на крака си.

— И върху нея се е стоварил таванът на някаква пещера, така ли?
— попита той.

— Аха. Какво би трябвало да означава това?

Сатирът поклати глава.

— Нямам представа. Но след съня на Зои...

— Какво? Да не би Зои също да е сънувала нещо подобно?

— Ами... не знам точно. В три сутринта отърча в голямата къща и поиска да говори с Хирон. Изглеждаше направо паникьосана.

— А ти откъде знаеш?

Гроувър се изчерви.

— Бях легнал да спя пред хижата на Артемида.

— Защо?

— Просто така, да съм близо до тях.

— Ама и ти си един любовник с копита!

— Не съм! Събудих се, когато тя изхвърча навън и я проследих до голямата къща. Скрих се в един храст и видях всичко. Първоначално Аргус отказа да я пусне и тя пощуря. Помислих си, че ще се сбият.

Опитах се да си го представя. Аргус, началникът на охраната на лагера, беше русокос здравеняк с очи по цялото тяло. Появяваше се

само когато изникнеше нещо сериозно. Честно казано, нямах представа кой би надделял в една схватка между него и Зои Нощната сянка.

— И какво искаше? — попитах.

Гроувър се намръщи.

— Ами тя започва да говори адски странно, когато е развълнувана, така че не ми стана много ясно. Доколкото разбрах, някаква голяма опасност заплашвала Артемида и ловджийките трябвало да ѝ се притекат на помощ. Нарече Аргус „хаймана“ и каза, че „чавка му е изпила акъла“ — не съм сигурен какво точно означава това, но май не е хубаво. Той пък ѝ отвърна...

— Чакай, чакай. Как изобщо Артемида може да е заплашена от опасност?

— Ами... Накрая Хирон излезе по пижама и с ролки на опашката и...

— Хирон си къдри опашката с ролки?

Гроувър се сепна и закри устата си с ръка.

— Извинявай, нищо не съм чул — рекох. — Продължавай.

— Зои каза, че иска разрешение незабавно да напусне лагера. Хирон категорично отказа. Ловджийките трябвало да останат тук, докато не получат нова заповед от Артемида. А Зои му отвърна — Гроувър потрепери: — „А как ще получим нова заповед от Артемида, ако Артемида я няма?“.

— Ама то нали и сега я няма? Може да изпрати пратеник, или...

— Не, не, според мен тя имаше предвид наистина да я няма. Да е пленена. Или отвлечена.

— Отвлечена? — Трудно ми беше да си го представя. — Кой би могъл да отвлече една безсмъртна богиня? Възможно ли е изобщо?

— Ами да. Има такива случаи. Персефона, например.

— Ама тя е била богиня на цветята.

Гроувър се нацупи, май го бях засегнал.

— На пролетта!

— Както и да е. Артемида е много по-силна от нея. Кой би могъл да я отвлече? И защо?

Той нещастно поклати глава.

— Нямам представа. Кронос?

— Не може да е набрал толкова мощ. Нали?

Последния път, когато бяхме видели Кронос, той беше на парчета. Не, всъщност не го бяхме видели с очите си. Преди хиляди години, след голямата война между титаните и боговете, боговете го бяха накълцали със собствената му коса и бяха разпилели останките в Тартар — нещо като бездънна кофа за боклук, където изхвърляха враговете си. По-миналото лято Кронос ни беше подмамил до ръба на ямата и за малко не успя да ни придърпа вътре. Миналото лято на борда на пълния с чудовища кораб на Люк зърнахме един златен ковчег и Люк заяви, че господарят на титаните се пренасял в него парче по парче всеки път, когато някой се присъединял към армията им. Кронос можеше да се появява в сънищата на хората и да ги прилъгва на своя страна, но не ми се вярваше, че е способен физически да надделее над Артемида, ако още е надробен на кайма.

— Не знам — поклати глава Гроувър. — Щеше да се разчуе, ако Кронос е възвърнал формата си. Боговете щяха да са по-притеснени. И въпреки това е странно, в една и съща нощ и ти, и Зои да сънувате кошмари. Все едно...

— Между тях има връзка — прекъснах го аз.

На заснежената морава срещу нас един сатир се пързеляше на копитата си след червенокоса дървесна нимфа. Тя се разсмя и протегна ръце, сякаш за да го прегърне. Щрак! Нимфата се превърна в ела и засилилият се сатир целуна ствола.

— Ех, любов! — въздъхна замечтано Гроувър.

Аз все още размишлявах над кошмара на Зои, който тя беше сънувала само няколко часа след моя.

— Трябва да говоря с нея!

— Преди това... — Гроувър извади нещо от джоба си. Нагъната на три брошура, като реклама на туристическа агенция. — Нали се чудеше как ловджийките се появиха точно навреме в „Уестовър Хол“? Според мен са ни следили.

— Следили ли? Защо?

Подаде ми брошурата. Най-отгоре пишеше: „Ловджийките на Артемида — разумният избор за твоето бъдеще!“. Вътре имаше снимки на момичета с опънати лъкове, дебнещи всевъзможни диви зверове. Под тях бяха пръснати лозунги от типа на: „Забравете за грижите за здравето — получавате безсмъртие!“ и „Бъдеще без досадни момчета!“.

— Намерих я в раницата на Анабет — рече Гроувър.

Зяпнах го смаяно.

— Е, и?

— Ами... Мисля, че Анабет се е канела да се присъедини към тях.

Ще ми се да кажа, че приех новината спокойно.

Но ако трябва да бъда искрен, идеше ми да хвана ловджийките и да ги удуша една по една. До края на деня се мъчех да си измисля занимания, за да се разсея, но не можех да си намеря място от тревога по Анабет. Отидох да помятам копия, но синът на Арес, който водеше упражненията, ме изгони, тъй като нещо не внимавах и метнах копието по мишената, преди той да се дръпне настрана. Извиних му се за дупката в панталоните, но въпреки това той ме изхвърли като мокро коте.

Минах през конюшната на пегасите, но там Силена Берегард от хижата на Афродита се беше спречкала с една ловджийка и реших, че е по-добре да не се намесвам.

След това се скрих в празния навес, където държахме колесниците, и се отдадох на мрачни мисли. Долу на стрелбището Хирон имаше час по стрелба с лък. Щеше да е най-добре да поговоря с него, той със сигурност щеше да ме посъветва какво да правя, но нещо ме възпираше. Подозирах, че ще се опита да ме предпази, както винаги, и нямаше да ми каже всичко, което знаеше.

Обърнах глава на другата страна. На билото на хълма господин Д. и Аргус хранеха малкото драконче, което пазеше златното руно.

И изведнъж ми просветна, че това означаваше, че голямата къща щеше да е празна. А там имаше още някой — или по-точно още нещо, — до което можеше да се допитам.

Кръвта забуча в ушите ми, хукнах към къщата и изкачих стълбите на един дъх. Един-единствен път бях идвал тук и все още сънувах кошмари за случилото се тогава. Отворих вратата и пристъпих на тавана.

Вътре беше тъмно, прашно и пълно с боклуци, точно както си го спомнях. Щитове със следи от чудовищни зъби по тях, нащърбени

мечове, сблъскали се в по-яки и от бронза глави, няколко препарирани експоната като харпия и ярко оранжев питон.

До прозореца, на трикрако столче, седеше сбръчкана мумия на старица в пъстроцветна хипарска рокля. Оракулът.

Насилих се да пристъпя напред. Зачаках от устата ѝ да се издигне зелен пушек, както беше станало предишния път, но той не се появи.

— Здравсти! — извиках наперено. — Как си?

Въпросът ми прозвуча толкова глупаво, че направо потръпнах. Как да си, ако си мъртъв и наврян на тавана? Но все пак духът на оракула трябваше да е някъде тук. Усещах заплашително присъствие, все едно в краката ми имаше навита на кълбо заспала змия.

— Имам въпрос — продължих малко по-високо. — Дошъл съм да питам за Анабет. Как мога да я спася?

Никакъв отговор. Слънчевите лъчи падаха косо през мръсното прозорче и на тяхната светлина се виждаха танцуващите във въздуха пращинки.

Почаках още малко.

И след това се ядосах. Някакъв си труп ми се правеше на важен и мълчеше.

— Добре — измърморих. — Хубаво. Сам ще се оправя.

Обърнах се рязко и се блъснах в голямата маса. Сега като че ли беше отрупана с още повече боклуци. На тавана се захвърляше какво ли не: бойни трофеи, които героите не искаха да държат в хижите си, предмети, които събуждаха неприятни спомени. Знаех, че Люк беше донесъл тук нокътя на дракона, който беше оставил белега на лицето му. Зърнах една счупена ръкохватка на меч с прикрепен етикет: „Това се счупи и Лирой загина. 1999 г.“.

До него лежеше розово копринено шалче, също с етикет. Взех го и прочетох:

„Шал на богиня Афродита
Намерен във Воден свят, Денвър, Колорадо, от
Анабет Чейс и Пърси Джаксън“

Взрях се в шала. Напълно го бях забравил. Преди две години Анабет го беше измъкнала от ръцете ми с думите: „А, не, без такива! Стой далеч от любовната магия“.

Мислех, че го е изхвърлила. А сега беше пред мен. Нима го беше пазила през цялото време? И защо го беше качила на тавана?

Обърнах се към мумията. Не беше помръднала, но заради падащите по лицето ѝ сенки изглеждаше все едно се усмихваше злобно.

Хвърлих шала на масата и поех към вратата, като едва се сдържах да не хукна презглава.

Вечерта бях готов да размажа ловджийките на „Плени знамето“. Играта щеше да е малка: само тринайсет ловджийки, включително Бианка ди Анджело и долу-горе толкова лагерници.

Зои Нощната сянка изглеждаше доста притеснена. Постоянно стрелкаше с яростни погледи Хирон, явно още се гневеше, че я задържа тук. Останалите ловджийки също бяха потиснати и унили. За разлика от предишната вечер, не се смееха и шегуваха. Настаниха се на масата си в трапезарията, шушукаха си нещо и потупваха лъковете си. Някои от тях дори като че ли бяха плакали. Сигурно Зои им беше разказала за кошмара си.

В нашия отбор бяха Бекендорф и двама от братята му, неколцина от децата на Арес (още ми беше странно, че Клариса я нямаше) и няколко от децата на Афродита. За първи път ги виждах да проявят желание да участват в играта. Обикновено те стояха отстрани, бърбеха си, оглеждаха се в реката и така нататък, но когато чуха, че ще се изправим срещу ловджийките, веднага поискаха да ги включим.

— Ще им покажа аз на тях дали „любовта не става за нищо“ — заканително измърмори Силена Берегард, докато си слагаше бронята. — Ще ги накъсам на парчета!

Начело на нашия отбор бяхме аз и Талия.

— Аз поемам нападението — предложи тя, — а ти вземи защитата.

— О! — възкликнах сепнато, направо ми беше взела думите от устата. — Не мислиш ли, че ще си по-полезна в защита? Все пак имаш щита и...

Талия държеше в ръката си Егида и дори и нашите съотборници я заобикаляха отдалече и отклоняваха поглед от бронзовото лице на Медуза.

— С него ще съм по-полезна в атака — отвърна Талия. — Освен това, ти имаш повече опит в защитата.

Не бях сигурен дали не ме поднасяше. Опитът ми в защитата всъщност беше доста плачевен. През първата година Анабет ме беше оставила като примамка и едва не загинах от копието на Клариса и внезапната поява на една от хрътките на Хадес.

— Добре, става — отстъпих аз.

— Супер. — Талия се обърна да помогне на момичетата от хижата на Афродита да си сложат броните, тъй като те се страхуваха да не си счупят лакираните дълги нокти. Нико ди Анджелио изтича при мен ухилен до уши.

— Пърси, това е страхотно! — Бронзовият му шлем със сини пера падаше над очите му, а ризницата му беше поне шест номера по-голяма. Зачудих се дали и аз бях изглеждал по същия нелеп начин първия път. Най-вероятно да, за съжаление.

Нико с усилие вдигна меча си.

— Ще ги избием до крак!

— Е... няма.

— Защото ловджийките са безсмъртни?

— Да, освен ако не бъдат убити по време на битка. Но...

— Представяш ли си колко ще е готино, ако те убият, веднага да възкръснеш и да продължиш да се биеш и така...

— Нико, това не е игра! Мечовете са истински. Може да нараняват.

Той ме изгледа разочаровано и изведнъж си дадох сметка, че звучах точно като майка си. Ужас! Това не беше добър знак.

Потупах го по рамото.

— Спокойно, всичко ще е наред. Гледай само да не се отделяш от нас. И стой по-далеч от Зои. Ще ги размажем!

Хирон тропна с копито по пода на трапезарията.

— Герои! — извика той. — Знаете правилата. Потокът е границата. Синият отбор — лагерниците — се разполагат в западната част на гората. Ловджийките на Артемида — червеният отбор — вземат източната. Аз ще съм съдия и полеви лекар, ако се наложи. И

без осакатявания, моля! Позволени са всякакви вълшебства. По местата!

— Страхотно! — прошепна Нико. — Какви са тези вълшебни предмети? На мен ще ми дадат ли?

Не успях да го светна, че нямаше шанс, тъй като в този момент Талия се обади:

— Сините, след мен!

Лагерниците се разkreсяха и хукнаха след нея. Затичах се, за да ги настигна, но се спънах в някакъв захвърлен на земята щит и вместо на капитан на отбора, заприличах по-скоро на пълен идиот.

Забихме знамето си на върха на Юмрука на Зевс — няколко скали в западната част на гората, които погледнати под определен ъгъл приличаха на изскочил от земята огромен юмрук. Погледнато от всички други страни, мястото приличаше по-скоро на купчина огромни сърнешки бобешки, но Хирон ни беше забранил да го наричаме Лайното, тъй като беше посветено на Зевс, а той нямаше чувство за хумор.

Така или иначе, беше добър избор за база. Най-голямата скала беше висока десет метра и трудна за катерене, но пък знамето се виждаше отдалече, както изискваха правилата на играта, и нямаше никакво значение, че пазачите не бива да са по-близо от три метра от него.

Оставих Нико при Бекендорф и братята Стол, като се надявах, че така няма да се пречка на никого и ще бъде в безопасност.

— Ще изпратим един отряд наляво, за да прилъжем врага — рече Талия. — Силена, ти ще си начело.

— Слушам!

— Вземи Лоурел и Джейсън. Те са добри бегачи. Опитайте се да повлечете ловджийките след себе си. Аз ще тръгна с основната група надясно и така ще ги изненадаме.

Всички кимнаха. Планът не звучеше зле и Талия говореше толкова уверено, че нямаше как да не повярваме, че замисълът ѝ ще успее.

— Искаш ли да добавиш нещо, Пърси? — попита тя.

— Ами... Бъдете нащрек. Разполагаме с четирима пазачи и двама разузнавачи. Това е доста малко за толкова голям периметър. Аз ще обикалям наляво-надясно. Ако имате нужда от помощ, викайте.

— И не напускайте постовете си! — рече Талия.

— Освен ако не ви се отвори някаква златна възможност — вметнах аз.

Тя се намръщи.

— По-добре изобщо да не напускате постовете си.

— Да, освен ако...

— Пърси!

Сграбчи ме за ръката и ме разтърси токов удар. Да, понякога, когато случайно докоснеш друг, може да прехвърчи искра от статично електричество, но когато Талия го направеше нарочно, доста болеше. Сигурно защото баща ѝ беше бог на гръмотевиците. Веднъж тя дори беше опърлила миглите на един в лагера.

— Извинявай — измърмори Талия, но си личеше, че не съжалява особено. — Всичко ли е ясно?

Останалите кимнаха. Разделихме се на групи. Прозвуча сигналът с рога и играта започна.

Отрядът на Силена хукна в гората наляво. Групата на Талия им даде няколко секунди преднина и побягна надясно.

Нямаше какво да правя, освен да чакам. Изкачих се на Юмрука на Зевс, откъдето се разкриваше добра гледка към гората. Не бях забравил как ловджийките се бяха появили изневиделица при схватката с мантикора и предполагах, че и сега са замислили нещо подобно — една силна ударна група, която да преодолее защитата ни. Само че наоколо беше тихо и спокойно.

Зърнах Силена и двамата бегачи. Прекосиха тичешком една поляна, следвани по петите от пет ловджийки, и се насочиха навътре в гората, по-далеч от групата на Талия. Засега като че ли всичко вървеше по план. След това забелязах няколко ловджийки да се отправят надясно с обтегнати лъкове. Сигурно бяха забелязали Талия.

— Какво става? — попита Нико, опитвайки се да се покатери при мен.

Замислих се. Талия нямаше да успее да се отскубне, но пък ловджийките бяха разделени. След като основните им сили бяха по фланговете, центърът оставаше незащитен. Ако реагирах веднага...

Погледнах Бекендорф.

— Ще можете ли сами да удържите крепостта?

— Разбира се — изсумтя той.

— Оставям ви тогава.

Братята Стол и Нико весело подсвириха, а аз полетях към потока.

Носех се като вятър. Чувствах се страхотно. Прескочих потока и се озовах на вражеска територия. Сребристото знаме се охраняваше само от един пазач, който дори не гледаше към мен. Отляво и отдясно долиташе шум от сборичкване. Бях успял!

Ловджийката се обърна в последния миг. Беше Бианка ди Анджели. Тя ококори смаяно очи, но аз се стоварих върху нея и я съборих в снега.

— Извинявай! — извиках през рамо и сграбчих сребристото знаме от дървото.

Когато Бианка се съвзе и закрещя за помощ, бях изминал петшест метра. Мислех, че вече нищо не може да ме спре.

Фиу! Сребриста корда се уви около глезените ми и се закачи за съседното дърво. Корда, изстреляна от лък! Не успях да спра, по инерция понечих да направя крачка напред и се плъснах по очи в снега.

— Пърси! — изкрещя вляво от мен Талия. — Какво правиш тук?

В краката ѝ се заби стрела, нещо избухна и се вдигна жълт облак. Всички около нея се разкашляха и разкихаха. Долових отвратителната миризма на сира.

— Не е честно! — пищеше Талия. — Забранено е да се използват пръдливи стрели!

Надигнах се и хукнах отново. Оставах ми само няколко метра до потока, прекосях ли го, победата щеше да е наша. Край ушите ми свистяха стрели. Отнякъде се появи една ловджийка и замахна към мен с ножа си, но аз я блъснах и продължих напред.

На другия бряг също се разнесоха крясъци. Бекендорф и Нико тичаха срещу мен. В първия момент реших, че идват да ми помогнат, но после видях, че преследваха някого — Зои Нощната сянка летеше насреща ми като ягуар, заобикаляйки лагерниците без никакво усилие. И в ръцете си държеше нашето знаме.

— Неее! — извиках аз и хукнах още по-бързо.

Бях на метър от водата, когато Зои с един скок прехвърли потока и се озова на своя територия, като на всичкото отгоре се стовари върху мен. Ловджийките нададоха радостни възгласи и се спуснаха към нас. Хирон излезе от гората с навъсена физиономия. На гърба си беше метнал братята Стол и на двамата като че ли главите им бяха пукнати. От шлема на Конър Стол стърчаха две стрели като антени.

— Ловджийките победиха! — обяви мрачно Хирон. — За петдесет и шести пореден път...

— Персей Джаксън! — Побеснялата Талия се нахвърли срещу мен. Вонеше на развалени яйца и беше толкова ядосана, че по бронята ѝ проблясваха сини искри. Всички се отдръпваха и ѝ правеха път, тъй като тя продължаваше да размахва Егида. Едва събрах смелост и аз да не отстъпя. — Какви ги вършиш, в името на боговете?

Стиснах юмруци. Достатъчно гадости ми се бяха струпали за един ден. Нямах сили да понеса и това.

— Взех им знамето, Талия! — Хвърлих го в лицето ѝ. — Видях възможност и се възползвах от нея.

— Стигнах до базата им! — изкрещя тя. — Но знамето го нямаше. Ако не се беше намесил, щяхме да спечелим!

— Не, щяха да те спрат.

— Значи пак аз съм виновна, така ли?

— Нищо такова не съм казал.

— Ааа! — изръмжа Талия и ме бутна, електрическият заряд ме разтърси от главата до петите, отхвъркнах няколко метра назад и паднах във водата. Неколцина от лагерниците ахнаха. Ловджийките едва сдържаха смеха си. Талия пребледня. — Извинявай! Не беше нарочно...

Притъмня ми пред очите, ушите ми бучаха. От потока се надигна вълна, стовари се върху Талия и я обля.

Изправих се.

— И аз не го направих нарочно.

Талия дишаше тежко.

— Достатъчно! — намеси се Хирон.

Тя обаче не го слушаше. Вдигна копието си.

— Сам си го изпроси, водорасляк!

Не знам защо, но нямах нищо против Анабет да ме нарича така — ако не друго, поне бях свикнал, — но нямах намерение да позволя

на Талия да ме обижда.

— Ела да те видим, довчерашно дърво такова!

Вдигнах Въртоп, но изведнъж тя изкрещя нещо, от небето се стовари гръм върху върха на копието ѝ и оттам се насочи в ярка дъга към гърдите ми.

Тупнах по задник на земята. Разнесе се мирис на опърлено, който като че ли идваше от дрехите ми.

— Талия! — изрева строго Хирон. — Достатъчно, казах!

Изправих се на крака и заповядах на целия поток да се събере при мен. Хиляди кубици вода се надигнаха от коритото и надвиснаха над главата ми като черен облак.

— Пърси! — умолително се обади Хирон.

Ала преди да стоваря потопа върху Талия, сред дърветата изникна позната фигура и аз смаяно се взрях в нея. Гневът и концентрацията ми мигом отлетяха. Водата се плисна обратно в коритото. Талия така се изненада, че се обърна да види какво гледах.

Нещото се приближаваше, обвито в плътна зеленикава мъгла. Когато го видяха, Хирон и лагерниците ахнаха.

— Невъзможно! — прошепна Хирон, за първи път го чувах толкова разтревожен. — Никога не е напускал тавана. Никога!

Сбръчканата мумия, в която се беше вселил духът на оракула, се спря пред нас. Носещата се от нея мъгла обагряше в отвратително зелено снега в краката ни.

Никой не смееше да помръдне. Изведнъж в главата ми се разнесе глас. Явно всички го чуваха, тъй като неколцина затиснаха с длани ушите си.

— Аз съм духът на Делфи. Чрез мен говори Феб Аполон, убиецът на могъщия питон.

Оракулът ме изглежда с мъртвите си студени очи и след това се обърна към Зои Нощната сянка.

— Ти, който търсиш истината, излез напред и питай.

Зои преглътна и дрезгаво прошепна:

— Какво трябва да направя, за да помогна на господарката си?

Устата на мумията се отвори и навън изскочи облак зеленикав дим. Пред нас се появи неясно изображение на планина. На върха ѝ Артемида беше прикована със синджир към скалите. Богинята беше коленичила с вдигнати нагоре ръце, сякаш отблъскваше някакъв

нападател, и изглеждаше измъчена и изнемощяла. Оракулът произнесе:

— *Към прикованата богиня на запад ще потеглят
петима,
но стигнат ли в земята без дъжд, един ще загине.
Проклятието на Олимп сочи следата,
ала успехът възможен е само когато
ловджийки и лагерници рамо до рамо опрат.
На титана проклятието драговошно един ще поеме
и бащина десница живота на свое чедо ще отнеме.*

След това зеленият облак се събра и като голяма зелена змия се върна обратно в устата на мумията. Оракулът се отпусна на един камък и застина неподвижно, също както си седеше на тавана, все едно възнамеряваше да остане край потока през следващите сто години.

СЕДМА ГЛАВА

ВСИЧКИ МЕ МРАЗЯТ, ОСВЕН КОНЯ

Оракулът поне можеше да си направи труда да се прибере сам на тавана.

Вместо това натовариха мен и Гроувър със задачата да го занесем. Не беше трудно да се досетя защо ми се е паднала тази чест — в момента със сигурност бях начело на класацията на най-малко харесваните хора в лагера.

— Внимавай! Главата! — извика Гроувър, когато стигнах до последното стъпало, само че предупреждението му закъсня.

Тряс! Съсухреното лице се удари в рамката на вратата и по мен се посипа прах.

— Олеле! — Пуснах мумията на пода и внимателно я огледах. — Мислиш ли, че ѝ стана нещо?

— Не знам — сви рамене той.

Замъкнахме я до трикракото столче и се изправихме, потни и запъхтени. Кой би предположил, че една мумия тежи толкова?

Както и очаквах, оракулът и този път не ми каза нищо. Когато най-сетне изскочихме от тавана и затръшнахме вратата след себе си, изпитах невероятно облекчение.

— Адски гадно беше — измърмори Гроувър.

Знаех, че се опитва да ме разведри, но нямаше никакви шансове да оправи настроението ми. Целият лагер ми беше бесен, задето изгубихме играта, а на всичкото отгоре и това пророчество на оракула... Сякаш духът от Делфи нарочно ме пренебрегваше. Беше се направил на глух, когато го попитах как да помогна на Анабет, а след това беше изминал половин миля, за да говори със Зои. И не беше казал нищо, абсолютно нищо за Анабет.

— Какво ще прави Хирон сега? — попитах.

— Нямам представа — отвърна Гроувър и замечтано зарея поглед през прозореца на втория етаж към покритите със сняг хълмове. — Искам да съм там.

— Да търсиш Анабет?

Той премига объркано, после се изчерви.

— А, да. И това също. Разбира се.

— Какво имаше предвид? — притиснах го аз.

Сатирът смутено запристъпва от копито на копито.

— Спомних си думите на мантикора... Нали той спомена за някакво голямо раздвижване... И оттогава се чудя... ако наистина се надигат всички древни сили, може би сред тях... има и добри.

— Говориш за Пан?

Почувствах се като пълен егоист, напълно бях забравил за мечтата на живота му. Пан, богът на дивата природа, беше изчезнал преди две хиляди години. Говореше се, че е мъртъв, но сатирите не го вярваха и се надяваха, че все някога ще го намерят. От векове го търсеха напразно и Гроувър беше убеден, че на него му е писано да успее. Тази година обаче Хирон беше привикал обратно всички сатири и ги беше разпратил по училищата да пазят децата на боговете и затова Гроувър беше прекъснал издирването на Пан. Явно едва го свърташе тук и нямаше търпение отново да поеме на път.

— Оставих следата да изстине — рече жално той. — Не ми се стои повече тук. Имам чувството, че ще пропусна нещо важно. Той е някъде там. Усещам го.

Не знаех какво да му отговоря. Искаше ми се да го ободря и да му вдъхна кураж, но няхах представа как. Оптимизмът ми беше стъпкан в снега в гората, заедно с надеждите ни да пленим знамето.

Но преди да успея да измисля каквото и да било, Талия изтрополи по стълбите. Тя официално не ми говореше и затова се обърна към Гроувър:

— Предай на Пърси да слезе долу.

— Защо? — попитах аз.

— Той каза ли нещо? — направи се на недочула Талия.

— Ами... — измънка Гроувър. — Попита защо.

— Дионис свиква съвет на представителите на хижите, за да обсъдим пророчеството — отвърна тя. — За съжаление това означава, че и Пърси трябва да присъства.

Съветът се събра около масата за пинг-понг в стаята за игра. С едно щракане с пръсти Дионис осигури лека почерпка: солети, крекери и няколко бутилки червено вино. Хирон му напомни, че на него му е забранено да пие, а повечето от присъстващите са непълнолетни. Господин Д. въздъхна. Отново щракна с пръсти и виното се превърна в диетична кола. Нея и без това никой не я пиеше.

Господин Д. и Хирон (на инвалидния си стол) се настаниха начело на масата. Срещу тях седнаха Зои и Бианка ди Анджелио (която беше поела ролята на неин адютант). Талия, Гроувър и аз бяхме от дясната страна, а от лявата се наредиха останалите представители на хижите — Бекендорф, Силена Берегард и братята Стол. Децата на Арес нямаха свой представител, тъй като всички бяха пострадали по време на играта. Ловджийките им бяха оставили за спомен по някой счупен крайник и сега те бяха в лазарета.

Зои откри срещата с конструктивното си заявление:

— Това е напълно безсмислено!

— О! — ахна Гроувър, напълни чинията си с крекери и топчета за пинг-понг и обилно ги поля с карамелен сироп.

— Нямаме време за приказки — продължи тя. — Господарката ни е в беда. Ловджийките трябва да тръгнат незабавно.

— И къде ще отидете? — попита Хирон.

— На запад! — обади се Бианка. Направо не беше за вярване колко по-различно изглеждаше след няколко дни в компанията на ловджийките. Беше сплела черната си коса на плитки, също като Зои, така че сега лицето ѝ беше открито. Носът ѝ беше покрит с лунички, а тъмните ѝ очи ми напомнях на някоя известна личност, но не можех да си спомня точно на кого. Виждаше ми се позаякнала и кожата ѝ леко сияеше, също като на останалите ловджийки, все едно окъпана в лунна светлина. — Нали чухте оракула? „Към прикованата богиня на запад ще потеглят петима!“ Пет от нас могат да тръгнат веднага.

— Точно така — кимна Зои. — Артемида е отвлечена и държана като заложник! Трябва да я намерим и да я освободим.

— Пропускаш нещо, както обикновено — намеси се Талия. — „Успехът възможен е само когато / ловджийки и лагерници рамо до рамо опрат!“ Трябва да бъдем заедно!

— Никога! — извика Зои. — Нам не трябва вашата помощ!

— „На нас“, а не „нам“! — поправи я Талия. — Чуй се, Зои, никой не говори така поне от сто години насам! Влез в крак с времето!

Зои се поколеба, като че ли се опитваше да се насили да произнесе изречението правилно.

— Нам не трябва вашата помощ!

Талия въздъхна.

— О, забрави!

— Страхувам се, че в пророчеството изрично се казва, че се нуждаете от помощта ни — обади се Хирон. — Лагерниците и ловджийките трябва да заминат заедно.

— Дали? — измърмори замислено господин Д. и поднесе чашата с диетична кола към носа си, сякаш вдъхваше някакъв приятен винен аромат. — „Един ще загине“, „бащина десница живота на свое чедо ще отнеме“... Доста гадничко звучи, нали? Ами ако се провалите именно защото тръгнете заедно?

— Господин Д. — въздъхна Хирон, — с цялото ми уважение, но на чия страна сте?

Дионис вдигна вежди.

— Извини ме, скъпи ми кентавре. Просто се опитвах да помогна.

— Трябва да сме заедно — заяви Талия. — И на мен не ми допада, Зои, но знаеш, че човек не може да надхитри пророчеството. Срещу ръжен не се рита.

Зои се намръщи, но като че ли беше съгласна с нея.

— И не бива да се бавим — добави Хирон. — Днес е неделя. В петък, дваисет и първи декември, е зимното слънцестоене.

— Каква радост — измърмори Дионис. — Поредната скучна годишна среща.

— Артемида задължително трябва да присъства на нея — обади се Зои. — Тя отдавна настоява за незабавни и категорични действия срещу армията на Кронос. Ако я няма на съвета, боговете няма да решат нищо. Ще изгубим още една година, вместо да се подготвим за неизбежната битка.

— Да не би да намеквате, че боговете не могат да достигнат до единогласие по този въпрос, млада госпожице? — попита намръщено Дионис.

— Да, господарю.

Господин Д. кимна.

— Просто питам. Права сте, разбира се. Продължавайте.

— И аз съм съгласен със Зои — рече Хирон. — Присъствието на Артемида на съвета е изключително важно. Разполагаме само с пет дни, за да я намерим. Както и да намерим чудовището, по чиито следи се е отправила тя. Още тук и сега трябва да решим кой ще замине на този подвиг.

— Трима на двама — обадих се аз.

Всички се обърнаха към мен. Талия така се изненада от включването ми, че дори забрави да се преструва, че не ме забелязва.

— Нали трябва да са петима — продължих смутено аз. — Три ловджийки и двама от лагера. Така е честно.

Талия и Зои се спогледаха.

— Разумно ми се вижда — измърмори неохотно Талия.

Зои изсумтя.

— Предпочитам да взема всички ловджийки. Сигурна съм, че ще ни потрябват.

— Не забравяй, че бързината също е от значение — напомни й Хирон. — Допускам, че следите на чудовището са отвели Артемида на запад. И вие ще трябва да поемете в същата посока. Пророчеството е ясно: „Проклятието на Олимп сочи следата“. Какво би казала господарката ви? „Многото ловджийки може да заличат следата!“ Една малка група би била по-подходяща.

Зои взе една хилка за пинг-понг и се взря в нея напрегнато, все едно се опитваше да реши кого да удари първи.

— Това чудовище, проклятието на Олимп... Отдавна ловувам с господарката Артемида, но не съм чувала за подобен звяр.

Всички се обърнаха към Дионис, той беше единственият бог сред нас, а пък боговете би трябвало да знаят всичко. Той разлистваше някакво списание за вино, но когато тишината се проточи, вдигна глава.

— Не гледайте към мен! Аз съм от по-младите богове, нали не сте забравили? Не се интересувам от древни чудовища и прашасали титани. Никой не говори за такива работи на купони.

— Хирон, а ти нямаш ли някаква идея за какво може да става дума? — попитах аз.

Кентавърът облиза устни.

— Имам няколко идеи и нито една от тях не ми харесва. Пък и са малко вероятни. Тифон, например, чудесно отговаря на описанието. Той е бил истинско проклятие за Олимп. Или пък морското чудовище Кето. Само че веднага щяхме да разберем, ако някое от тях се беше събудило. Те са морски чудовища с големината на небостъргач. Баща ти, Посейдон, вече щеше да ни е предупредил. Страхувам се, че въпросното чудовище от пророчеството е от друга категория. Но може би много по-мощно.

— Изправяте се пред голяма заплаха — обади се Конър Стол. (Хареса ми, че говореше във второ лице.) — Доколкото разбирам, най-малко двама от петимата ще загинат.

— „Но стигнат ли в земята без дъжд, един ще загине“ — цитира Бекендорф. — На ваше място не бих влизал в пустини.

Разнесе се одобрителен шепот.

— „На титана проклятието драговолно един ще поеме“ — добави Силен. — Какво означава това?

Хирон и Зои се спогледаха притеснено, но предпочетоха да запазят в тайна мислите си.

— „И бащина десница живота на свое чедо ще отнеме“ — измърмори Гроувър, дъвчейки кутийки и топчета за пинг-понг. — Възможно ли е? Кой би посегнал на детето си?

Възцари се тежка тишина.

Хвърлих поглед на Талия, чудех се дали не си мислеше същото, което и на мен ми се въртеше в главата. Преди години оракулът беше предсказал на Хирон, че следващото от децата на Тримата големи — Зевс, Посейдон и Хадес, — което навърши шестнайсет, ще реши съдбата на боговете — ще ги спаси или унищожи. Заради това след Втората световна война Тримата големи се бяха заклели тържествено да нямат повече деца. Само че аз и Талия все пак се бяхме родили и вече наближавахме шестнайсетата си годишнина.

Спомних си един разговор с Анабет от миналата година. Бях я попитал защо според нея, след като съм толкова опасен, боговете просто не ме убият.

„Някои от тях с радост биха го направили — отвърна тя. — Но ги е страх да не разсърдят Посейдон!“

Дали някой от олимпийските богове би вдигнал ръка над детето си? Дали нямаше да реши, че е по-лесно да го остави да умре? Това се

отнасяше най-вече до мен и до Талия. Зачудих се дали все пак не трябваше да изпратя на Посейдон вратовръзката на мидички, която му бях купил за деня на бащата.

— Ще има и загинали — обяви Хирон. — Това е сигурно.

— О, страхотно! — обади се Дионис.

Обърнахме се рязко към него. Той невинно вдигна поглед от списанието си „Вино за ценители“.

— „Пино ноар“ се завръща. Не ми обръщайте внимание, говорете си.

— Пърси е прав — рече Силена Берегард. — Трябва да заминат двама от лагера.

— И какво? — подхвърли подигравателно Зои. — Да не би да се пишеш доброволец?

Силена пламна като догат.

— За нищо на света не бих тръгнала с ловджийките! Не ме гледай така!

— Една дъщеря на Афродита, която не желае да я гледат! — засмя се презрително Зои. — Чуй се само! Какво би казала майка ти!

Силена се надигна от стола, но братята Стол я дръпнаха обратно на мястото ѝ.

— Престанете! — скара се Бекендорф. Той беше едър и с плътен глас. Рядко се обаждаше, но когато го направеше, другите обикновено се вслушваха. — Нека започнем с ловджийките. Кой ще са трите, които ще заминат?

Зои се изправи.

— Аз, разбира се. Ще взема и Феба. Тя е най-добрата ни следотърсачка.

— Онази здравенячка, която обича да удря хората по главите? — попита предпазливо Травис Стол.

Зои кимна.

— Дето забучи стрелата си в шлема ми? — уточни Конър.

— Да! — извика Зои. — Защо?

— А, нищо — отвърна Травис. — Просто имаме един подарък за нея. — Измъкна голяма сребриста тениска с надпис „БОГИНЯТА НА ЛУНАТА АРТЕМИДА, ЕСЕНЕН ЛОВ 2002“, под който бяха изброени десетина национални парка и резервати. — Колекционерска рядкост. На нея много ѝ хареса. Ще ѝ я дадеш ли?

Досетих се, че братята замисляха нещо. Бяха ненадминати в коварните планове. Но Зои явно не ги познаваше толкова добре, тъй като въздъхна и взе тениската.

— Както вече казах, ще взема Феба. И Бианка, ако се съгласи.

Бианка се сепна като ударена от гръм.

— Аз ли? Но... аз съм съвсем от скоро с вас. Едва ли ще съм ви от полза.

— Ще се справиш — настоя Зои. — Едва ли ще имаш по-добра възможност да се докажеш.

Бианка замълча. Стана ми жал за нея. Много добре помнех първия си подвиг, когато бях само на дванайсет. Бях напълно неподготвен. Може би малко поласкан, но най-вече объркан и тотално скован от страх. В този момент Бианка вероятно се чувстваше по същия начин.

— А кои ще са лагерниците? — попита Хирон. Погледна ме в очите, но не ми беше ясно какво си мислеше.

— Аз! — Гроувър скочи толкова рязко, че блъсна масата. Отупа от дрехите си трохите от крекери и топчета за пинг-понг. — Готов съм на всичко, за да помогна на Артемида!

Зои сбърчи нос.

— Не съм съгласна, сатир. Ти дори не си полубог!

— Но е от лагера — възрази Талия. — И освен това владее горската магия. Научи ли се да свириш търсаческата мелодия, Гроувър?

— Разбира се!

Зои си замълча. Нямах представа какво е търсаческа мелодия, но явно според Зои тя беше нещо полезно.

— Добре — кимна тя. — И кой ще е вторият?

— Аз. — Талия се изправи и предизвикателно се огледа дали някой ще възрази.

Никога не съм бил добре по математика, но едва сега си дадох сметка, че местата в петчленния отряд вече са запълнени и аз не съм между избраниците.

— Чакайте малко! — възкликнах. — И аз искам да тръгна с вас!

Талия мълчеше. Хирон продължаваше да ме гледа тъжно.

— О! — възкликна сепната Гроувър. — Да, забравих! Пърси трябва да отиде. Не исках да... Аз ще остана. Пърси може да замине на

мое място.

— За нищо на света! — отсече Зои. — Той е момче. Ловджийките никога няма да тръгнат с едно момче!

— Но нали дойдохме тук заедно — напомних аз.

— Това беше извънреден случай, само за малко, и то по заповед на богинята. Няма да тръгна да прекосявам страната и да се изправам пред какви ли не опасности заедно с някакво си момче!

— Ами Гроувър? — попитах ядосано аз.

Зои поклати глава.

— Той не се брои. Гроувър е сатир. Строго погледнато, не е момче!

— Хей! — възрази Гроувър.

— Но аз трябва да тръгна с вас! — настоях. — Трябва да замина!

— Защо? — попита Зои. — Заради приятелката ти Анабет ли?

Усетих как бузите ми пламнаха. Всички погледи бяха вперени в мен.

— Не! По-точно, отчасти. Нещо ми подсказва, че трябва да тръгна с вас!

Никой не ме подкрепи. Господин Д. отегчено разлистваше списанието си. Силена, братята Стол и Бекендорф се взираха в масата. Бианка ме гледаше с жал.

— Няма да стане — обяви равнодушно Зои. — Категорична съм по този въпрос. Ако се налага, бих приела сатир, но не и мъж!

Хирон въздъхна.

— Този подвиг е за Артемида. Ловджийките имат право да подберат спътниците си.

Седнах си замаян. В погледите на Гроувър и на неколцина от останалите се четеше състрадание, но аз не можех да се насиля да ги погледна в очите. Като в мъгла слушах последните думи на Хирон.

— Решено е — заяви той. — Талия и Гроувър ще тръгнат със Зои, Бианка и Феба. Заминават на зазоряване. И нека боговете — обърна се към Дионис, — включително и тук присъстващите, бъдат с вас!

Не отидох в трапезарията на вечеря и това се оказа грешка, тъй като Хирон и Гроувър дойдоха да ме търсят.

— Пърси, толкова съжалявам! — рече Гроувър и седна на леглото до мен. — Изобщо не предполагах, че те... че ти... Честна дума!

Той заподсмърча и аз знаех, че ако не го успокоя, щеше да се разциври или да започне да гризе матрака. Когато беше развълнуван, Гроувър имаше навика да налита на първото, попаднало пред очите му.

— Няма нищо — излъгах. — Наистина. Всичко е наред.

Долната му устна трепереше.

— Изобщо не помислих, че... Но заради Артемида... Обещавам да потърся Анабет. Ако мога, ще ѝ помогна.

Кимнах, опитвах се да не обръщам внимание на ужасната празнота, зейнала в гърдите ми.

— Гроувър — обади се Хирон, — ще ме оставиш ли да разменя няколко думи с Пърси?

— Разбира се — подсмръкна той.

Хирон чакаше.

— О! — възкликна Гроувър. — Да ви оставя насаме ли? Да, няма проблем. — Погледна ме нещастно. — Виждаш ли? Никой не ме иска!

Измъкна се навън, духайки си нос в ръкава на якето. Хирон въздъхна и коленичи, прегъвайки дългите си конски крака.

— Пърси, и на мен пророчествата невинаги са ми ясни.

— Сигурно защото са напълно безсмислени — вметнах аз.

Той се загледа във фонтана със солена вода в ъгъла.

— Ако трябваше аз да избирам кой да замине, не бих се спрял на Талия. Тя е твърде импулсивна. Действа, без да мисли. Прекалено самоуверена е.

— Мен ли щеше да предпочетеш?

— Честно казано, не — отвърна той. — Всъщност вие с Талия много си приличате.

— Благодаря!

Той се усмихна.

— Разликата е единствено в това, че ти не си толкова самоуверен. Това може да е както хубаво, така и лошо. Сигурен съм обаче в едно: когато сте заедно, сте като буре с барут.

— Можем да го овладеем.

— Както го овладяхте тази вечер край потока?

Не отговорих. Беше прав.

— Може би е по-добре, че стана така — продължи замислено Хирон. — Сега ще можеш да се върнеш при майка си за празниците. Ако имаме нужда от теб, ще те потърсим.

— Да, може — измърморих унило аз.

Извадих Въртоп от джоба си и го сложих на нощното шкафче. Явно в скоро време щеше да ми трябва единствено за писането на коледни картички.

Щом го видя, Хирон се намръщи.

— Нищо чудно, че Зои не те иска. Особено с това оръжие.

Нямах представа за какво говореше. Преди време, когато ми даваше вълшебния меч, той беше споменал, че оръжието има дълга и трагична история, но не беше навлязъл в подробности.

Понечих да го попитам, но в този момент Хирон извади една златна драхма от дисагите си и ми я подхвърли.

— Обади се на майка си, Пърси. Кажи й, че утре се прибиращ. Ако смяташ, че това ще ти помогне... И аз самият едва не поисках да тръгна с ловджийките. Спря ме само последният стих от пророчеството.

— „И бащина десница живота на свое чедо ще отнеме.“

Този път знаех за какво говореше. Баща му беше Кронос, злият господар на титаните. Ако Хирон заминеше, предсказанието щеше да звучи съвсем логично. Кронос не би пощадил никого, дори и собствените си деца.

— Хирон, ти знаеш какво е това „проклятие на титана“, нали?

Лицето му се помрачи. Вдигна ръка със свити пръсти към сърцето си и после я тръсна настрани — древен жест за прогонване на злото.

— Да се надяваме, че не е това, за което си мисля. Хайде, лягай да спиш, Пърси. И твоето време ще дойде. Сигурен съм. Няма смисъл да бързаш.

От устата му „твоего време“ прозвуча така, както всеки друг би казал „смъртта“. Не бях сигурен дали това имаше предвид, но изражението му беше толкова строго, че не посмях да попитам.

Застанах пред шадравана с драхмата от Хирон в ръка и се зачудих какво да кажа на мама. Не бях в настроение да слушам

поучения как неправоето на нищо е най-доброто, което мога да сторя в момента, но пък мама имаше право да научи какво се е случило.

В крайна сметка поех дълбоко дъх и хвърлих монетата.

— О, богиньо, приеми дара ми.

Парата затрептя. Светлината от банята беше достатъчна, за да се появи малка дъга.

— Свържете ме със Сали Джаксън — помолих. — Горен Манхатън.

Изведнъж в парата се появи нещо, което изобщо не бях очаквал. Мама седеше на масата в кухнята... с мъж! Двамата се заливаха от смях. Между тях имаше голяма купчина книги и тетрадки. Мъжът беше на трийсетина години, с дълга посребрена коса и кафяво сако върху черна тениска. Приличаше на актьор — някой от онези, които все играят агенти под прикритие в телевизионните сериали.

Бях толкова смаян, че не можех да си отворя устата, а за щастие мама и мъжът не видяха грейналата пред тях дъга.

— Страхотна си, Сали! — възкликна той. — Искаш ли още малко вино?

— Не, стига ми толкова. Ти си сипи, ако искаш.

— Но първо трябва да мина през тоалетната. Може ли?

— В дъното на коридора — отвърна тя, като се опитваше да сподави смеха си.

Актьорът се усмихна, стана и излезе.

— Мамо! — извиках аз.

Тя така подскочи, че едва не събори книгите от масата. После се осъзна и впери поглед в мен.

— Пърси! Всичко наред ли е, скъпи?

— Какво правиш? — попитах сърдито аз.

Тя премига.

— Пишем домашни. — След това като че ли си даде сметка за изражението ми и добави: — О, това е Пол. Господин Шарън. Колега от университета.

— Господин Шаран?

— Шарън! Той ще се върне всеки момент, Пърси. Какво е станало?

Мама винаги познаваше, когато нещо не беше наред. Разказах й за Анабет. Набързо споменах и всичко останало, но най-вече говорих

за Анабет.

Очите на мама се насълзиха. Личеше си, че едва се сдържаше да не се разплаче заради мен.

— О, Пърси...

— Казаха ми, че нищо не може да се направи. Затова сигурно ще се прибера у дома.

Тя завъртя химикала си в пръстите.

— Пърси, колкото и да ми се иска да се прибереш у дома... — мама раздражено въздъхна, сякаш се ядосваше сама на себе си, — колкото и да ми се иска да бъдеш в безопасност, има нещо много важно. Трябва да направиш това, което смяташ за правилно.

Зяпнах я смаяно.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли вярваш, че трябва да помогнеш да я спасят? Смяташ ли, че това е правилно? Познавам те добре, Пърси, и знам, че сърцето ти винаги те тегли натам, накъдето е правилно. Вслушай се в него.

— Искаш да кажеш... че трябва да замина?

Мама притеснено облиза устни.

— Казвам ти... че вече си голям и не мога да ти нареждам какво да правиш. И че винаги ще те подкрепям, дори и ако това, което решиш да предприемеш, е опасно. Не, не мога да повярвам, че говоря така!

— Мамо...

Чу се пускането на вода в тоалетната.

— Нямаме много време — рече мама. — Каквото и да решиш, Пърси, да знаеш, че те обичам. И съм сигурна, че ще направиш това, което е най-доброто за Анабет.

— Защо?

— Защото и тя би постъпила по същия начин, ако ставаше дума за теб.

Мама размаха ръка през дъгата и връзката се разпадна, като последното, което видях, беше как новият ѝ приятел господин Шаран се е ухилил доволно на прага.

Не помня как съм заспал, но ясно помня съня.

Отново бях в мрачната пещера с надвисналия таван. Анабет беше коленичила под тежестта на тъмния облак, който сега приличаше по-скоро на купчина скали. Нямаше сили дори да вика за помощ. Краката ѝ трепереха. Всеки миг щеше да грохне и таванът на пещерата щеше да се стовари върху нея.

— Как е простосмъртната? — обади се мъжки глас.

Не беше Кронос. Гласът на Кронос беше хрипкав и стържеше като острие, заточвано в камък. Бях го чувал много пъти в сънищата ми да ми се подиграва. Този глас беше много по-плътен и нисък, като бас китара. От него земята потреперваше.

От сенките изскочи Люк. Изтича до Анабет, коленичи до нея, след това се обърна към невидимия мъж.

— Вече гасне. Трябва да побързаме.

Какъв лицемер! Все едно му пукаше за нея!

Онзи с плътния глас се засмя. Стоеше някъде в сенките, отвъд картината в съня ми. Изведнъж се появи една дебела ръка и блъсна напред нещо, което в първия момент не успях да разпозная — Артемида! Ръцете и краката на богинята бяха оковани с вериги от божествен бронз.

Ахнах. Сребристите ѝ рокля беше разкъсана и окаляна. Лицето ѝ ръцете ѝ бяха покрити с драскотини, от които се процеждаше икор — златната кръв на боговете.

— Нали чу какво каза момчето? — попита мъжът в сенките. — Решавай!

В очите на Артемида пламтеше гняв. Нямах представа защо просто не заповядаше на оковите да се разкъсат или не се пренесеше другаде, но като че ли не можеше да го направи. Вероятно все пак оковите я спираха или пък в това ужасно място действаше някаква магия.

Богинята погледна Анабет и гневът в очите ѝ се замени със загриженост и възмущение.

— Как смееете да измъчвате една девица?

— Скоро ще умре — обади се Люк. — Но ти можеш да я спасиш.

Анабет едва чуто се опита да възрази. Гърдите ми изтръпнаха, все едно някой беше сграбчил и вързал на възел сърцето ми. Искях да изтичам при нея, но не можех да помръдна.

— Освободете ръцете ми! — заповяда Артемида.

Люк извади меча си Клеветник и с един майсторски удар разсече оковите на богинята.

Артемидата изтича при Анабет и пое тежестта от раменете ѝ. Анабет се стовари на земята, потрепвайки. Артемидата се олюля, явно и на нея черните скали ѝ идваха пряко сили.

Мъжът в сенките отново се засмя.

— Колко си предсказуема, Артемидата! Затова ни беше толкова лесно да те заловим.

— Изненадахте ме — отвори богинята, напрегнала мускули, за да устои на чернотата. — Няма да се повтори.

— Така е — потвърди той. — Защото ще си останеш тук завинаги! Бях сигурен, че няма да устоиш и ще помогнеш на момичето. Все пак това е основната ти задача, нали?

Артемидата простена.

— Не знаеш какво е милост! Свиня!

— За първото съм напълно съгласен — отвърна мъжът. — Люк, вече можеш да убиеш момичето.

— Недей! — извика богинята.

Люк се поколеба.

— Все още може да ни е от полза, господарю. Като примамка.

— Глупости! Наистина ли го вярваш?

— Да, Генерале. Ще дойдат да я търсят. Сигурен съм.

Онзи помисли малко.

— В такъв случай я остави тук, драконът ще я охранява, стига тя да не умре от раните си. А ако предвиденото за зимното слънцестоене жертвоприношение мине както трябва, вече няма да има никакъв смисъл да я пазим жива. Животът на всички простосмъртни няма да има смисъл.

Люк вдигна отпуснатата Анабет и я понесе нанякъде.

— Никога няма да откриеш чудовището, което търсиш — рече Артемидата. — Планът ти ще се провали.

— Колко малко знаеш, богиньо — отвърна мъжът в сенките. — Скъпите ти ловджийки вече са поели след теб. И ще попаднат право в ръцете ми. А сега ни извини, чака ни дълъг път. Трябва да ги пресрещнем и да ги убедим, че се опитваме да им попречим да стигнат до теб.

Смехът му отекна в мрака и така разтърси всичко, като че ли целият таван на пещерата щеше да се срути.

Събудих се сепнат. Бях сигурен, че бях чул силен трясък.

Огледах се объркано. Навън беше тъмно. Шадраванът блъбукаше. Цареше пълна тишина, като се изключеа бухането на сова в гората и далечният тътен на прибоя. Един лунен лъч огряваше бейзболната шапка на Анабет на нощното шкафче. Взрях се в нея сънено и в този миг се чу силно ДУМ! ДУМ!

Някой — или нещо — удряше по вратата.

Сграбчих Въртоп и скочих от леглото.

— Кой е там?

Дум! Дум!

Приближих се предпазливо.

Свалих капачката на химикала, отворих рязко вратата и едва не се блъснах в муцуната на един черен пегас.

— Опа! — отекна в главата ми глас и пегасът пъргаво се дръпна от острието на меча. — Внимавай, шефе! Рано ми е да ставам на пегас-кебап!

Черните му криле запърхаха изплашено и вихърът ме отпрати крачка назад.

— Блекджак! — възкликнах с облекчение, но и леко ядосано. — Какво правиш тук посред нощ?

Блекджак изпръхтя.

— Нищо подобно, шефе! Пет сутринта е. Защо се излежаваш още?

— Колко пъти трябва да ти повтарям да не ме наричаш „шефе“!

— Както кажеш, шефе. Ти си шефът. Номер едно!

Потърках сънено очи и се опитах да скрия мислите си от пегаса. Това беше един от недостатъците да си син на Посейдон: тъй като той е създал конете от морска пяна, аз разбирах повечето животни от тяхното семейство, но и те също можеха да ме разберат. И понякога, какъвто беше случаят с Блекджак, направо ми увисваха на врата и не ме оставяха на мира.

До миналото лято Блекджак беше затворник на кораба на Люк, но в причинената от нас суматоха беше успял да избяга. Нямах нищо

общо с това, но Блекджак смяташе, че съм го спасил.

— Блекджак, знаеш, че не бива да напускаш конюшната — рекох.

— Да си виждал Хирон да стои в конюшната?

— Ами... не.

— Видя ли? Слушай, шефе, едно морско дребосъче се нуждае от помощ.

— Пак ли?

— Пак. Казах на морските кончета, че ще те повикам.

Въздъгнах. Мернех ли се близо до плажа, морските кончета веднага се появяваха и ме обсипваха с молби за какво ли не. А техните проблеми нямаха край. Заседнали на пясъка китове, оплетени в рибарски мрежи делфини, русалки с наранени опашки — при всякакви подобни случаи ме викаха да ги спасявам.

— Добре — рекох, — идвам.

— Ти си номер едно, шефе!

— И не ми викай „шефе“!

Блекджак изцвили тихо. Може би това беше смях?

Погледнах топлото си легло. Бронзовият ми щит висеше на стената, изпочупен и неизползваем. На нощното шкафче стоеше вълшебната бейзболна шапка на Анабет. Нещо ме накара да я пхна в джоба си. Може би предусещах, че скоро няма да се върна в хижата.

ОСМА ГЛАВА

ДАВАМ ОПАСНО ОБЕЩАНИЕ

Скочих на гърба на Блекджак и той литна към плажа. Беше страхотно. Да се носиш на крилат кон над вълните със стотици мили в час, вятърът да роши косата ти сред свежите водни пръски беше хиляди пъти по-хубаво от карането на водни ски.

— Ето тук е. — Блекджак намали и направи кръгче. — Точно под нас.

— Благодаря.

Надигнах се от него и се гмурнах в ледената вода.

През последните две години бях свикнал с подобни рисковани операции. Вече можех да си се движа накъдето си поискам във водата само като заповядам на океанските течения да променят посоката си, Нямах никакви проблеми с дишането и дрехите ми винаги си оставаха сухи, освен ако нарочно не ги накарах да се намокрят.

Спуснах се устремено в мрака.

Десет, петнайсет, двайсет метра. Налягането не ми пречеше. Не се бях пробвал до каква дълбочина мога да стигна. Знаех, че ако някой обикновен човек слезеше на повече от сто метра, налягането щеше да го размаже като палачинка. Освен това, на такава дълбочина през нощта би трябвало да е непрогледен мрак, но аз долавях топлинните вълни на живите създания и студеното излъчване на теченията. Трудно ми е да го опиша, не беше точно като да виждах, но знаех кое къде е.

Щом наближих дъното, зърнах три морски кончета — коне с рибешки опашки, — които обикаляха в кръг около една потънала лодка. Морските кончета бяха невероятно красиви. Гривите им бяха бели, а рибите им опашки трепкаха във всички цветове на дъгата и искряха като фосфоресциращи. Личеше си, че са развълнувани — препускаха във водата така, както обикновените коне на сушата, когато има гръмотевична буря.

Приближих се и видях какво ги беше изплашило. Някакво животно беше попаднало под килнатата на една страна лодка и се беше

заплело в една от онези големи рибарски мрежи, които се влачат от траулери и убиват всичко, което попадне в тях. Ужасно ги ненавиждах. Не стига, че в тях се хващаха делфини и малки китове, но понякога в тях попадаха и митологични създания. И когато мрежите се оплетяха, мързеливите рибари просто ги отрязваха от траулера и оставяха хванатите в тях животни да умрат.

Сигурно горкото животинче си беше обикаляло спокойно из залива и без да иска се беше напъхало в мрежата на потъналата рибарска лодка. Докато се е опитвало да се измъкне, се беше заплело още повече и беше размърдало лодката. Сега подпрените на една скала останки от корпуса се клатушкаха застрашително и можеха всеки миг да се стоварят върху хванатото в капан невинно създание.

Морските кончета възбудено обикаляха наоколо, явно искаха да помогнат, но не знаеха как. Едно от тях се опитваше да прегризе мрежата, но зъбите му просто не ставаха за тази работа. Морските кончета бяха страшно силни, но нямаха ръце и (но това между нас да си остане) не бяха кой знае колко умни.

— Освободи го, господарю! — обади се едно от тях, когато ме видя. Останалите също дойдоха и заповтаряха молбата.

Приближих се да погледна отблизо оплетеното животно. Първоначално ми се стори, че е малко морско конче. И друг път бях спасявал малки кончета. Но изведнъж то издаде странен звук, който изобщо нямаше място под водата.

— Мууу!

Крава... Да, бях чувал за ламантините, по-известни като морски крави, но това пред мен си беше истинска крава, само дето отзад преминаваше в змия. Отпред беше теленце, съвсем малко, черно, с големи тъжни кафяви очи и бяла муцуна, а отзад се появяваше черно-кафява люспеста змийска опашка с перки отгоре и отдолу като на змиорка.

— Спокойно, малчо — прошепнах. — Откъде се появи?

Животното ме погледна тъжно и измуча:

— Мууу!

Не разбрах какво ми казваше — знаех само конски.

— Нямаме представа какво е, господарю — обади се едно морско конче. — Напоследък се появяват какви ли не странни създания.

— И аз така чух — измърморих.

Извадих Въртоп, мечът нарасна в ръката ми и бронзовото острие засия в сумрака.

Кравата със змийска опашка направо полудя от страх и се замята в мрежата с ококорени от страх очи.

— Недей! — извиках. — Нищо няма да ти направя. Остави ме да срежа мрежата!

Но животното не спираше да се дърпа и се оплете още повече. Лодката се размърда, от дъното се надигна мътилка, корпусът всеки миг щеше да се стовари върху кравата. Морските кончета зацвилиха уплашено и панически се разбягаха насам-натам, което внесе още по-голям хаос.

— Добре, успокой се! — рекох. Прибрах меча и се усилих да говоря тихо и ласкаво. Нямах представа дали човек може да бъде стъпкан от кон под водата, но не исках да рискувам. — Всичко е наред. Меча го няма. Виждаш ли? Няма го. Хайде, спокойно. Мисли си за морска трева. За мама крава. За всички вегетарианци на света.

Нямах представа дали змиекравата разбира какво ѝ говорех, но като че ли тонът ми ѝ подейства. Морските кончета обаче продължаваха да препускат наоколо, но за щастие вече май нямаше опасност да ме прегазят.

— Освободи го, господарю! — молеха едно през друго те.

— Нали това се опитвам да направя? — отвърнах аз. — Кротнете се малко и ме оставете да помисля.

Как можех да я освободя (по инерция си мислех за змиекравата в женски род), след като тя изпадаше в паника, когато зърнеше меча? Може би и преди беше виждала мечове и знаеше колко са опасни.

— Добре — обърнах се към морските кончета. — Помогнете ми да избутаме лодката.

Не беше лесно, но в крайна сметка благодарение на тяхната сила успяхме да преместим останките, така че вече нямаше опасност да захлупят малката змиекрава. След това се захванах с мрежата, разплитах я сантиметър по сантиметър, изваждах оловните тежести и рибарските куки, развързвах възлите, стегнали копитата. Имах чувството, че тази задача ми отне цяла вечност — стана много по-бавно, отколкото да разплета всичките кабели на компютърната си

игра. През цялото време не спирах да говоря на змиекравата, мъчех се да я успокоя, а тя ми отговаряше с мучене и тежки въздишки.

— Точно така, браво, Беси. — Не ме питайте откъде ми хрумна да я нарека така. Просто ми се стори, че Беси е едно чудесно кравешко име. — Добра крава. Послушна крава.

Най-накрая мрежата се свлече настрани, змиекравата се стрелна във водата и доволно се запремята.

Морските кончета радостно зацвилиха.

— Благодарим ти, господарю!

— Мууу! — Змиекравата натика муцуна в лицето ми и ме изгледа с огромните си кафяви очи.

— Добре, добре — опитвах се да се измъкна аз. — Добра крава. И се пази, не се забърквай в повече неприятности.

Което изведнъж ме подсети, че бях прекарал във водата поне час. Трябваше да се върна в хижата, преди Аргус и харпиите да са открили, че съм се измъкнал без разрешение.

Изстрелях се към повърхността и изскочих с плисък. Блекджак веднага се спусна към мен и аз се хванах за шията му. Пегасът се вдигна във въздуха и полетя към брега.

— Успя ли, шефе?

— Аха. Спасихме едно малко... нещо. Не знам какво точно. Но стана адски бавно. И морските кончета едва не ме стъпкаха.

— Добрите дела винаги са свързани с опасности, шефе. Но ти спаси и моята опашка, нали?

Сетих се за съня си, за безжизнената Анабет в ръцете на Люк. Спасявах малки чудовища, а не можех да помогна на приятелката си.

Докато Блекджак летеше към хижата, погледът ми случайно попадна на трапезарията. Зърнах някакъв дребен силует да се спотайва зад една колона.

Това беше Нико, а слънцето още не беше изгряло. Имаше още много време до закуска. Какво ли правеше там?

Поколебах се. Изобщо не бях в настроение да слушам обяснения за фигурките и картите в играта „Митомеджик“, но долавях нещо гнило. Иначе Нико не би се крил така.

— Блекджак, остави ме тук долу, моля те — рекох. — Зад онази колона.

За малко не прецаках всичко.

Поех по стъпалата зад Нико. Той изобщо не ме усети. Криеше се зад колоната, като леко надзърташе навътре в трапезарията. Стигнах на два метра от него и тъкмо се канех да извикам силно: „Какво правиш тук?“, когато ми светна, че той следваше примера на Гроувър — шпионираше ловджийките.

Чух гласове — две момичета разговаряха на една от масите в трапезарията. В този безбожен час? Но пък за спътничките на богинята на зората сигурно беше нормално да са на крак по това време.

Извадих вълшебната шапка на Анабет от джоба и си я нахлупих на главата.

Не усетих никаква разлика, но когато вдигнах ръка пред очите си, не видях нищо. Бях станал невидим.

Промъкнах се към Нико и го заобиколих. В трапезарията беше тъмно, но познах гласовете: вътре бяха Зои и Бианка. Като че ли спореха.

— Не може да бъде излекувана веднага — каза Зои. — Нужно е време.

— Но как е станало? — попита Бианка.

— Погодили са й номер! — изръмжа Зои. — Братята Стол, синовете на Хермес. Кентавърската кръв е като киселина. Всеки го знае. А те са напръскали с нея от вътрешната страна тениската, която й подариха.

— Ужас!

— Ще оживее — рече ловджийката. — Но поне няколко седмици ще е на легло и страшно ще я сърби. Няма как да тръгне с нас. Оставаме само аз и ти.

— А пророчеството? — отвърна Бианка. — След като Феба не може да замине с нас, ще бъдем само четирима. Трябва да изберем друг на нейно място.

— Нямаме време — отсече Зои. — Потегляме веднага, щом се покаже слънцето. Кое то означава още сега. Освен това, в пророчеството се казваше, че един ще загине.

— В земята без дъжд — възрази Бианка. — Това едва ли се отнася до лагера.

— Кой знае? — отвърна Зои, макар че не звучеше уверена. — Лагерът има вълшебни граници. Нищо не може да проникне без разрешение, дори и облаците. Може да бъде земя без дъжд.

— Но...

— Бианка, чуй ме! — прекъсна я строго Зои. — Не знам как да го обясня, но нещо ми подсказва, че не бива да избираме друг на мястото на Феба. Би било твърде опасно за него. Ако тръгне с нас, ще го сполети участ, по-тежка и от тази на Феба. Не желая Хирон да загуби още някой лагерник заради нас. А аз не искам да рискувам живота на друга ловджийка.

Бианка замълча.

— Трябва да разкажеш съня си на Талия.

— Не. Няма смисъл.

— Но ако подозренията ти за Генерала се окажат верни...

— Ти се закле, че никому няма да кажеш за това! — изсъска измъчено Зои. — Така или иначе, скоро ще разберем истината. Хайде, да вървим, слънцето вече почти се показва на хоризонта.

Нико побърза да се дръпне назад. Аз обаче закъснях.

Момичетата се спуснаха забързано надолу по стълбите и Зои едва не се блъсна в мен. Спря се за миг и присви очи. Плъзна ръка към лъка, но в този миг Бианка я подкани:

— Прозорците на голямата къща светнаха! Да вървим!

Зои я последва навън.

Не беше трудно да се досетя какво замисляше Нико. Той пое дълбоко дъх и се обърна да хукне след сестра си, но аз свалих шапката-невидимка и извиках:

— Стой!

Малкият се извърна рязко, подхлъзна се на заледените стъпала и едва се задържа да не падне.

— Ти пък откъде се появи?

— Отдавна съм тук. Но бях невидим.

Той безгласно повтори думата и после възкликна:

— Супер!

— Как разбра, че Зои и сестра ти са тук?

Нико се изчерви.

— Чух ги като минаха покрай хижата на Хермес. Бях буден. Не успях да заспя. Чух ги как си шепнат и ги проследих.

— И сега се канеше да тръгнеш след тях — предположих.

— Откъде знаеш?

— Защото ако ставаше дума за моята сестра, вероятно бих постъпил по същия начин. Но не бива.

— Защото съм малък ли? — попита предизвикателно той.

— Защото няма да ти позволят. Ще те хванат и ще те изпратят обратно тук. А и... да, малък си. Помниш ли мантикора? По пътя те ще се изправят срещу много чудовища. И то още по-опасни. Някои от героите дори може да загинат.

Раменете му увиснаха. Пристъпи от крак на крак.

— Сигурно си прав. Но пък ти можеш да заминеш вместо мен.

— Какво?

— Нали можеш да ставаш невидим? Защо не тръгнеш след тях?

— Ловджийките не си падат по момчета — напомних му аз. — Ако разберат...

— Няма да им позволиш да разберат! Последвай ги невидим. Пази сестра ми. Направи го! Моля те!

— Нико...

— И без това се канеше да ги последваш, нали?

Понечих да отрека. Но той ме погледна в очите и нещо ми попречи да го излъжа.

— Да — кимнах. — Трябва да намеря Анабет. И да им помогна, дори и да не ме искат.

— Няма да те издам — заяви той. — Но ми обещавай, че ще пазиш сестра ми.

— Това, което искаш, изобщо не е малко, Нико. Освен това, с нея са Зои, Гроувър, Талия...

— Обещавай ми! — настоя той.

— Ще направя всичко по силите ми. Обещавам.

— Върви тогава! — кимна той. — И успех!

Беше истинска лудост. Не се бях приготвил. Разполагах само с шапката, меча и дрехите на гърба си. Мама щеше да ме чака в Манхатън.

— Кажи на Хирон...

— Ще измисля нещо — усмихна се лукаво Нико, — не се тревожи. Хайде, тръгвай!

Хукнах, като в движение си сложих шапката на Анабет. Слънцето вече се показваше на хоризонта, а аз отново бях невидим. Стигнах до билото на хълма тъкмо навреме, за да видя как микробусът на лагера изчезва надолу по пътя. Вероятно Аргус щеше да закара отряда до града и оттам те щяха да се оправят сами.

Чувствах се хем гузен, хем глупав. Как да ги настигна? С тичане ли?

В този миг над главата ми се разнесе свистене от размахване на големи криле. До мен кацна Блекджак и нехайно гризна няколко тревички, подали се от снега.

— Май ти трябва бърз кон, шефе. Прав ли съм?

Изпитах такова облекчение, че чак гърлото ми се сви, но някак си успях да промълвя:

— Да, Блекджак. Да вървим!

ДЕВЕТА ГЛАВА

НАУЧАВАМ СЕ КАК СЕ ПРАВЯТ ЗОМБИТА

Единственият недостатък на летенето с пегас през деня е, че ако не внимаващ, може да предизвикаш сериозни пътни произшествия по магистралата на Лонг Айленд. Блекджак се мъчеше да се крие зад облаците, които за щастие през зимата надвисваха доста ниско над земята. Стремяхме се да не губим от поглед белия микробус. Горевъздуха беше адски студено и леденият дъжд се просмукваше чак в костите ми.

Съжалявах, че не си бях купил от дебелия оранжеви ританки и блузи, които се продаваха в магазина на лагера, само че след случилото се с Феба с напоената в кентавърска кръв тениска, вече не бях сигурен дали мога да имам доверие на техните стоки.

На два пъти изгубихме микробуса, но тъй като бях сигурен, че отива в Манхатън, не беше трудно да го намерим отново.

Заради празниците по магистралата имаше задръстване. На отряда му трябваша няколко часа, за да стигне до града. Блекджак се приземи на покрива на сградата на „Крайслер“, но белият микробус вместо да спре на автогарата, както предполагах, продължи напред.

— Къде ги кара Аргус? — измърморих учудено на глас.

— Не ги кара Аргус, шефе — обади се пегасът. — Момичето шофира.

— Кое момиче?

— Ловджийката. Със сребърната диадема.

— Зои?

— Същата. Виж, ей там има сладкарница. Може ли да се отбием за понички?

Опитах се да му обясня, че ако се появях с летящ кон в някоя сладкарница, всички ченгета в околността щяха да получат инфаркт, но той като че ли изобщо не схвана идеята. Микробусът продължаваше да лъкатуши към тунела „Линкълн“. Не ми беше минавало през ума, че Зои може да кара. Не изглеждаше на шестнайсет. Но пък беше

безсмъртна. Зачудих се дали имаше шофьорска книжка и каква ли рождена дата пишеше в нея.

— Хайде да ги настигнем — рекох.

Само че вместо да излети, Блекджак изведнъж изцвили уплашено и едва не ме хвърли от гърба си. Нещо се увиваше по глезена ми като змия. Посегнах към мечата си, едновременно с това сведох поглед надолу и видях не змия, а лоза. Беше поникнала от процепите в мазилката. Други лозници се оплитаха около краката на Блекджак, така че не можехме да помръднем.

— Накъде си тръгнал? — обади се нехайно господин Д.

Той висеше във въздуха, подпрял се лениво на фасадата на сградата на „Крайслер“, леопардовото му яке и черната коса се развяваха от вятъра.

— Тревога, тревога, бог на хоризонта! — изкрещя Блекджак. — Онзи пич с виното!

Господин Д. раздразнено въздъхна.

— Следващият, бил той човек или кон, който ме нарече „онзи пич с виното“, ще се озове в бутилка с мерло!

— Какво искате? — попитах грубо аз, като едва се насилвах да запазя самообладание. Лозниците продължаваха да се катерят по мен.

— Какво искам ли? Да не би да мислеше, че безсмъртният и всевластен директор на лагера не би забелязал заминаването ти?

— Ами... може би.

— Чудя се дали да не те хвърля оттук, само че без пегаса, да те видя как ще се перчиш, докато летиш към тротоара долу.

Стиснах юмруци. Знаех, че не бива да си отварям устата много-много, но така или иначе господин Д. или щеше да ме убие на място, или позорно да ме прибере в лагера, а и двете възможности не ми бяха по вкуса.

— Защо ме мразите толкова? Какво съм ви направил?

В очите му заискряха лилави огънчета.

— Ти си герой, момче. Друга причина не ми е нужна.

— Трябва да тръгна с тях! Искам да помогна на приятелите си. Толкова ли не можете да го разберете?

— Ъъъ, шефе — обади се притеснено Блекджак. — Като гледам как сме увити в лози на петстотин метра във въздуха, дали не е по-добре да поснижиш тона малко, а?

Лозите ме стегнаха още по-здраво. Белият микробус все повече се отдалечаваше. Съвсем скоро щеше да се скрие от погледите ни.

— Разказвал ли съм ти за Ариадна? — попита господин Д. — Красивата млада дъщеря на царя на Крит. Тя също беше готова на всичко за приятелите си. Помогна дори на един млад герой на име Тезей, също син на Посейдон. Даде му едно вълшебно кълбо прежда, за да намери изхода от лабиринта. И знаеш ли как ѝ се отплати той?

Идеше ми да отвърна: „Не ми пука!“ но така едва ли щях да накарам Дионис да приключи по-бързо с разказа си.

— Оженили се — отвърнах. — И живели щастливо до края на живота си и така нататък.

Господин Д. поклати глава.

— Не е точно така. Тезей ѝ обеща, че ще се ожени за нея. Натовари я на кораба си и отплава за Атина. Но по средата на пътя, на остров Наксос, той... коя дума използвахте вие, простосмъртните, днес? А, да — заряза я. И аз я открих там. Сама. С разбито сърце. Не спираше да плаче. Беше жертвала всичко, беше обърнала гръб на близките си, за да помогне на един смел герой, а той я захвърли като скъсан сандал!

— Не е трябвало да постъпва така — рекох. — Но това е било преди хиляди години. Какво общо има с мен?

Той ме изгледа студено.

— Влюбих се в Ариадна, момче. Излекувах разбитото ѝ сърце. И когато тя умря, я направих моя безсмъртна съпруга на Олимп. Сега ме чака там. Но ще мога да се върна при нея едва след като ми изтече глупавото наказание в тъпия ви лагер.

Зяпнах го смаяно.

— Вие сте женен? Но... Мислех, че са ви наказали, задето сте се задявали с някаква горска нимфа...

— Въпросът е — прекъсна ме Дионис, — че вие, героите, сте един дол дренки. Обвинявате нас, боговете, в суетност. А я се погледнете! Взимате, каквото си пожелаете, използвате, когато си поискате, а накрая предавате всички край себе си. Затова не обичам героите. Егоистична и неблагодарна пасмина. Попитай Ариадна. Или Медея. Или дори Зои Нощната сянка.

— Нея пък защо?

Той махна с ръка.

— Хайде, върви. Настигни глупавите си приятели.

Лозниците около крака ми изчезнаха.

Премигах смаяно.

— Наистина ли ме пускате? Просто така?

— В пророчеството се казва, че поне двама от тръгналите ще загинат. Може пък да извадя късмет и ти да си един от тях. Помни ми думата, сине на Посейдон, независимо дали този път ще оживееш, или ще умреш, едва ли ще се окажеш по-читав от другите герои.

След тези прощални думи Дионис щракна с пръсти и изчезна, остана само лек аромат на грозде, който вятърът бързо разпръсна.

— На косъм бяхме — въздъхна Блекджак.

Кимнах, макар че сигурно едва ли щях да бъда по-притеснен, ако господин Д. ме беше върнал обратно в лагера. Щом ме беше пуснал да продължа, явно наистина беше убеден, че има голяма вероятност да се провалим и загинем.

— Хайде, Блекджак — подканих пегаса, като се опитвах да симулирам увереност. — Ще те черпя с понички в Ню Джърси.

Не успях да го черпя с понички в Ню Джърси. Зои караше на юг като луда и спря в едно крайпътно заведение за почивка чак когато навлязохме в Мериленд. Блекджак беше толкова уморен, че едва не се сгромоляса на земята.

— Добре съм... шефе — задъхано произнесе той. — Само... малко... да си поема... дъх.

— Стой тук — отвърнах. — Аз отивам на разузнаване.

— Нищо против... да постоя тук.

Нахлупих си шапката-невидимка и поех към заведението. Постоянно се хващах, че вървя на пръсти и с наведена глава — все забравях, че никой не можеше да ме види. Освен това трябваше да си напомням да се отдръпвам от пътя на хората, за да не се блъснат в мен.

Мислех да вляза да се постопя и да изпия един горещ шоколад. В джоба си имах няколко монети. Можеше да ги оставя на бара. Чудех се дали чашата също щеше да стане невидима, когато я вземех в ръка, или щях да се сблъскам с нов проблем — носещ се във въздуха горещ шоколад, — но целият ми план се провали, тъй като в този момент Зои, Талия, Бианка и Гроувър изскочиха обратно навън.

— Сигурен ли си, Гроувър? — попита Талия.

— Ами... да. Деветдесет и девет процента. Добре, осемдесет и пет.

— И го разбра по орехите? — смръщи недоверчиво вежди Бианка.

Сатирът я изгледа обидено.

— Това е доказано през вековете заклинание за проследяване. Сигурен съм, че го изрекох както трябва.

— Вашингтон е на шейсет мили оттук — рече Бианка. — С Нико живеехме там. — Тя сбърчи чело. — Странно, бях забравила...

— Не ми харесва — поклати глава Зои. — Трябва да вървим на запад. В пророчеството се казва, че богинята е на запад.

— Какво, да не би да твърдиш, че твоите следотърсаческите умения са по-добри? — изръмжа Талия.

Зои пристъпи към нея.

— Съмняваш се в уменията ми ли, пишлигарке? И представа си нямаш какво означава да си ловджийка!

— Пишлигарка ли? На мен ли ще ми викаш пишлигарка? И какво всъщност означава това?

— Хайде, стига! — обади се притеснено Гроувър. — Не започвайте отново!

— Гроувър е прав — подкрепи го Бианка. — Най-добре да пробваме във Вашингтон.

Ловджийката продължаваше да се мръщи, но неохотно кимна.

— Добре. Да тръгваме тогава.

— Ще ни арестуват заради теб — измърмори недоволно Талия. — Дай аз да карам, изглеждам по-голяма.

— Може и да е така — отвърна Зои, — но аз карам още откак е създаден първият автомобил! Да вървим!

Докато с Блекджак се носехме на юг след микробуса, се чудех дали Зои се беше пошегувала, или говореше сериозно. Нямах представа кога е създаден първият автомобил, но със сигурност е било в праисторически времена, когато хората са гледали черно-бели телевизори и са ловували динозаври.

На колко години беше Зои? За какво беше намекнал господин Д.? И защо тя мразеше героите?

Щом наближихме Вашингтон, Блекджак започна да забавя скоростта и да губи височина. Задъхваше се.

— Добре ли си? — попитах го.

— Нищо ми няма, шефе... Мога да стигна до края на света.

— Не ми звучиш толкова добре.

Изведнъж ме загриза съвестта. От сутринта пришпорвах пегаса без почивка по петите на микробуса. Това едва ли беше лесна задача дори и за един летящ кон.

— Не се тревожи за мен, шефе! Аз съм костелив орех!

Сигурно беше така, но пък Блекджак по-скоро щеше да се строполи мъртъв от умора, отколкото да се оплаче, а не исках да се стига дотам.

За щастие в града микробусът също се движеше по-бавно. Прекосихме Потомак и навлязохме в центъра на Вашингтон. В главата ми се въртяха само патрулиращи изстребители, самонасочващи се ракети и тем подобни. Нямах представа как точно се охраняваше столицата, нито пък дали пегасите се появяваха на радарите на военните, но не ми се щеше да разбера отговора, когато ме застреляха.

— Остави ме тук — рекох на Блекджак. — Това е достатъчно.

Блекджак беше толкова изморен, че дори не протестира. Спусна се до паметника на Вашингтон и ме остави на тревата.

Микробусът беше само на няколко преки от паметника. Зои беше спряла до бордюра.

Погледнах Блекджак.

— Върни се в лагера. Почини си. Похапни. Оттук нататък ще се оправя сам.

Пегасът недоверчиво наклони глава на една страна.

— Сигурен ли си, шефе?

— Вече ми помогна достатъчно — отвърнах. — Ще се оправя. Хиляди благодарности.

— Ако вървяха и с хиляди бали сено... — измърмори замечтано Блекджак. — Добре, но внимавай, шефе. Едва ли са дошли тук на среща с някой симпатичен и красив като мен.

Обещах му да се пазя. Пегасът излетя, обиколи два пъти паметника и изчезна в облаците.

Обърнах се към микробуса. Всички бяха излезли. Гроувър сочеше към сградата отсреща. Талия кимна и четиримата поеха към нея, свели глави заради студения вятър.

Тръгнах след тях. Но не бях направил и две крачки и се спрях.

Вратата на един черен седан се отвори. Отвътре излезе мъж със сива и къса, по войнишки подстригана коса. Носеше слънчеви очила и черно палто. Подобни типове сигурно се срещаха на всяка крачка във Вашингтон, но изведнъж ми просветна, че бях видял същата кола на няколко пъти на магистралата. Следваше микробуса.

Мъжът извади мобилен телефон и прошепна нещо. След това се огледа, сякаш за да се увери, че никой не го следи, и се насочи към приятелите ми.

Но най-лошото беше друго: когато се обърна към мен, веднага го познах. Това беше доктор Торн, мантикорът от „Уестовър Хол“.

Нахлупих си шапката-невидимка и последвах доктор Торн от разстояние. Сърцето ми биеше оглушително. След като той беше оживял след онзи скок от скалата, то значи и Анабет не беше загинала. Това, което бях видял в съня си, беше истина. Тя беше жива, но я държаха в плен.

Торн вървеше доста по-назад от групичката на Зои, като внимаваше да не го забележат.

Гроувър спря пред голямата сграда, на която пишеше „Национален авиационен и космически музей“. Това беше „Смитсониън“! Бях идвал тук с мама преди сто години и тогава всичко ми се беше виждало огромно и внушително.

Талия натисна дръжката на вратата. Беше отворено, но вътре нямаше много хора. Беше студено, а и училищата бяха във ваканция. Останалите я последваха вътре.

Доктор Торн се спря. Не влезе в музея, а се обърна и пресече улицата. Поколебах се за миг и после тръгнах след него.

Мантикорът се изкачи по стълбите на Природонаучния музей. На вратата висеше голяма табела. В първия момент прочетох: „Затворено за честно парти“, но после осъзнах, че „честно“ е „частно“.

Влязох след него в просторното преддверие, пълно със скелети на динозаври и праисторически животни. От някакво помещение зад затворени врати долитаха гласове. На прага стояха двама пазачи. Щом

зърнаха доктор Торн, те отвориха вратите и аз изтичах, за да се промъкна с него, преди да са ги затворили.

Прекрачих прага и едва не ахнах на глас, което вероятно щеше да ми коства живота.

Намирах се в голяма кръгла зала с висок таван и балкон. На него стояха поне десетина войници и две чудовища — жени, които вместо крака имаха по две змийски опашки. И преди ги бях виждал. Анабет ги наричаше скитски дракони.

Но това далеч не беше най-лошото. До тях беше старият ми враг Люк и като че ли се взираше право в мен. Изглеждаше ужасно. Беше блед като мъртвец, а русата му коса сивееше, все едно за последните няколко месеца беше остарял с десет години. Но гневният пламък в очите му си беше същият, както и белегът от драконов нокът на бузата му. Само че сега белегът беше подут и зачервен, сякаш раната наново се е отворила.

До него, полускрит в сенките, седеше друг мъж. Виждах единствено кокалчетата на ръцете му, положени върху облегалките на кресло, което приличаше на трон.

— Е? — попита той. Гласът му ми беше познат от съня ми — не хриплив като на Кронос, а по-дълбок и по-мощен, все едно излизаше от самата земя. Отекна в цялата зала, макар че мъжът говореше тихо.

Доктор Торн свали слънчевите си очила. Разноцветните му очи — едното синьо, а другото — кафяво — искряха от възбуда. Поклони се леко и рече със странния си френски акцент:

— Тук са, Генерррале.

— Знам, глупако! — отвърна рязко онзи в креслото. — Къде точно?

— В музея с ракетите.

— Националният авиационен и космически музей — поправи го ядосано Люк.

Доктор Торн го изгледа с неприязън.

— Както желаете.

Имах чувството, че мантикорът едва се сдържа да не засипе Люк със смъртоносните шипове от опашката си.

— Колко са? — попита Люк.

Доктор Торн се направи, че не го чува.

— Колко са? — повтори Генералът.

— Четирима, Генерале — отвърна той. — Сатирът Гроувър Андъруд. Момичето с рошавата черна коса и с... как се казваше? С пънкарските дрехи и страшния щит.

— Талия — обади се Люк.

— И още две момичета, ловджийки. Едната носи сребърна диадема.

— Нея я познавам! — изръмжа Генералът.

Всички в залата трепнаха.

— Позволете ми да ги заловя — обади се Люк. — Разполагаме с достатъчно...

— Търпение! — прекъсна го мъжът в креслото. — Вече съм им намерил занимание. Изпратих им другарче да си поиграят.

— Но...

— Не можем да рискуваме живота ти, момчето ми.

— Да, момче — усмихна се жестоко доктор Торн, като натърти на последната дума. — Лесно можеш да загинеш. Разрешете ми аз да се изправа срещу тях.

— Не разрешавам! — отсече Генералът и стана. Едва сега го видях хубаво за първи път.

Беше висок и мускулист, с маслинена кожа и гарваново-черна коса. Носеше скъп кафяв копrienен костюм, от любимите на брокерите от „Уолстрийт“, но човек никога не би го сбъркал с брокер. Лицето му излъчваше жестокост, в раменете беше като четирикрилен гардероб, а с огромните си юмруци сигурно спокойно би пречупил на две железен прът. Очите му бяха като две камъчета. Имах чувството, че стоя пред жива статуя. Дори ми беше странно, че се движеше.

— Вече ме подведе веднъж, Торн — продължи той.

— Но, Генерррале...

— Не приемам оправдания!

Доктор Торн се сви. При първата ни среща във военната академия, когато се беше появил пред нас с черната си униформа, той ми се беше сторил доста страшен. Но сега, до Генерала, мантикорът приличаше по-скоро на хлапе, играещо си на войници. Генералът беше истинският военен тук. Не се нуждаеше от униформа. Беше роден пълководец.

— Трябваше да те хвърля в Тартар заради глупостта ти — заяви той. — Изпратих те да ми доведеш дете на някой от тримата старши

богове, а ти ми домъкна някаква никаква дъщеря на Атина!

— Обещахте да ми дадете възможност да си отмъстя! — извика Торн. — Да ми поверите командването на моя бойна част!

— Аз съм върховният командващ на армията на господаря Кронос! — отвърна Генералът. — И ще си избира за заместник този, на когото мога да разчитам! Единствено благодарение на Люк спасихме плана си. А сега се махай от очите ми, Торн, ще те повикам, когато ти намеря някоя достатъчно маловажна задача.

Лицето на мантикора почервения от гняв. Очаквах, че ще закреши, докато на устата му не избие пяна, или пък ще започне да обстрелва всички с шипове, но той се поклони сковано и излезе.

— Така, момчето ми — Генералът се обърна към Люк. — Първата ни задача е да отделим онази Талия. След това чудовището само ще дойде при нея.

— Трудно ще се справим с ловджийките — отбеляза Люк. — Зои Нощната сянка...

— Не произнасяй името ѝ!

Люк се сепна.

— Извинявайте, Генерале. Просто...

Едрият мъж вдигна рязко ръка и той замълча.

— Сега ще ти покажа как ще се справим с ловджийките, момчето ми.

Посочи един от войниците край вратата и попита:

— Донесохте ли зъбите?

Онзи се втурна напред с едно гърне.

— Тъй вярно, Генерале!

— Посейте ги!

В средата на залата имаше кръгла площадка, насипана с пръст. Най-вероятно беше предназначена за поставянето на скелет на някой динозавър. Смутено гледах как войникът вади от гърнето големи бели зъби и ги бучка в пръстта. След това заравни отгоре, за да ги покрие, отдръпна се настрани и избърса ръце в панталоните си.

— Готово, Генерале.

— Чудесно! Полейте ги и после ще им дадем да подушат миризмата на плячката си.

Войникът взе една метална лейка, изрисувана с маргаритки, които бяха малко не на място, тъй като лейката беше пълна не с вода, а

с нещо тъмночервено, което със сигурност не беше вино.

По пръстта се появиха мехурчета.

— Сега ще видиш какво се вика войници, Люк! — заяви доволно Генералът. — В сравнение с тях твоята армия на корабчето е шайка разбойници.

Люк стисна юмруци.

— Обучавам ги вече цяла година! Когато „Принцеса Андромеда“ стигне до планината, те ще са най-...

— Ха! — прекъсна го Генералът. — Съгласен съм, че от тях ще стане добра почетна стража за господаря Кронос. Ти също ще имаш своята роля. — При тези думи Люк като че ли пребледня още повече, — но под моето командване силите на господаря Кронос ще се увеличат стократно. Нищо няма да може да ни спре. Гледай — ето това са моите непобедими машини за убиване!

Пръстта се разшава. Отстъпих уплашено.

От всеки зъб, посят в пръстта, се надигна по едно създание. Първото, което се показва, измяука:

— Мяу!

Котенце! Малко оранжево котенце на тигрови ивици. Появиха се още десетина и започнаха да си играят на площадката.

Всички се взираха в тях смаяно.

— Какво е това? — изрева Генералът. — Малки сладки котенца? Откъде взехте зъбите?

Войникът, който донесе гърнето, се сви уплашено.

— От витрината, генерале! Точно както наредихте! Саблезъбия тигър...

— Млъкни, идиот такъв! Казах тиранозавър! Съберете тези... тези гнусни космати зверчета и ги изхвърлете оттук! И да не съм те видял повече!

Онзи така трепереше, че изпусна лейката. Хвана набързо котенцата и изхвъркна навън.

— Хей, ти! — посочи друг войник Генералът. — Донеси ми зъбите! И внимавай да не сбъркаш! Бегом!

Войникът хукна да изпълни заповедта.

— Идиоти! — измърмори Генералът.

— Затова не използвам простосмъртни — обади се Люк. — На тях не може да се разчита.

— Те са слабоумни, подкупни и обичат насилието — отвърна Генералът. — Затова ги харесвам.

След минута войникът се върна с пълни шепи с големи остри зъби.

— Чудесно! — заяви Генералът. Стъпи на парапета на балкона и скочи долу — поне от десет метра височина.

Там, където се приземи, мраморният под се напука. Той се изправи, потръпна и разкърши рамене.

— Проклет да е схванатият ми врат!

— Още един компрес? — обади се един от войниците. — Или да изтичам за „Фастум гел“?

— Не! Ще ми мине. — Генералът отупа копринения си костюм и грабна зъбите. — Този път сам ще ги посея!

Взе един зъб и се усмихна.

— Динозавърски зъби! Глупавите простосмъртни дори не подозират, че в музеите им събират прах истински драконовски зъби! И то не на какви да е дракони, а на Сибарис! Ще свършат чудесна работа!

Набучи ги в пръстта — общо бяха дванайсет. След това взе лейката. Пръсна малко от червената течност, хвърли лейката настрани и вдигна ръце.

— Станете!

Пръстта потрепери. Една костелива ръка изскочи навън, сякаш търсеше за какво да се хване.

Генералът се обърна към балкона.

— Бързо! Къде е онова с миризмата?

— Ето го, госсподарю — отвърна една от жените змии и извади копринено шалче като тези, които носеха ловджийките.

— Чудесно — кимна той. — Уловят ли миризмата, моите воини няма да се спрат, докато не убият жертвата си. Нито едно от оръжията на ловджийките и полубоговете не може да ги спре. Ще разкъсат на парчета ловджийките и техните спътници. Хвърли го!

От пръстта се надигнаха скелети. Бяха дванайсет — по един за всеки зъб, който Генералът беше посял. Не приличаха на скелетите, които се продаваха за Все светии, нито пък на тези от филмите. Пред очите ми по костите започна да се образува плът и скелетите заприличаха на живи хора, само че със сивкава кожа и жълти очи.

Накрая по телата им се появиха дори и дрехи — сиви потници, камуфлажни панталони и кубинки. Отдалече можеха да минат за обикновени хора, но отблизо се виждаше, че плътта им е прозрачна и под нея костите им се белееха като на рентгенова снимка.

Един от тях се взря право в мен. Шапката невидимка явно не можеше да го заблуди.

Жената змия пусна шалчето и то полетя към ръката на Генерала. Дадеше ли го на скелетите, те щяха да преследват Зои и останалите, докато не ги изстребева до крак.

Нямаше време за размисъл. Хвърлих се напред, промуших се през скелетите, скочих и сграбчих шала във въздуха.

— Какво става? — изрева Генералът.

Приземих се на педя от едно от зомбитата и то злобно изсъска.

— Шпионин! — изръмжа Генералът. — Скрит от сенките на мрака. Затворете вратите!

— Това е Пърси Джаксън! — извика Люк. — Няма кой друг да е!

Обърнах се и хукнах към изхода, но в този миг ясно се чу едно силно хряс — скелетът беше откъснал парче от ръкава на якето ми. Без да спирам, се обърнах и видях как го поднасяше към носа си, подуши миризмата и след това го подаде на останалите. Викът замря в гърлото ми. Прелетях през затварящите се врати частица от секундата, преди да се затръшнат.

Побягнах с всички сили.

ДЕСЕТА ГЛАВА

УНИЩОЖАВАМ НЯКОЛКО КОСМИЧЕСКИ КОРАБА

Профучах през улицата, без да поглеждам назад. Влетях в авиационния и космически музей и след като минах през пропускателна, свалих шапката-невидимка.

Музеят представляваше една огромна зала с увесени от тавана космически кораби и самолети. На три нива по стените се виеха балкони, така че посетителите да могат да огледат експонатите от различна височина. Хората бяха малко, няколко семейства и две групи деца, вероятно на организирана от училището екскурзия за ваканцията. Мислех си да се развикам веднага да напуснат музея, но ако го направех, сигурно щяха да ме арестуват. Трябваше да намеря Талия, Гроувър и ловджийките. Скелетите щяха да се появят всеки миг и едва ли щяха да се задоволят с мирно и тихо разглеждане на експозицията.

Накрая случайно се блъснах в Талия, докато тичах по стълбите към най-горния балкон. Стоварих се отгоре ѝ и тя политна към една спасителна капсула на космически кораб „Аполо“.

Гроувър изненадано извика.

Още преди да успея да се изправа, Зои и Бианка се бяха прицелили в мен. Така и не разбрах откъде се бяха появили лъковете в ръцете им.

В следващия миг Зои ме позна, но не свали лъка си.

— Ти! Как смееш да се появяваш тук?

— Пърси! — изкрещя Гроувър. — Слава на боговете!

Зои го изгледа мрачно и той се изчерви.

— Не, нямах това предвид. Какво правиш тук?

— Люк е тук! — отвърнах аз, като едва си поемах дъх.

Гневът в очите на Талия веднага се стопи. Тя вдигна ръка към сребърната си гривна.

— Къде?

Разказах им за Природонаучния музей, доктор Торн, Люк и Генерала.

— Генералът е тук? — прошепна смаяно Зои. — Невъзможно е! Лъжеш!

— За какво ми е да лъжа? Нямаме време! Появиха се едни скелети...

— Какво? — възкликна Талия. — Колко?

— Дванайсет — отвърнах. — И това не е всичко. Генералът каза, че е изпратил нещо да си поиграе с вас. Някакво чудовище.

Талия и Гроувър се спогледаха.

— Следата на Артемида ни доведе тук — рече Гроувър. — Сигурен съм, че е била в музея. Усеща се и силна миризма на чудовище... Сигурно е минала оттук, докато е преследвала тайнственото чудовище. Но все още не сме намерили нищо.

— Зои — обади се притеснено Бианка, — ако Генералът наистина...

— Не може да бъде! — прекъсна я рязко Зои. — Пърси сигурно е видял някакво изображение или илюзия.

— Изображенията не пукат мраморните подове — отвърнах.

Зои си пое дълбоко дъх. Нямах представа защо приемаше нещата толкова лично, нито пък откъде познаваше Генерала, но явно сега не беше моментът да питам.

— Ако Пърси е прав за скелетите — рече тя, — нямаме време за спорове. Те са най-ужасните и зли... Веднага трябва да се махнем оттук!

— Съгласен! — обадих се аз.

— Не говорех за теб, момче — сръза ме Зои. — Ти не си част от нас.

— Опитвам се да ви спася живота!

— Не биваше да идваш, Пърси — рече мрачно Талия. — Но така или иначе, вече си тук. Хайде. Да се връщаме в микробуса.

— Не можеш да решаваеш сама! — извика ядосано Зои.

Талия я изгледа смразяващо.

— Не ти командваш, Зои! Не ме интересува колко си по-голяма от мен! Пак си оставаш задръстена гъска!

— Никога не си проявявала здрав разум по отношение на момчетата — изръмжа Зои. — Така и не се научи кога трябва да ги

разкараш!

Талия като че ли се канеше да се нахвърли върху нея. Но в този миг всички застинаха. Разнесе се гръмовно ръмжение, от което подът под краката ни се разтресе. Помислих си, че е от двигателя на някой космически кораб.

Хората долу в залата се разпищяха.

— Котенце! — извиси се радостен детски глас.

С един скок „котенцето“ се озова на балкона. Беше колкото пикап, със сребристи нокти и златиста искряща козина. Вече го бях виждал веднъж. Преди две години го бях зърнал за миг от влака. Но сега, отблизо, ми се вижда много по-голям.

— Немейският лъв! — ахна Талия. — Не мърдайте!

Лъвът изрева и от силната струя косата ми се разроши. Зъбите му блестяха като стоманени.

— Щом дам знак, хукват в различни посоки — прошепна Зои.
— Опитайте се да му отвлечете вниманието.

— Защо? — измърмори Гроувър.

— За да помисля как да го убия. Бягайте!

Извадих Въртоп и се изтърколих наляво. Край мен полетяха стрели, Гроувър засвири бърза дивашка мелодия с тръстиковата си флейта. Обърнах се, Зои и Бианка се катереха по спасителната капсула на „Аполо“. Обсипваха звяра със стрели, но те отскачаха от металната козина на звяра. Лъвът замахна с лапа, събори настрани капсулата и ловджийките паднаха. Мелодията на Гроувър се превърна в ужасяваща какофония от звуци и лъвът се обърна към него, но Талия изскочи напред, вдигнала високо Егида. Чудовището се сви за скок и отново изръмжа:

— ГРРРР!

— Чиба! — извика Талия. — Назад!

Лъвът изръмжа, размаха ноктестата си лапа във въздуха, но отстъпи, сякаш от щита пламтеше огън.

Талия като че ли беше овладяла положението. В следващия миг обаче зърнах как мускулестото тяло на звяра се стяга. Бях виждал достатъчно битки между уличните котараци в Ню Йорк и не беше трудно да се досетя, че се готви да атакува.

— Хей! — извиках. Нямах нищо друго наум, освен да го предизвикам, за да отклоня вниманието му от приятелите ми. Замахнах

с Въртоп и нанесох страхотен удар, който би трябвало да го превърне в кучешки деликатес „Мяу“, но острието издрънча в металната кожа и се разлетяха искри.

Ноктите на лъва изсвистяха край мен и отнесоха парче от якето ми. Притиснах се към перилата. Тежащото поне един тон чудовище се хвърли към мен и не ми остави друг избор, освен да се обърна и да скоча.

Приземих се на крилото на стар сребрист самолет, който се залюля и едва не се изгърколих долу на пода, на трийсет метра под мен.

Край ухото ми изсвистя стрела. Лъвът скочи до мен и въжетата, на които висеше самолетът, се изопнаха.

Зъбите на звяра щракнаха на милиметри от главата ми и аз се прехвърлих на следващия експонат — странна космическа совалка с перки като на вертолет. Вдигнах глава, лъвът изрева и за миг зърнах влажния език и аленото гърло в чудовищната паст.

Това беше единственият ни шанс! Кожата му беше непробиваема, но ако успееш да нанесеш удар в гърлото... Само че звярът беше бърз като светкавица. Нямаше как да се приближи достатъчно, без да ме превърне в кайма с ноктите и зъбите си.

— Зои! — извиках. — Цели се в устата!

Чудовището скочи. Една стрела прелетя на половин метър от него, аз се оттласнах от совалката и се стоварих върху огромния глобус, поставен на пода на залата. Плъзнах се по дупе през територията на Русия, стигнах до екватора и оттам скочих на земята.

Немейският лъв изрева ядосано, но преди да успее да ме последва, едно от въжетата, на които висеше совалката, не издържа и се скъса. Експонатът полетя като махало и в движение лъвът скочи на северния полюс на глобуса.

— Гроувър! — изкрещях. — Разчисти терена!

Наоколо тичаха пицци деца. Гроувър се опита да ги подкара към изхода, но в този миг се скъса и второто въже на совалката и тя се сгромоляса на пода. Талия се спусна от перилата на втория балкон и стъпи върху глобуса. Лъвът местеше поглед между нас двамата и се колебаеше към кого да се насочи.

Зои и Бианка бяха над нас с опънати лъкове в ръце, но ъгълът не беше подходящ за стрелба.

— Не мога да се прицеля! — извика Зои. — Накарайте го да си отвори устата!

Кацналият върху глобуса лъв изръмжа.

Огледах се. Какво можеше да използвам? Трябваше ми...

Магазинчето за сувенири! Помнех го смътно от предишното си идване като малък. Тогава бях накарал мама да ми купи нещо от него и след това дълбоко съжалявах за избора си. Ако все още ги продаваха...

— Талия, оставям ти го за малко!

Тя кимна мрачно.

— Хай-я! — Вдигна копието си, от върха му изскочи синкава електрическа дъга и се заби в опашката на лъва.

— Грррр! — Звярът се обърна и се метна към нея. Талия се изтърколи настрани, вдигнала над главата си Егида, а аз хукнах към магазинчето.

— Сега не е моментът да си пазаруваш сувенири, момче! — извика Зои.

Врххлетях в магазина, съборих закачалката с тениски и разблъсках масите, отрупани със светещи модели на самолети. Свитата зад щанда продавачка изобщо не се опита да ме спре.

Ето ги! На рафтовете в дъното — искрящи сребристи пакетчета. Събрах, колкото можех данося, и хукнах обратно.

Зои и Бианка продължаваха да обсипват чудовището със стрели, но без никакъв резултат. Лъвът като че ли много добре знаеше, че не бива да отваря широко уста. Беше се насочил към Талия и замахваше с ноктестите си лапи. Дори очите му бяха присвити като цепки.

Талия го бодна с копието и отскочи назад. Звярът обаче не й позволи да се измъкне и отново се озова до нея.

— Пърси — извика тя, — каквото и да си намислил...

Лъвът изрева, перна я с лапа и тя полетя към един космически кораб. Главата ѝ се удари в корпуса и Талия се свлече безжизнена на пода.

— Хей! — извиках към лъва. Разстоянието беше голямо, затова реших да рискувам и метнах Въртоп като нож. Мечът отскочи от металната кожа, но въпреки това успях да привлека вниманието на чудовището. То се обърна към мен и оголи зъби.

Имаше само един начин да се приближа достатъчно. Затичах се към него, лъвът пристъпи напред, за да ме пресрещне, и аз набутах

пакетчето с космическа храна в устата му — изсушено и замразено ягодно парфе, направо, както си беше обвито с целофан.

Звярът се ококори и се задави като котка, лапнала вълмо косми.

Съчувствах му. Много добре помнех, че и аз се чувствах по същия начин, когато опитах за първи път космическата храна. Тя беше ужасна гадост.

— Зои, пригответи се! — извиках.

Зад мен пицяха хора. Гроувър отново свиреше някаква дивашка мелодия с флейтата си.

Пропълзях настрани. Лъвът успя да изплюе пакетчето с космическа храна и ми хвърли поглед, пропит с искрена омраза.

— Време за закуска! — изкрещях.

И тогава той направи грешката да изреве, от което аз се възползвах и метнах в гърлото му пакетче сладолед. За щастие бях добър с хвърлянето, макар и да не си падах особено по бейзбола. Докато звярът предъвкваше и се чудеше дали да го глътне, или да повърне, успях да хвърля в устата му още два сладоледа и една опаковка с изсушени и замразени спагети.

Очите на лъва сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Той отвори широко уста и седна на задните си лапи.

— Сега! — заповядах.

В същия миг стрелите полетяха към гърлото на лъва — две, четири, шест. Лъвът потрепери, въртна се и се строполи по гръб. Беше мъртъв.

Музеят се огласяше от вой на аларми. Хората се тълпяха към изходите. Пазачите се суетяха паникьосани наляво-надясно и очевидно нямаха никаква представа какво ставаше.

Гроувър коленичи до Талия и ѝ помогна да се изправи. Тя вече беше дошла на себе си и изглеждаше добре. Зои и Бианка скочиха от балкона до нас.

Зои ме огледа внимателно.

— Интересна... стратегия.

— Нали свърши работа?

Тя не възрази.

Лъвът бавно се топеше пред очите ни — така изчезваха всички убити чудовища — и накрая от него остана само искрящата му кожа, която се сви и смали до размерите на обикновена лъвска кожа.

— Вземи я — рече ми Зои.

Премигах.

— Кое, кожата ли? Не е ли забранено от закона за защита на животните?

— Тя е боен трофей — отвърна тя. — Полага ти се.

— Ти го уби — възразих аз.

Зои поклати глава и почти се усмихна.

— Не, ти му видя сметката със сладоледа. Честното си е често, Пърси Джаксън. Вземи кожата.

Вдигнах я и тя се оказа изненадващо лека. Изобщо не изглеждаше толкова здрава, че да може да спре острие на меч. В ръцете ми тя се превърна в дълъг до земята жълтеникавокафяв шлифер.

— Не е точно в мой стил — измърморих.

— Трябва да се махаме оттук — обади се Гроувър. — Пазачите ей сега ще се съвземат и ще дойдат да ни разпитват.

Едва сега ми се стори странно, че пазачите още не се бяха втурнали да ни арестуват. Обикаляха като пощурели насам-натам, все едно търсеха нещо, блъскаха се в стените или един в друг, но не се доближаваха към нас.

— Ти ли го направи? — попитах.

Той кимна смутено.

— Една малка помрачаваща разума мелодия. Изсвирих им Бари Манилоу. Всеки път се получава. Но трае само няколко минути.

— Пазачите са най-малкият ни проблем — рече Зои. — Погледнете!

През големите прозорци на музея се виждаше как по моравата отвън вървят група мъже със сивкави лица и сиви камуфлажни униформи. Бяха далеч и не виждах очите им, но усещах, че погледите им са приковани в мен.

— Вървете — рекох. — Те ще тръгнат след мен.

— Не — възрази Зои. — Идваш с нас.

Зяпнах я.

— Но нали каза...

— Вече си част от отряда — рече неохотно тя. — Не ми харесва, но никой не може да върви против съдбата. Ти си петият член от отряда. А ние не изоставяме приятелите си.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ГРОУВЪР ПОЛУЧАВА ЛАМБОРГИНИ

Пресичахме Потомак, когато ни настигна хеликоптер. Елегантен, черен военен модел, същият като онзи, който видяхме край „Уестовър Хол“. И летеше право към нас.

— Познават микробуса — отбелязах. — Трябва да го сменим.

Зои се престрои в най-лявата лента. Хеликоптерът се приближаваше.

— Може военните да го свалят — измърмори с надежда Гроувър.

— Те сигурно си мислят, че е от техните — отвърнах. — Как изобщо е възможно Генералът да използва простосмъртни?

— Наемници — процеди с горчивина Зои. — Отвратително е, но много простосмъртни са готови да се бият в подкрепа на всякаква кауза, стига да им бъде платено.

— Но не виждат ли кой ги командва? — попитах. — Не забелязват ли чудовищата около себе си?

Тя поклати глава.

— Нямам представа какво виждат през мъглата. Но дори и да съзираха истината, едва ли би имало някакво значение за тях. Понякога простосмъртните са по-ужасни и от чудовищата.

Хеликоптерът продължаваше да се приближава, тъй като се движеше много по-бързо, отколкото ние в натоварения трафик.

Талия затвори очи и се помоли:

— Хей, тате! Една мълния точно сега би било чудесно. Моля те!

Но по сивкавото небе със снежни облаци не се виждаше никакъв знак за приближаваща гръмотевична буря.

— Завий! — извика изведнъж Бианка. — Спри на онзи паркинг!

— Там ще сме хванати като в капан — измърмори Зои.

— Послушай ме! — настоя Бианка.

Зои зави рязко надясно, пресече най-безцеремонно десните ленти и влетя в паркинга на голям търговски комплекс на южния бряг

на реката. Излязохме от микробуса и тръгнахме след Бианка надолу по някакви стълби.

— Това е входът на метрото — обясни тя. — Предлагам да тръгнем на юг, към Александрия.

— Където и да е — кимна Талия.

Купихме си билети и застанахме край релсите, като се оглеждахме дали не ни преследват. Само няколко минути по-късно вече бяхме в безопасност във влакчето. Когато то излезе на повърхността, видяхме как хеликоптерът кръжи над паркинга.

Гроувър облекчено въздъхна.

— Чудесна идея, Бианка!

Тя се усмихна доволно.

— Е, да. Помня тази станция от миналото лято, когато с Нико минахме оттук. Тогава страшно се изненадах, като я видях, защото когато живеехме във Вашингтон, я нямаше.

Гроувър се намръщи.

— Нямало я? Но тя ми се стори доста стара.

— Може и да е — отвърна Бианка. — Но когато живеехме тук като малки, нямаше никакво метро.

Талия се приведе напред.

— Чакай малко! Изобщо е нямало метро?

Бианка кимна.

Не знаех почти нищо за Вашингтон, но бях сигурен, че метрото не е било построено през последните дванайсет години. Вероятно всички си мислехме едно и също, тъй като се споглеждахме объркани и смутени.

— Бианка — поде Зои, — преди колко...

Изведнъж тя замълча. Над главите ни отново се чуваше бръмчене.

— Трябва да се прехвърлим на друг влак — рекох. — На следващата станция.

През следващия половин час единствената ни мисъл беше как да се измъкнем от преследвачите си. Сменихме влаковете на два пъти. Нямах представа накъде отиваме, но в крайна сметка успяхме да се отървем от хеликоптера.

За съжаление така се озовахме на последната спирка в индустриалната зона, където нямаше нищо, освен складове и

железопътни линии. И сняг. Много сняг. Тук дори като че ли беше студено. Добре, че си имах нов шлифер от лъвска кожа.

Обиколихме наоколо с надежда да намерим някой пътнически влак, но видяхме само безкрайни редици от товарни вагони, повечето от които бяха така затрупани със сняг, че сякаш седяха тук от години.

Един бездомник се грееше на запален в кофа за боклук огън. Явно сме имали много отчаян вид, тъй като той ни се усмихна с беззъбата си уста и извика:

— Искате ли да се стоплите? Елате насам!

Скупчихме се край огъня. Зъбите на Талия тракаха.

— Ссстрахотно! — измърмори тя.

— Копитата ми замръзнаха! — оплака се Гроувър.

— „Краката“ — поправих го аз, заради бездомника.

— Може да се свържем с лагера — предложи Бианка. — Хирон...

— Не — прекъсна я Зои, — Хирон вече няма как да ни помогне. Сами трябва да изпълним задачата си.

Огледах мрачно гарата. Някъде далеч оттук, в другия край на страната, опасност заплашваше Анабет. Артемида беше окована. Страховито чудовище обикаляше на свобода. А ние се бяхме забили в покрайнините на Вашингтон край огъня на някакъв клошар.

— И на най-неочаквани места можеш да намериш приятели — обади се изведнъж бездомникът. Лицето му беше мръсно, брадата му беше сплъстена, но очите му грееха добродушно. — Май ви трябва влак на запад, а?

— Да, господине — отвърнах. — Тук има ли такива?

Той посочи с мръсната си ръка.

Едва сега видях една товарна композиция, която не беше покрита със сняг. Вагоните бяха за превоз на автомобили, с метална мрежа отстрани и наблъскани на три реда коли. На един от вагоните висеше табелка: „Експрес Слънчевия запад“.

— Много подходящо — рече Талия. — Благодарим, въъ...

Обърна се към бездомника, но той беше изчезнал. Кофата за боклук беше празна и студена, сякаш той беше отнесъл огъня със себе си.

Час по-късно потеглихме на запад. Вече нямаше спорове кой ще кара, тъй като сега всеки разполагаше със своя — и то луксозна — кола. Зои и Бианка си избраха един лексус на най-горната платформа. Гроувър се правеше на състезател зад волана на ламборгини. Талия беше свързала на късо кабелите на един мерцедес, за да може да слуша по радиото различните рок-станции от Вашингтон.

— Искаш ли компания? — попитах.

Тя вдигна рамене и аз се настанях на съседната седалка.

От колоните се разнасяше „Уайт Страйпс“. Песента ми беше позната, тъй като беше една от малкото в колекцията ми, които майка ми харесваше. Напомняла ѝ за „Лед Цепелин“. Мисълта за мама ме натъжи, едва ли щях да успея да се прибера у дома за Коледа. Можеше дори и да не оживеея дотогава.

— Хубав шлифер — подхвърли Талия.

Придърпах го да се загърна, бях благодарен на топлината му.

— Да, но немейският лъв не е чудовището, което търсим.

— Със сигурност. И нямаме много време, за да го намерим.

— Генералът каза, че то ще дойде при теб. Искаха да те отделят от останалите, така че когато чудовището се появи, да си сама.

— Така ли е казал?

— Е, не точно с тези думи, но нещо подобно.

— Страхотно! Обичам да ме ползват за примамка.

— Някаква идея какво може да е това чудовище?

Тя унило поклати глава.

— Но нали знаеш къде отиваме? В Сан Франциско! Там, накъдето беше поела Артемида.

Спомних си как, докато танцувахме, Анабет спомена, че баща ѝ се мести в Сан Франциско и тя за нищо на света нямало да тръгне с него, защото полубоговете не можели да живеят там.

— Защо? — попитах. — Какво му е лошото на Сан Франциско?

— Там мъглата е изключително плътна заради близостта на Планината на отчаянието. Все още се усеща магията на титаните, или поне това, което е останало от нея. Затова всички чудовища се стичат към него.

— Каква е тази Планина на отчаянието?

Талия вдигна вежди.

— Наистина ли не знаеш? Питай глупавата Зои! Тя е специалистът по темата.

Обърна се и се зазяпа през прозореца. Щеше ми се да я притисна да ми обясни, но пък не исках да изглеждам като кръгъл идиот. Беше ми неприятно да призная, че Талия знае повече от мен, и затова си замълчах.

Проникващите през металната мрежа на вагона лъчи хвърляха сенки по лицето на Талия. Мислех си колко по-различна беше тя от Зои — ловджийката беше студена и надменна като принцеса, а Талия се обличаше в пънкарски дрехи и се правеше на бунтар. Но между тях имаше и някаква прилика. И двете бяха извънредно жилави и корави. Сега, както седеше в сянката с помрачено лице, Талия спокойно можеше да мине за ловджийка.

Изведнъж ме осени прозрение.

— Затова не се разбирате със Зои!

Талия се намръщи.

— Какво?

— Ловджийките са се опитали да те придумат да се присъединиш към тях — изказах предположението си.

В очите ѝ лумнаха гневни пламъчета. Уплаших се, че ще ме изхвърли от мерцедеса, но тя само въздъхна.

— И за малко не успяха — призна Талия. — С Люк и Анабет веднъж попаднахме при тях и Зои се помъчи да ме убеди. Само едно ме спря...

— Какво?

Пръстите ѝ стискаха здраво волана.

— Това би означавало да изоставя Люк.

— О!

— Със Зои се скарахме. Заяви, че съм глупачка. Каза, че ще съжалявам за избора си. Че Люк ще ме предаде някой ден.

Гледах слънцето през металната мрежа. Като че ли с всяка секунда се движехме все по-бързо — сенките трепкаха като на лента на стар филм.

— Гадно е — рекох. — Трудно е да признаеш, че Зои е била права.

— Не е права! Люк не ме е предал! И никога не би го направил.

— Все някога ще трябва да се изправим срещу него — отвърнах.
— Няма друг начин.

Талия не отговори.

— Не си го виждала скоро — предупредих я. — Знам, че ти е трудно да го повярваш, но...

— Когато дойде моментът, ще направя това, което трябва.

— Дори и да го убиеш?

— Ще те помоля нещо — рече тя. — Излез от колата.

Толкова ми беше жал за нея, че не възразих.

Отворих вратата и стъпих на платформата, но преди да се отдалеча, Талия ме повика:

— Пърси?

Обърнах се, очите ѝ бяха зачервени, може би от гняв или пък от тъга.

— Анабет също искаше да тръгне с ловджийките. Не е зле да се запиташ защо.

И преди да успея да измисля какво да отговоря, тя натисна бутона и стъклото се вдигна под носа ми.

Седнах на шофьорското място в ламборгинито на Гроувър. Гроувър спеше отзад. Беше се отказал от опитите си да впечатли Зои и Бианка със свиренето си, след като в резултат на усилията му от климатика на техния лексус беше израснал отровен бръшлян.

Гледах как залязва слънцето и си мислех за Анабет. Страхувах се да заспя. Не ми се мислеше какво щях да сънувам.

— Не се страхувай от сънищата — обади се някой до мен.

Обърнах се. Не се изненадах, когато видях на съседната седалка бездомника, с когото бяхме говорили на гарата. Джинсите му бяха толкова износени, че изглеждаха почти бели. Палтото му беше прокъсано, през дупките се виждаше подплатата. Приличаше на плюшено мече, премазано от камион.

— Ако не бяха сънищата — продължи той, — нямаше да знам почти нищо за бъдещето. Те са по-полезни и от олимпийските таблоиди. — Прокашля се леко и театрално вдигна ръка:

— Сънищата са интернет,
даунлоудващ истината в айпода ми.
Готини са.

— Аполон? — предположих аз, тъй като едва ли някой друг можеше да съчини толкова несръчно хайку.

Той вдигна пръст към устните си.

— Шшшт! Тук съм инкогнито. Наричай ме Фред.

— Фред?!

— Ами... Зевс настоява да спазваме правилата. Да не се намесваме в подвизите на героите. Дори и когато има нещо гнило. Само че аз няма да позволя на никого да си играе с малката ми сестричка. На ни-ко-го!

— Значи ще ни помогнеш?

— Шшшт! Вече ви помогнах. Не си ли поглеждал навън?

— Значи ти ни осигури влака? И с каква скорост се движим?

Аполон се усмихна.

— Достатъчно бързо. Но за съжаление, времето ни изтича. Вече е почти залез. Но поне ще прекосите по-голямата част от Америка.

— Къде е Артемида?

Лицето му помръкна.

— Виждам много и зная много. Но дори и аз не мога да отговоря на този въпрос. Нещо я скрива от погледа ми. И това не ми харесва.

— А Анабет?

Той се намръщи.

— Твоята приятелка ли? Нямам представа.

Едва се сдържах да не се разкрещя. Знаех, че на боговете им беше трудно да гледат сериозно на простосмъртните, пък били те и деца на богове. Животът ни беше толкова незначителен в сравнение с вечността.

— А чудовището, по чиито следи пое Артемида? — попитах. — Знаеш ли какво е?

— Не — отвърна Аполон. — Но се сещам кой може да знае. Ако още не сте го открили, когато стигнете в Сан Франциско, потърси Нерей, Морския старец. Той има набито око и дълга памет. Знае неща, които понякога остават скрити дори и за моя оракул.

— Като стана дума за него — рекох, — не можеш ли да ни кажеш какво точно означава пророчеството?

Той въздъхна.

— Все едно да искаш от един художник да ти обясни картината си или поет да изтълкува стихотворението си. Това противоречи на самата им същност. Смисълът става ясен едва в процеса на търсенето.

— С други думи, не знаеш.

Аполон погледна часовника си.

— Виж, кое време е станало! Трябва да бягам. Съмнявам се, че ще мога да рискувам да ти помогна отново, Пърси, но не забравяй какво ти казах. Наспи се хубаво! И когато се върнеш, очаквам едно хайку за твоето пътешествие!

Понечих да възразя, че не съм уморен, а и нито веднъж не съм писал хайку в живота си, но Аполон щракна с пръсти и неусетно затворих очи.

В съня си бях някой друг. Бях облечен в старогръцка туника, която ми се заплиташе в краката, и с кожени сандали. Кожата на немейския лъв беше наметната на раменете ми и тичах нанякъде, дърпан от момиче, здраво стиснало ръката ми.

— Побързай! — подкани ме тя. Беше тъмно и не виждах ясно лицето ѝ, но долових страха в гласа ѝ. — Ще ни открие!

Беше кошмар. Милиони звезди искряха над нас. Тичахме през висока трева, във въздуха се усещаше опияняващ аромат на хиляди различни цветя. Намирахме се в разкошна градина, но въпреки това момичето ме прищипорваше, все едно смъртта беше по петите ни.

— Не ме е страх — рекох.

— А би трябвало — отвърна тя и отново ме помъкна напред. Дългата ѝ черна коса беше сплетена на една плитка, спускаща се отзад на гърба. Сребърната ѝ роба искреше леко на светлината на звездите.

Поехме нагоре по някакъв хълм. След малко девойката ме дръпна зад един бодлив храст и двамата се строполихме задъхани в тревата. Нямах представа от какво толкова се бои. В градината цареше пълен покой. А и аз никога преди не се бях чувствал толкова силен.

— Няма нужда да бягаме — рекох. Гласът ми звучеше по-плътен, много по-самоуверен. — Надвивал съм хиляди чудовища с голи ръце.

— Но не си виждал това — отвърна тя. — Аадон е невероятно силен. Трябва да го заобиколиш и да се качиш горе на билото при баща ми. Това е единственият начин.

Болката в гласа ѝ ме изненада. Като че ли наистина се тревожеше за мен.

— Не вярвам на баща ти — казах.

— И с основание — кимна момичето. — Ще трябва да го заблудиш. Но не можеш направо да вземеш това, за което си дошъл. Ще загинеш!

Усмихнах се.

— Защо тогава не ми помогнеш, красавице?

— Аз... Страх ме е. Аадон ще ме спре. Ако сестрите ми разберат... ще ме прогонят.

— В такъв случай ще трябва сам да се справя. — Изправих се и протрих ръце.

— Почакай! — спря ме тя.

Личеше се, че се разкъсва от колебания и не може да вземе решение. След това с треперещи пръсти свали една дълга бяла фиба от косата си.

— Ако ще се биеш, вземи я. Даде ми я майка ми, океанидата Плейона, в нея е събрана мощта на океана. Моята безсмъртна мощ.

Момичето дъхна върху фибата и тя засия леко. На светлината на звездите блещукаше като лъсната раковина.

— Вземи я — рече тя. — И я използвай като оръжие.

Разсмях се.

— Тази фиба? Искаш с нея да сразя Ладон, красавице?

— Може и да не успееш — призна тя. — Но нямам какво друго да ти дам, ако решиш да се изправиш срещу него.

Гласът ѝ разнежи сърцето ми. Протегнах ръка, взех фибата и в мига, в който я докоснах, тя изведнъж започна да расте, натежа и се превърна в бронзов меч.

— Добре е балансиран — кимнах доволно. — Макар че обикновено предпочитам да се бия с голи ръце. Как да го нарека?

— Анаклусмос — отвърна тя тъжно. — Течението, което те изненадва и преди да осъзнаеш какво се случва, те завлича в морето.

Не успях да ѝ благодаря, чуха се тежки стъпки и съскане като от спукана гума, и момичето извика отчаяно:

— Откри ни!

Подскочих в седалката на ламборгинито. Гроувър ме разтърсваше за рамото.

— Пърси! Съмна се! Влакът спря. Събуди се!

Опитах се да прогоня съня от очите си. Талия, Зои и Бианка вече бяха свалили металната мрежа на вагона. Виждаха се покрити със сняг хълмове, обрасли с ели, между два върха се надигаше яркото слънце.

Извадих химикала от джоба си. Анаклусмос — старогръцката дума за „въртоп“. Макар и сега да беше в различна форма, бях сигурен, че същият меч бях държал и в съня си.

Бях сигурен и за друго. Момичето, което бях видял, беше Зои Нощната сянка.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА СНОУБОРД С ПРАСЕ

Бяхме се озовали в покрайнините на малко скиорско градче, сгушено в планината. На табелата пишеше: „Добре дошли в Клаудкрофт, Ню Мексико“. Въздухът беше разреден, беше студено. Покривите на къщите бяха отрупани със сняг, по улиците бяха събрани огромни мръсни купчини лед. Високи борове се извисяваха над долината и хвърляха непрогледни сенки въпреки слънчевото утро.

Макар да си бях облякъл шлифера от лъвска кожа, пак се вкочаних, докато стигнем до главната улица, която беше на около половин миля от гарата. По пътя разказах на Гроувър за разговора си с Аполон и как той ме беше посъветвал да потърсим Нерей в Сан Франциско.

— Хубаво — отвърна нерешително Гроувър. — Но първо трябва да стигнем дотам.

Опитвах се да не увесвам нос, макар да знаех много добре какви бяха шансовете ни. Не исках да хвърлям в паника Гроувър и затова не му казах, че застрашително се приближаваше и друг краен срок, освен спасяването на Артемида навреме, за да участва в съвета на боговете. Генералът беше заповядал да запазят живота на Анабет само до зимното слънцестоене. А то настъпваше в петък, само след четири дни. И беше споменал за някакво жертвоприношение. Кое то изобщо не ми харесваше.

Спряхме в центъра. Оттук се виждаше почти целият град: училището, магазините за туристи, хижите със ски под наем и един супермаркет.

— Чудесно — измърмори Талия. — Няма автогара. Нито такситата. Нито пък агенция за коли под наем. Няма как да се измъкнем оттук.

— Ей там има едно кафе! — обади се Гроувър.

— Да, кафето не е лоша идея — кимна Зои.

— С кифлички — добави замечтано Гроувър. — И салфетки...

Талия въздъхна.

— Добре. Вие двамата идете за храна. А ние с Пърси и Бианка ще минем през супермаркета, хората там може да знаят какви автобуси минават.

Разбрахме се да се срещнем отпред след петнайсет минути. На Бианка като че ли не ѝ се искаше да дойде с нас, но не възрази.

В магазина получихме всичката важна информация за Клаудкрофт: снегът не бил достатъчно за ски, гумените мишки струваха по долар и никой не можеше да си тръгне от града, освен ако не разполагаше с кола.

— Може да се обадите да си поръчате такси от Аламогордо, долу в подножието — предложи продавачът. — Само че ще му трябва поне час, за да стигне дотук. И ще ви излезе няколкостотин долара.

Той изглеждаше толкова самотен и унил, че за да го зарадвам, си купих една гумена мишка. След това излязохме и се спряхме отпред край стълбите.

— Прекрасно! — измърмори недоволно Талия. — Ще обиколя надолу по улицата да видя дали в другите магазинчета нямат някаква идея.

— Ама продавачът каза...

— Знам какво каза! — прекъсна ме тя. — Но предпочитам да ида да проверя.

Замълчах си. Знаех какво е да не можеш да стоиш на едно място. Всички полубогове имахме проблем със синдрома на дефицит на вниманието заради вродените си бойни рефлексии. Не можехме просто ей така да седим и да не правим нищо. Освен това подозирах, че Талия все още беше на тръни заради разговора ни за Люк от предишния ден.

С Бианка се спогледахме неловко. Честно казано, в компанията на момичета никога не съм се чувствал в свои води, а и с нея за първи път оставахме сами. Нямах представа за какво да си говорим, пък и на всичкото отгоре тя беше ловджийка и това още повече усложняваше нещата.

— Хубава мишка — рече тя.

Сложих я на парапета на стълбището. Може би така щеше да привлече нови клиенти в магазина.

— Харесва ли ти с ловджийките? — попитах.

Бианка притеснено облиза устни.

— Нали не ми се сърдиш, че реших да се присъединя към тях?

— Не. Щом си... щастлива.

— „Щастлива“ едва ли е точната дума, едва ли някой може да бъде щастлив, когато господарката Артемида я няма. Но наистина се чувствам добре с ловджийките. По-спокойно ми е. Сякаш всичко около мен се случва много по-бавно. Може би това е безсмъртието.

Огледах я внимателно, опитвах се да уловя разликата. Наистина изглеждаше по-самоуверена отпреди. И по-умиротворена. Вече не криеше лицето си под зелената шапка. Връзваше косата си на опашка и когато говореше, ме гледаше в очите. Потреперих — след петстотин, дори след хиляда години, Бианка ди Анджелио щеше да изглежда по абсолютно същия начин, както днес. Можеше да води подобен разговор с друг полубог векове след моята смърт, но пак щеше да си бъде същата.

— Нико не разбира решението ми — добави тихо тя. Погледна ме, сякаш чакаше да види реакцията ми.

— Ще се оправи — отвърнах. — В лагера има много деца. И Анабет е отишла там съвсем малка.

Бианка кимна.

— Надявам се, че ще я намерим. За Анабет говоря. Късметлийка е, че има приятел като теб.

— Не че това ѝ помогна много.

— Не се обвинявай, Пърси. Рисува живота си, за да спасиш мен и брат ми. Това беше страшно благородно. Ако не беше ти, едва ли щях да посмея да оставя Нико в лагера. Но като те видях, реших, че щом там има такива като теб, с Нико всичко ще е наред. Ти си добър човек.

Комплиментът ме изненада.

— Макар че те съборих на земята, за да ви открадна знамето?

Тя се разсмя.

— А, да, като изключим това, си добър.

Гроувър и Зои излязоха от разположеното на стотина метра от нас заведение, натоварени с чаши и книжни торби с кифлички. Не ми се искаше да ни прекъснат. Колкото и да беше странно, беше ми приятно да си говоря с Бианка. Тя не беше толкова лоша. Много по-лесно ми беше с нея, отколкото със Зои.

— Преди къде сте живели с Нико? — попитах. — В кое училище сте ходили преди „Уестовър Хол“?

Тя се намръщи.

— Във Вашингтон, мисля. Но ми се струва толкова отдавна.

— Никога ли не сте живели с родителите си? С простосмъртния си родител?

— Казаха ни, че родителите ни са мъртви. Имало някакъв банков тръст, учреден за нас. С много пари. От време на време идваше някакъв адвокат да ни види. Но после се наложи с Нико да напуснем училището.

— Защо?

Бианка сбърчи чело.

— Трябваше да отидем някъде. Беше важно. Пътувахме дълго. Отседнахме в един хотел. Останахме там няколко седмици. А после... Не знам. Един ден се появи нов адвокат. Каза, че било време да си тръгваме от хотела. Закара ни през Вашингтон до Мейн. И тръгнахме на училище в „Уестовър“.

Странна история. Но пък Бианка и Нико бяха полубогове — едва ли можех да очаквам да им се случват само нормални неща.

— Значи цял живот си се грижила за Нико? — попитах. — Сам-сама?

Тя кимна.

— Затова толкова исках да тръгна с ловджийките. Знам, че е егоистично, но си мечтаех да имам свой живот и приятели. Обичам Нико, не ме разбирай погрешно, но ми беше любопитно да видя какво е да не си по-голямата сестра двайсет и четири часа в денонощието.

Спомних си за предишното лято, когато изведнъж открих, че едно бебе циклоп ми е полубрат. Лесно можеше да се поставя на мястото на Бианка.

— Зои ти има доверие — рекох. — За какво си говорехте онзи път, за някаква опасност?

— Кога?

— Вчера сутринта в трапезарията — продължих, без да се усетя. — Споменахте Генерала...

Тя се навъси.

— Как си... С шапката-невидимка! Подслушвал си ни!

— Не съм! Поне не нарочно. Просто...

Зои и Гроувър се появиха с напитките и кифличките и ме спасиха от необходимостта да се впускам в дълги обяснения. За мен и за

Бианка бяха взели горещ шоколад, а за останалите — кафе. Кифличката с боровинково сладко беше толкова вкусна, че почти не ми пукаше за убийствените погледи, с които ме стрелваше Бианка.

— Трябва да направим заклинание за проследяване — каза Зои.
— Останаха ли ти още орехи, Гроувър?

— Ммм — измънка с пълна уста Гроувър, който дъвчеше кифличката си с овесени ядки заедно с хартията. — Май да. Ей сега ще...

Изведнъж млъкна.

Понечих да попитам какво му става, но в този миг усетих топъл ветрец, сякаш пролетен лъх незнайно как се беше озовал тук посред зима. Свеж аромат на напечени от слънцето диви цветя. И още нещо — почти като глас, който сякаш се опитваше да ни каже нещо.

Зои ахна.

— Гроувър, чашата ти!

Сатирът се сепна, изпусна чашата и докато тя падаше, изрисуваните по картоната птички се отскубнаха и полетяха. Над главите ни изпърха ято малки гълъби. Гумената мишка на парапета изцвърча, скочи на земята и се шмугна между дърветата — беше се превърнала в съвсем истинска, с пухкаво кожухче и мустаци.

Гроувър се строполи до чашата си, от разлятото върху снега кафе се надигаше пара. Скупчихме се около него и се опитахме да го свестим. Той простена и премига.

— Хей! — дотича Талия. — Трябва да... Какво му е на Гроувър?

— Не знам — отвърнах. — Припадна.

— Ооооо — изстена той.

— Изправи го! — нареди Талия. В ръката си държеше копие. Хвърли поглед назад, все едно се страхуваше някой да не я е проследил. — Трябва да се махаме оттук!

Успяхме да стигнем до края на града, преди да се появят първите два скелета. Излязоха от дърветата отстрани на пътя. Вместо със сиви войнишки дрехи, сега бяха облечени в сини полицейски униформи, но си бяха със същата прозрачна мътна кожа и жълти очи.

Извадиха пистолетите си. Признавам си, че отдавна мечтаех да се науча да стрелям, но когато зомбитата насочиха оръжията си към

нас, завинаги се отказах от тази си идея.

Талия докосна гривната си. Егида се появи в ръката ѝ, но скелетите не помръднаха. Искрящите им жълти очи бяха впити в мен.

Измъкнах Въртоп, макар да се съмнявах, че можеше да ми помогне срещу куршумите.

Зои и Бианка опънаха лъковете си, само че Бианка нямаше как да се прицели, тъй като Гроувър се беше подпрял на нея и продължаваше да бълнува.

— Назад! — заповяда Талия.

Понечихме да отстъпим, но в този миг се чу прашене на настъпени клони и на пътя зад нас се появиха още два скелета. Бяхме обградени.

Зачудих се къде ли бяха останалите. В музея бях видял дванайсет. Едно от зомбитата вдигна мобилен телефон към устата си и заговори.

Макар че всъщност неговото не беше говорене — издаваше тракаци и стържещи звуци като при гложгане на кокал. Изведнъж ми просветна каква беше работата. Скелетите се бяха разделили, за да ни търсят. И тези тук сега викаха останалите. Не след дълго всички щяха да се изсипят върху нас.

— Близко е — простена Гроувър.

— Краят ни ли? — измърморих аз.

— Не — възрази той. — Дарът. Дарът на дивата природа!

Нямах представа какви ги говореше, но състоянието му изобщо не ми харесваше. Не можеше да стои на краката си, камо ли да се бие.

— Подхващаме ги един срещу един — обади се Талия. — Те са четирима, ние също. Така може и да оставят Гроувър на мира.

— Става — кимна Зои.

— Дивата природа! — извика Гроувър.

Отнякъде полъхна топъл ветрец и разлюля клоните. Не отделях очи от скелетите. Спомних си как Генералът се надсмиваше над Анабет. Спомних си как Люк я беше предал.

И се втурнах в атака.

Първият скелет стреля. Времето забави ход. Не бих казал, че виждах куршума, но предусещах траекторията му — така, както усещах подводните течения в океана. Отклоних го с меча си и продължих напред.

Зомбито понечи да измъкне палката си от колана, но аз отсякох ръцете му от лактите. След това замахнах направо и го съсякох на две през кръста.

Костите му се разпиляха по асфалта, ала веднага започнаха да се събират и да се наместват обратно по местата си. Вторият скелет затрака зловещо със зъби и вдигна оръжието си към мен, но аз с един ритник пратих пистолета в снега.

Помислих си, че се справям доста добре, и в този миг другите два скелета стреляха в гърба ми.

— Пърси! — изкрещя Талия.

Строполих се по очи и изведнъж смаяно си дадох сметка, че всъщност не бях мъртъв. Куршумите не ме бяха убили, бях ги усетил само като силно бутване отзад.

Кожата на немейския лъв! Шлиферът ми беше като бронезилетка!

Талия се хвърли срещу втория скелет. Зои и Бианка обстрелваха с лъковете си третия и четвъртия. Гроувър стоеше по средата с разперени сякаш за прегръдка ръце.

Откъм гората вляво от нас долитаеше трясък, сякаш оттам минаваше булдозер. Сигурно пристигаха останалите скелети. Опитах се да се изправа и една полицейска палка профуча на сантиметри от главата ми. Скелетът, който бях съсякъл на две, вече се беше възстановил изцяло и отново нападаше.

Нямаше начин да ги спрем. Зои и Бианка се целеха в очите, но стрелите спокойно прелитаха през кухите черепи. Един замахна към Бианка и аз вече очаквах да я видя мъртва на земята, когато тя някак си се извъртя и заби ножа си в гърдите му. Зомбито избухна в пламъци и от него останаха само шепа прах и една обгоряла полицейска значка.

— Как го направи? — извика Зои.

— Не знам — отвърна смутено Бианка. — Може би извадих късмет?

— Гледай да го повториш!

Само че другите три скелета вече я избягваха. За сметка на това ни притиснаха уверено и ни принудиха да отстъпваме заднишком.

— Някакъв план? — извиках аз, докато вървях назад.

Никой не отговори. Дърветата зад скелетите се поклащаха. Чувахе се прашене на счупени клони.

— Дарът! — прошепна Гроувър.

И в този миг с оглушително грухтене на пътя изскочи най-големият шопар, който някога съм виждал в живота си. Див глиган, висок поне петнайсет метра, с розова влажна зурла и бивни с размерите на канута. Черната четина на гърба му беше настръхнала, очите му искряха гневно.

— Грух! — изгрухтя глиганът и халоса скелетите с бивните си. Ударът беше толкова силен, че те литнаха над дърветата и се стовариха в подножието на хълма, разпадайки се на парчета. Навсякъде се разпиляха бедрени кости и ребра.

След това звярът се обърна към нас.

Талия вдигна копието си, но Гроувър извика:

— Не го убивай!

Глиганът изгрухтя и зари с копито в снега, явно се канеше да ни нападне.

— Това е Еримантският глиган — обади се Зои, като се мъчеше да звучи спокойно. — Съмнявам се, че можем да го убием, дори и да искаме.

— Той е дар — отвърна Гроувър. — Благослов от дивата природа!

Шопарът изгрухтя отново и размаха огромните си бивни. Зои и Бианка отскочиха настрани, а аз бутнах Гроувър на земята, за да не се озове набързо при скелетите с глиганския експрес.

— Страшен благослов, няма що! — извиках аз. — Бягайте!

Пръснахме се в различни посоки и за миг това го обърка.

— Ама той май държи да ни убие! — измърмори Талия.

— Разбира се — отвърна Гроувър. — Той е диво създание.

— И как тогава може да е благослов? — обади се Бианка.

Въпросът ѝ ми се стори напълно основателен, но шопарът явно се обиди и се завтече в тръс след нея. Тя обаче беше по-бърза, отколкото предполагах. Претърколи се настрани, за да не попадне под копитата му, и се озова зад гърба на звяра. Той замахна с бивни и направи на трески табелата „Добре дошли в Клаудкрофт“.

Напънах се да си спомня мита за глигана. Бях сигурен, че Херкулес го е надвил, но не си спомнях как. Ако не се лъжех, преди Херкулес да го обуздае, дивият шопар беше опустошил няколко града.

Надявах се Клаудкрофт да имаше застраховка срещу нападения на гигантски глигани.

— Не спирайте! — извика Зои. Тя и Бианка хукнаха в противоположни посоки. Гроувър подскачаше около глигана и свиреше с тръстиковата си флейта, а звярът грухтеше и се опитваше да го наръга с бивните си. Но ние с Талия извадихме най-куция късмет. Когато шопарът се обърна към нас, Талия направи грешката да вдигне срещу него Егида. Видът на Медуза предизвика гневен рев — може би горгоната му беше заприличала на някой от роднините му — и глиганът се втурна към нас.

Побягнахме нагоре по хълма, като успяхме да поддържаме преднината си само защото заобикаляме дърветата, докато той си проправяше път през тях като ги събаряше.

На билото попаднахме на стара железопътна линия, по-затрупана от дебел сняг.

— Насам! — Сграбчих Талия за ръката и затичахме по релсите, а глиганът с грухтене се носеше зад нас, като се подхлъзваше и поднасяше по стръмния наклон. Слава на боговете, копитата му не бяха направени за такъв терен.

Пред нас се появи тунел. Отвъд него релсите продължаваха по стар мост над дълбоко дере. Хрумна ми налудничава идея.

— След мен!

Талия забави ход — нямах време да се питам защо, — но аз не я пусках и тя неохотно ме следваше. Зад нас десеттонен танк във формата на шопар събаряше борове и трошеше скалите под копитата си.

Профучахме през тунела и се озовахме от другата му страна.

— Не! — извика Талия.

Лицето ѝ беше по-бяло и от снега. Стояхме пред моста. Дерето под него беше дълбоко поне трийсет метра и пълно със сняг.

Глиганът връхлиташе зад нас.

— Хайде! — подканих я аз. — Ще ни издържи. Надявам се...

— Не мога! — изкрещя тя с облещени от ужас очи.

Шопарът нахлу в тунела и земята се разтресе.

— Хайде! — повторих.

Талия погледна надолу и преглътна. Беше позеленяла от страх.

Нямах време да мисля какво се случваше и защо. Глиганът всеки миг щеше да изскочи от тунела. План Б. Сграбчих Талия, хвърлих щита ѝ на снега, стъпих върху него и се оттласнах настрани, вляво от мостчето — понесохме се на Егида като на сноуборд надолу по скалата. Глиганът обаче не можеше да завие толкова рязко и се озова право върху мостчето, което не издържа тежестта на десеттонното чудовище. Звярът политна в дерето с оглушителен писък и се стовари в една пряспа с мощно БУХ!

С Талия успяхме някак да спрем. И двамата едва си поемахме дъх. Целите бяхме издрани от шубраците, по лицата ни се стичаха кървави струйки. Косата на Талия беше пълна с борови иглички. Недалеч от нас глиганът грухтеше и се мъчеше да се измъкне от пряспата. Виждаше се само кафявата четина по гърба му. Беше потънал дълбоко в снега, все едно беше опакован в морска пяна. Като че ли не беше пострадал от падането, но — засега — не можеше да помръдне.

Погледнах Талия.

— Страх те е от високото.

Сега, когато бяхме в безопасност, очите ѝ замятаха обичайните гневни светкавици.

— Глупости!

— Това обяснява защо си изкара акъла в микробуса на Аполон. И защо не искаше да говориш за това.

Тя си пое дълбоко дъх. Изтръска боровите иглички от главата си.

— Ако кажеш на някого, кълна се...

— Не, не — прекъснах я аз. — Няма, честна дума. Но просто... дъщерята на Зевс, господаря на небето, да я е страх от високото?

Талия като че ли се канеше да ме фрасне с юмрук, но в този миг над нас се разнесе гласът на Гроувър:

— Ехоооо!

— Тук сме! — отвърнах.

След няколко минути Зои, Бианка и Гроувър се спуснаха при нас. Събрахме се край глигана, който се мъчеше да се измъкне от пряспата.

— Дар от дивата природа — рече отново Гроувър, макар че сега изглеждаше малко ядосан.

— Така е — кимна Зои. — Трябва да се възползваме от него.

— Чакайте малко! — обади се раздразнено Талия. Все още изглеждаше сякаш току-що е загубила ожесточена схватка с някоя елха. — Защо, в името на боговете, продължавате да наричате това прасе дар и благослов?

Гроувър унесено вдигна глава.

— Защото то може да ни закара на запад. Имаш ли представа с каква скорост се движи този глиган?

— Супер — измърморих. — Какво сега, ще се правим на каубои, яхнали прасе?

Гроувър кимна.

— Само трябва да се качим на гърба му. Макар че лично аз бих предпочел... Бих предпочел първо да пообиколя наоколо. Но, уви, вече го няма.

— Кое? За какво говориш?

Сатирът не ми обърна внимание. Приблужи се към шопара и се метна на гърба му. Глиганът вече беше поотъпкал снега около себе си и успее ли да се освободи, нищо нямаше да може да го спре. Гроувър извади флейтата си. Засвири игрива мелодия и хвърли една ябълка на земята. Тя се търколи на метър от зурлата на звяра и той направо пощуря, опитвайки се да я достигне.

— Ето на това му се вика интелигентна система за управление — измърмори Талия. — Страхотно.

Неохотно направи няколко крачки и скочи до Гроувър. До тях имаше предостатъчно място за всички. Зои и Бианка пристъпиха напред.

— Чакайте малко! — извиках аз. — Някой има ли идея за какво говореше Гроувър? За този дар на дивата природа?

— Разбира се — отвърна Зои. — Не го ли усети във вятъра? Беше толкова силно. Не вярвах, че някога отново ще доловя присъствието му.

— Чие присъствие?

Тя ме изгледа, все едно бях кръгъл идиот.

— На господаря на дивата природа, разбира се. Когато глиганът се появи, за миг усетих присъствието на Пан.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОПАДАМЕ В СМЕТИЩЕТО НА БОГОВЕТЕ

Препускахме върху глигана чак до вечерта. Задните ми части вече не издържаха — представете си да седите на голяма телена четка, подрусваща се върху чакъл цял ден. Долу-горе толкова удобно беше и язденето на шопара.

Нямах представа колко километра сме изминали, но планините останаха зад гърба ни и навлязохме в суха низина. Тревата и храстите също оредяха, накрая съвсем изчезнаха и глиганът препускаше през пустинята.

Щом се смрачи, той спря край едно дърво и изгрухтя. Пи дълго от калното поточе, а след това измъкна един кактус от пясъка и го задържа заедно с бодлите.

— Дотук е — обяви Гроувър. — Най-добре да слезем от него, докато яде.

Нямаше нужда да ни убеждава. Спуснахме се на земята, докато глиганът хрупаше кактуси, и след това се заклатушкахме бавно настрани, тъй като всички бяхме адски схванати от язденето.

След третия кактус и нова порция кална вода, глиганът изгрухтя отново, оригна се, завъртя се и пое обратно на изток.

— Сигурно предпочита планината — предположих аз.

— Чудесно го разбирам — отвърна Талия. — Погледни!

Пред нас имаше обикновен асфалтиран път, посипан с пясък. От едната му страна се издигаха няколко сгради, които определено не бяха достатъчно, за да представляват истинско населено място: къща със заковани с дъски прозорци, мексиканска закусвалня, която сигурно беше хлопнала кепенци още преди да се роди Зои Нощната сянка, варосана пощенска станция с надпис „Джила Клоу, Аризона“, увиснал накриво над вратата. Отвъд тях се издигаха хълмове... Не, всъщност не бяха истински хълмове. В пустинята нямаше откъде да се появят

хълмове. Това бяха огромни камари от стари коли, домашни уреди и всякакви други боклуци. Сметище, което като че ли нямаше край.

— Леле... — прошепнах смаяно аз.

— Нещо ми подсказва, че и тук няма да намерим кола под наем — рече Талия. Обърна се към Гроувър и подхвърли: — Да не криеш случайно още някой див глиган в ръкава си?

Гроувър притеснено душеше въздуха. Извади от джоба си шепа орехи, хвърли ги на пясъка и засвири с флейтата си. Орехите се подредиха в някаква форма, която на мен нищо не ми говореше, но пък сатирът угрижено въздъхна.

— Ето това сме ние — посочи той. — Тези пет ореха.

— Кой от тях съм аз? — попитах.

— Онзи дребният, дето си личи, че отвътре е кух — обади се Зои.

— Млъкни!

— Тази купчина тук — посочи наляво Гроувър — означава проблеми.

— Чудовище? — попита Талия.

Той смутено вдигна рамене.

— Не усещам никаква миризма. Но пък орехите не лъжат. Следващото препятствие...

Посочи сметището. Слънцето вече почти се беше скрило напълно и в сумрака хълмовете от боклуци изглеждаха все едно сме попаднали на някаква друга планета.

Решихме да пренощуваме тук и да се пробваме да преминем през сметището на сутринта. Никой нямаше желание да си проправя път сред боклуци в тъмното.

Зои и Бианка извадиха пет спални чувала и дунапренени шалтета от раниците си. Нямах представа как ги бяха побрали вътре, сигурно раниците бяха вълшебни. Лъковете и стрелите на ловджийките също не бяха обикновени — когато им притрябваха, просто се появяваха на раменете им, а през останалото време изчезваха.

Изведнъж стана много студено. С Гроувър събрахме стари дъски от полуразрушената къща и Талия ги подпали с копието си. За нула време си спретнахме чуден лагер — доколкото това беше възможно в безлюден призрачен град наред нищото.

— Звездите изгряха — рече Зои.

Беше права. Над главите ни блещукаха милиони звезди, виждаха се ясно, тъй като наблизко нямаше град, чиито светлини да оцветяват в оранжево зарево небето.

— Невероятно — обади се Бианка. — За първи път виждам Млечния път.

— Това е нищо — отвърна Зои. — Навремето звездите бяха много повече. Цели съзвездия изчезнаха заради светлинното замърсяване, причинено от хората.

— Говориш така, все едно ти не си част от хората — рекох.

Зои вдигна вежди.

— Аз съм ловджийка. Милея за дивата природа. А вам е все едно.

— Не „вам“, а „на вас“! — поправи я Талия.

— Но „на вас“ се използва за пряко допълнение!

— Също и за непряко — отвърна Талия, — само че със съответните предлози. Казва се „на нас“ и „на вас“, а не „нам“ и „вам“.

Зои раздразнено поклати глава.

— Мразя го този език! Толкова бързо се променя!

Гроувър въздъхна. Взираше се унесено в звездите, сигурно все още си мислеше за проблема със светлинното замърсяване.

— Само ако Пан беше тук... Той щеше да оправи всичко.

Зои тъжно кимна.

— Може пък да е било заради кафето — продължи той. — Тъкмо отпих първата глътка и усетих полъха. Ако пия повече кафе...

Бях сигурен, че кафето няма нищо общо със случилото се в Краудкрофт, но не исках да го разочаровам. Спомних си как гумената мишка и птичките изведнъж бяха оживели при полъха на топлия ветреца.

— Гроувър, наистина ли смяташ, че е бил Пан? Знам, че ти се иска да е бил той, но...

— Той изпрати глигана да ни помогне — заяви уверено сатирът. — Не знам защо. Но усетих присъствието му. След като изпълним задачата си, ще се върна в Ню Мексико и ще пия много кафе. Това е най-добрата следа, на която сме попадали през последните две хиляди години. Бях толкова близо!

Замълчах. Не исках да попарвам надеждите му.

— А аз от одеве се чудя — обърна се Талия към Бианка — как успя да видиш сметката на онова зомби. Останалите със сигурност са по петите ни. Бих искала да знам как можем да ги победим.

Бианка поклати глава.

— Нямам представа. Просто го прободох с ножа и той избухна в пламъци.

— Може ножът ти да не е обикновен — предположих аз.

— Същият е като моя — намеси се Зои. — Божествен бронз. Но моят нямаше същия ефект.

— Може би трябва да уцелиш някоя точно определена точка — рекох.

Бианка като че ли се смути от напрегнатите ни погледи.

— Както и да е — рече Зои. — Все някога ще разберем как е станало. Сега по-добре да решим какво ще правим оттук нататък. След като минем през това сметище, трябва да продължим на запад. Ако излезем на някой по-оживен път, може да хванем стоп до най-близкия град. Би трябвало да е Лас Вегас.

Понечих да отбележа, че с Гроувър имаме лоши спомени от Лас Вегас, но Бианка ме изпревари:

— Не! — извика тя. — Няма да стъпя там!

Изглеждаше страшно изплашена, сякаш някой насила я беше качил на влакче на ужасите.

— Защо? — намръщи се Зои.

Бианка треперливо си пое дъх.

— Мисля, че с Нико бяхме там. Когато пътувахме. А после не помня...

Нещо ми прещрака в главата. Спомних си как Бианка беше споменала, че са били отседнали в хотел за известно време. Погледнах Гроувър и той като че ли си мислеше същото.

— Бианка — рекох, — този хотел, в който сте били... Да не е бил хотел „Аотус“?

Тя се ококори.

— Откъде знаеш?

— О, богове! — измърморих аз.

— Чакайте — обади се Талия. — Какъв е този хотел?

— Преди две години — заобяснявах аз — с Гроувър и Анабет попаднахме в него. Той е така направен, че да не искаш да си тръгнеш.

Останахме около час, а когато най-сетне успяхме да се измъкнем навън, се оказа, че са изминали пет дни. Вътре времето тече по различен начин.

— Не — прошепна Бианка, — не е възможно.

— Ти спомена, че някой е дошъл да ви вземе оттам — напомних й аз.

— Да.

— Как изглеждаше? Какво ви каза?

— Ами... не си спомням. Моля те, не ми се говори за това.

Зои се приведе напред, сбърчила загрижено чело.

— Каза, че Вашингтон ти се е сторил много променен, когато сте отишли там миналото лято. Че не помниш да е имало метро.

— Да, но...

— Бианка, кой е сегашният президент на Америка?

— Я стига! — сопна се Бианка и посочи името.

— А кой беше преди него? — попита Зои.

Тя се замисли за миг.

— Рузвелт.

Зои преглътна.

— Тиодор или Франклин?

— Франклин — отвърна Бианка.

— На когото е кръстена магистралата? — обадох се аз, тъй като, честно казано, не знаех абсолютно нищо друго за Франклин Рузвелт.

— Бианка — продължи Зои, — предишният президент не е Рузвелт. Той е управлявал преди седемдесет години.

— Невъзможно! — поклати глава Бианка. — Не може... не може да съм толкова стара!

Взря се в ръцете си, сякаш за да се увери, че не са сбръчкани.

Талия я гледаше тъжно. Много добре знаеше какво е да ти се губят години от живота.

— Няма нищо, Бианка. Важното е, че сега с Нико вече сте в безопасност. Измъкнали сте се оттам.

— Но как е станало? — попитах аз. — Ние останахме вътре не повече от час и пак едвам се спасихме. Как сте успели да излезете след толкова години, прекарани в хотела?

— Казах ти вече! — извика през сълзи Бианка. — Дойде един мъж и заяви, че е време да тръгваме. И...

— Кой е бил той? Защо го е направил?

Но в този миг изведнъж ни заслепи мощна светлина. Насред нищото се появиха фарове на кола. За миг с надежда си помислих, че Аполон идва да ни предложи отново да ни повози, но двигателят не беше толкова шумен като на слънчевата колесница, а и освен това беше нощ. Грабнахме спалните чували и се дръпнахме настрани и пред нас спря убийствено бяла лимузина.

Задната врата на лимузината се отвори рязко и едва не ме удари. Понечих да се отдръпна, но в този миг връх на меч се допря в гърлото ми.

Чух как Бианка и Зои опънаха лъковете си. Този, който държеше меча, излезе от колата, без да отмества острието от шията ми, и се ухили подигравателно.

— Я колко си кротък този път, а, дребосък?

Той беше едър мъж с къса, по войнишки остригана коса, черен кожен рокерски шлифер, черни джинси, бяла, прилепнала по тялото риза, и ботуши. Носеше слънчеви очила, но аз знаех какво се криеше зад тях — празни орбити, в които пламтяха огньовете.

— Арес! — изръмжах.

Богът на войната хвърли поглед към останалите.

— По-спокойно, хора.

Щракна с пръсти и оръжията им паднаха на земята.

— Това е приятелска среща. — Боцна ме с върха на меча си. — Естествено, с най-голямо удоволствие бих ти отсякъл главата, само че искат да говорят с теб. А и не бих те обезглавил пред една дама.

— И коя е тази дама? — обади се Талия.

Арес се обърна към нея.

— Виж ти кой бил тук! Чух, че си се върнала.

Свали меча си и ме бутна настрани.

— Талия, дъщерята на Зевс — продължи замислено той. — Събрала си се с лоша компания, момиче.

— Какво искаш, Арес? — попита тя. — Кой е в колата?

Богът се усмихна, наслаждаваше се на вниманието.

— Не ми се вярва, че ще ти се зарадва. А на тях пък още по-малко — кимна с брадичка към Зои и Бианка. — Защо не отидете да хапнете, докато чакате? Ще ви отнема Пърси за няколко минути.

— Няма да го оставим сам с вас, господарю Арес — обади се Зои.

— А и освен това — добави Гроувър — закусвалнята е затворена.

Арес пак щракна с пръсти. Изведнъж лампите в закусвалнята грейнаха. Закованите на вратата дъски изчезнаха и табелата „Затворено“ се смени с „Отворено“.

— Какво ще кажеш сега, козльо?

— Вървете — подканих ги аз. — Ще се справя.

Опитах се да прозвуча по-уверено, отколкото се чувствах. Но Арес като че ли не ми се върза.

— Ето, не го ли чухте? — ухили се той. — Какъв смелчага! И сам може да се оправи!

Приятелите ми неохотно поеха към закусвалнята. Арес ме изгледа с омраза и отвори вратата на лимузината.

— Скачай вътре, дребосък — подкани ме той. — И внимавай как ще се държиш. Тя не прощава грубите обноски като мен.

Когато я видях, направо ми увисна ченето.

Забравих си името. Забравих къде съм. Забравих дори как да говоря с цели изречения.

Беше облечена в червена копринена рокля, косата ѝ се спускаше до раменете на ситни масури. По-красиво лице не бях виждал: перфектен грим, зашеметяващи очи, усмивка, от която би грейнала дори и тъмната страна на Луната.

После обаче така и не можах да се сетя как точно изглеждаше. Нито пък какъв цвят бяха очите и косата ѝ. Представете си най-красивата актриса, за която се сещате. Богинята беше десет пъти по-красива от нея. Посочете любимия си цвят на косата и очите — ето такива бяха и нейните.

Усмихна ми се и за миг ми заприлича на Анабет. След това на една телевизионна актриса, по която си падах в пети клас. След това... стана ви ясно, нали?

— А, ето те и теб, Пърси — рече тя. — Аз съм Афродита.

Стоварих се на отсрещната седалка и измучах:

— Ааа... Тъъ... О!

Тя се усмихна.

— Колко си сладък! Би ли подържал за миг?

Връчи ми лъскаво огледало с размерите на голяма чиния и ме накара да го вдигна пред лицето ѝ. Приведе се към него и заоправя червилото си, макар че аз не виждах нищо нередно с него.

— Знаеш ли защо си тук? — попита тя.

Исках да отговоря. Но нито дума не излизаше от устата ми. Какво ми ставаше? Това беше просто една жена на средна възраст. Ама страшно красива жена. Очите ѝ бяха като бистри езера... Ощипах се силно по ръката.

— Тъъ... не — успях да измърморя.

— О, милият! — възкликна Афродита. — Още ли отричаш?

Останалият навън Арес се изкикоти. Сигурно чуваше всичко. Представих си го как подслушва и ми се присмива и това така ме ядоса, че мъглата в главата ми се попроясни.

— Нямам представа за какво говорите — рекох.

— Добре, защо тръгна на този подвиг?

— Защото Артемида е отвлечена!

Афродита поклати глава и въздъхна.

— О, Артемида! Стига, моля те! Не си чак толкова безнадежден случай. Ако решат да отвлечат богиня, поне ще изберат някоя красавица, нали? Направо ми е жал за тези, дето са хванали Артемида. Горкичките, ще умрат от скука!

— Но тя беше по следите на някакво чудовище — възразих аз. — Много, ама много опасно чудовище. Трябва да го открием!

Богинята ме накара да вдигна малко по-високо огледалото. Беше открила някакъв микроскопичен проблем в ъгълчето на окото си и се захвана да оправя грима си.

— Пак ли тия чудовища! Но мили ми Пърси, това е причината, поради която са тръгнали останалите. А аз питам за теб.

Сърцето ми забумтя. Предпочитах да замълча, но погледът ѝ като че ли сам извлече отговора от устата ми.

— За да помогна на Анабет.

Афродита грейна.

— Точно така!

— Трябва да я спася — продължих аз. — Сънувах как...

— О, значи дори я сънуваш! Толкова е мило!

— Не! Исках да кажа... Друго имах предвид.

Тя цъкна с език.

— Пърси, аз съм на твоя страна. Все пак заради мен стигна дотук.

Зяпнах.

— Какво?

— Онази отровна тениска, която братята Стол подариха на Феба — отвърна тя. — Мислиш ли, че е станало случайно? Кой според теб изпрати Блекджак? Кой ти помогна да се измъкнеш от лагера?

— Вие ли?

— Разбира се! Тези ловджийки са толкова досадни! Хукнали по следите на някакво чудовище, дрън-дрън! Да спасяват Артемида. Ако питат мен, нека завинаги си стои в плен. Но един подвиг в името на истинската любов...

— Чакайте, не съм казвал...

— О, миличък! Не е нужно да го изричаш на глас. Знаеш, че Анабет за малко не се присъедини към ловджийките, нали?

Изчервих се.

— Ами...

— Беше готова да им се врене завинаги! А ти, скъпи мой, можеш да я спасиш от тази участ. Толкова е романтично!

— Тъъ...

— Хайде, остави огледалото — заповяда Афродита. — Изглеждам чудесно!

Сепнато си дадох сметка, че продължавам да го държа, и едва когато го свалих на седалката, осъзнах, че ръцете ми са изтръпнали.

— Слушай сега, Пърси — продължи богинята. — Ловджийките са ти врагове. Забрави за Артемида и чудовището. Това са глупости. Важното е да намериш Анабет и да я спасиш.

— Знаете ли къде е?

Тя раздражено махна с ръка.

— Не, не! Оставям подробностите на теб. Но от векове не сме имали истинска трагична любовна история.

— Ама... Първо, никога не съм казвал нищо за любов. И второ, от къде на къде да е „трагична“?

— Любовта покорява всичко — заяви Афродита. — Виж Елена и Парис. Те не позволиха нищо да застане между тях, нали?

— В резултат на което е избухнала Троянската война и са загинали хиляди хора — измърморих аз.

— Пфу! Това не е важно. Следвай сърцето си!

— Но... нямам представа накъде ме води то.

Тя се усмихна мило. Беше адски красива. И то не просто заради хубавото лице и скъпите дрехи, а защото така вярваше в любовта, че човек не можеше да не се замае, само като я слуша как говори.

— Незнанието е половината удоволствие — рече Афродита. — Страшно е мъчително, нали? Да не си сигурен кого обичаш и кой те обича. О, деца! Толкова сте сладки, че ще се разплача.

— Недейте! — скочих аз.

— Не се тревожи — продължи тя. — Няма да позволя да ти бъде лесно и скучно. Не, подготвила съм ти няколко страхотни изненади. Трепети. Терзания. Колебания. О, само почакай да видиш!

— Няма нужда — рекох. — Не си правете труда заради мен...

— Толкова си сладък! Де да можеха всичките ми дъщери да разбият сърцето на някое толкова симпатично момче като теб. — Очите ѝ се насълзиха. — Хайде, върви. И внимавай много, докато прекосяваш владенията на съпруга ми, Пърси. Не вземай нищо. Той страшно държи на боклуците си.

— Кой? — премигах объркано. — Хефест ли?

Вратата се отвори, Арес ме сграбчи за рамото и ме измъкна навън.

Аудиенцията ми с богинята на любовта беше приключила.

— Имаш късмет, дребосък. — Арес ме бутна настрана. — Трябва да си благодарен.

— За какво?

— Че бяхме толкова мили с теб. Ако зависеше от мен...

— Защо не се опиташ да ме убиеш? — извиках. Глупаво беше да предизвикваш бога на войната, но когато той беше край мен, винаги ме завладяваха гняв и безразсъдство.

Арес кимна, все едно най-сетне бях казал нещо умно.

— С радост бих го направил, честна дума — отвърна той. — Само че, виж какво е положението. На Олимп се носят слухове, че може да започнеш най-голямата война в историята. Не бих рискувал да прецакам подобна възможност. Освен това Афродита те смята за едва ли не звезда от сапунен сериал. Ако те убия, ще ми се разсърди. Но не се тревожи. Не съм забравил клетвата си. Някой ден, дребосък, съвсем

скоро, мечът ти ще те подведе и над главата ти ще се стовари гневът на Арес!

Стиснах юмруци.

— Защо да чакаме? Веднъж вече те победих. Зарасна ли ти глезенът?

Той се усмихна заплашително.

— Добър опит, дребосък. Но не излизай с подобни номера пред майстора на подигравките. Когато съм готов, ще ти видя сметката. А дотогава... да те няма!

Арес щракна с пръсти и светът се завъртя на триста и шейсет градуса в облак от червен прах. Паднах на земята.

Когато се изправих, лимузината я нямаше. Пътят, мексиканската закусвалня, цялото градче „Джила Клоу“ бяха изчезнали. С приятелите ми се намирахме в средата на сметището, а навсякъде около нас се издигаха огромни купчини ръждясали желяза и боклуци.

— И какво иска от теб? — попита Бианка, след като разказах за срещата си с Афродита.

— Ами... не съм сигурен — излъгах. — Каза да внимаваме във владенията на съпруга й. Да не взимаме нищо.

Зои присви очи.

— Богинята на любовта не би дошла чак дотук, само за да те предупреди да внимаваш. Пази се, Пърси, Афродита е отклонила мнозина от правия път.

— Веднъж и аз да съм съгласна със Зои — обади се Талия. — Човек не може да има вяра на Афродита.

Гроувър ме гледаше странно. Заради телепатичната ни връзка той лесно долавяше чувствата ми и сигурно се досещаше за какво сме си говорили с Афродита.

— И как ще се измъкнем оттук? — попитах, за да сменя темата.

— Насам — рече Зои. — Запад е насам.

— Откъде знаеш?

Тя поклати глава.

— „Голямата мечка“ е на север, което означава, че запад трябва да е насам.

Посочи северното съзвездие, което трудно се различаваше сред множеството други звезди.

— А, дебелият мечок — измърморих аз.

Зои ме изглежда обидено.

— Покажи малко уважение! Тя беше добра мечка. Достоеен противник.

— Говориш така, все едно наистина е съществувала.

— Хей — намеси се Гроувър, — погледнете!

Бяхме се изкачили на върха на една грамада от боклуци. На светлината на луната блещукаха отчупени глави на бронзови коне, метални крака от човешки статуи, смачкани до неузнаваемост колесници, тонове щитове, мечове и най-различни други оръжия, както и по-нови уреди като автомобили, искрящи в златно и сребристо, хладилници, перални, компютърни екрани.

— Еха! — възкликна Бианка. — Някои от тези неща все едно са от злато!

— И са — кимна мрачно Талия. — Както каза Пърси, не бива да ги докосваме. Това е сметището на боговете.

— Сметище ли? — Гроувър вдигна красива корона, изработена от злато, сребро и скъпоценни камъни. Беше нащърбена, сякаш някой се е опитал да я съсече с брадва. — Това на боклук ли ти прилича?

Отчупи едно парче и задъвка.

— Страхотно е!

Талия грабна короната от ръката му.

— Сериозно ти говоря!

— Вижте! — извика Бианка и се спусна надолу по купчината, пързайки се по бронзови намотки и златни чинии. Вдигна един лък, който искреше на лунната светлина. — Ловджийски лък!

Изведнъж лъкът започна да се смалява и се превърна във фиба за коса във формата на полумесец.

— Като мечка на Пърси!

Зои я изглежда мрачно.

— Остави го, Бианка!

— Но...

— Сигурно си има причина да бъде тук. Това, което е в сметището, не бива да се пипа. Най-вероятно не е направено както трябва. Или пък е прокълнато.

Бианка неохотно пусна фибата.

— Това място не ми харесва — измърмори Талия и извади копието си.

— Да не мислиш, че ще ни нападнат хладилници-убийци? — подкачих я аз.

Тя ме изглежда строго.

— Зои е права, Пърси. Тези неща са захвърлени тук неслучайно. Хайде, да продължаваме.

— Вече за втори път си съгласна със Зои — обадох се аз, но Талия не ми обърна внимание.

Лъкатушихме между хълмовете и долините от боклуци. Сметището като че ли нямаше край. Ако не беше „Голямата мечка“, сигурно бързо щяхме да се загубим. Всички купчини изглеждаха еднакви.

Ще ми се да кажа, че не обръцахме внимание на захвърлените вещи, но сред тях имаше толкова готини неща, че нямаше как да не се спрем да ги разгледаме. Попаднах на електрическа китара във формата на лирата на Аполон, която ми се видя толкова готина, че едва се удържах да не я взема. Гроувър откри дърво, направено от метал. То беше накълцано с брадва, но по някои от клоните му все още имаше златни птички и когато Гроувър посегна към тях, те се завъртяха и се опитаха да размахат криле.

Най-накрая в далечината, на около половин миля от нас, се появиха лампите на магистралата. Но за да стигнем до нея...

— Какво е това? — ахна Бианка.

Пред нас се извисяваше последната камара, която беше по-голяма и по-дълга от останалите. Приличаше на заравнен отгоре хълм от метал с размерите на футболно игрище. В края му се виждаше редица от десет дебели метални колони, свързани помежду си.

Бианка се намръщи.

— Приличат на...

— Пръсти на крак! — обади се Гроувър.

Тя кимна.

— Да, на огромни пръсти на крак.

Зои и Талия уплашено се спогледаха.

— Да заобиколим — заповяда Талия. — Отдалеч!

— Но магистралата е ей там — възразих. — По-лесно е да се изкачим и да се спуснем от другата страна.

Дзън!

Талия вдигна копието си, Зои опъна лъка, само че дрънченето беше причинено от Гроувър, който беше хвърлил нещо по пръстите и звукът от удара беше отекнал все едно те бяха кухи отвътре.

— Защо го направи? — извика ядосано Зои.

Гроувър се сви.

— Не знам. Може би... може би, защото не харесвам изкуствени крака?

— Да вървим — обади се Талия. — Ще заобиколим!

Този път си замълчах. Пръстите и мен ме плашеха. Кой би се хванал да майстори високи по пет метра пръсти на крака и след това да ги захвърли на сметището?

След няколко минути излязохме на пустата, но добре осветена магистрала.

— Успяхме — въздъхна Зои. — Слава на боговете!

Но явно боговете не искаха да бъдат възхвалявани. Зад нас се разнесе трясък, все едно едновременно се включиха хиляди машини за смачкване на метал.

Обърнах се. Хълмът от боклуци се надигаше. Десетте пръста се наклониха към нас и легнаха на земята. Така още повече заприличаха на пръсти, защото... Просто бяха пръсти! От боклуците се надигна бронзов великан. Беше невероятно висок — истински небостъргач с ръце и крака. Искреше зловещо на лунната светлина. Наведе глава към нас. Лицето му беше обезобразено. Лявата му част беше стопена. Свързките му скърцаха от ръжда, по дебелия слой прах върху бронята на гърдите му гигантска ръка беше написала: „Измий ме“.

— Талос! — ахна Зои.

— Кой е Талос? — прошепнах аз.

— Едно от създанията на Хефест — отвърна Талия. — Но това едва ли е истинският. Много е малък. Вероятно е някакъв модел. Несполучлив прототип.

На металния великан като че ли не му допадна да го наричат „несполучлив“.

Ръката му се присегна към ножницата. Стърженето от изваждането на меча беше ужасяващо. Острието беше дълго поне петдесет метра. Изглеждаше ръждясало и затъпено, но това едва ли имаше значение. Ако се стовареше върху някого, резултатът щеше да е същият, както ако го размажеше танкер.

— Някой е взел нещо! — обяви Зои. — Кой?

Погледна ме обвинително.

Поклатих глава.

— Може да съм всякакъв, но не съм крадец!

Бианка си замълча. Стори ми се, че криеше нещо, но нямах време да мисля за това, тъй като гигантският несполучлив Талос пристъпи към нас, като с една крачка скъси разстоянието наполовина и земята потрепери.

— Бягайте! — изкрещя Гроувър.

Добър съвет, но неизпълним. Дори и да тръгнеш съсъвсем спокойно като на разходка, гигантът лесно можеше да ни настигне.

Пръснахме се в различни посоки, както бяхме направили с Немейския лъв. Талия хукна по магистралата, вдигнала щита. Великанът замахна с меч, закачи електрическите кабели и върху нея се посипаха искри.

Зои пусна няколко стрели към главата му, но те отхвъркваха от метала. Гроувър блееше като козленце и се опитваше да се покатери по най-близката купчина боклуци.

С Бианка се озовахме един до друг зад една счупена колесница.

— Ти си взела нещо — казах аз. — Онзи лък.

— Не съм! — отвърна тя, но гласът ѝ потрепери.

— Върни го! — заповядах. — Хвърли го обратно!

— Не съм... не съм взела лъка! Освен това, вече е късно!

— Какво си взела?

Разнесе се гръмовен трясък и над нас се извиси сянка.

— Бягай! — Свлякох се надолу по хълма, следван от Бианка. Там, където бяхме стояли допреди миг, се стовари гигантски крак.

— Хей, Талос! — извика Гроувър, но чудовището не му обърна внимание, а вдигна меч си над мен и Бианка.

Гроувър засвири ожесточено на флейтата си. Съборените по магистралата електрически стълбове затанцуваха. Досетих се какво се опитваше да направи, миг преди то да се случи. Един от стълбовете с все още закачени жици литна към крака на Талос и се уви около прасеца му. Допрените жици дадоха на късо и токов удар разтърси гиганта.

Талос се завъртя със скърцане, по цялото му тяло проблясваха искри. Гроувър ни беше спечелил няколко секунди.

— Хайде! — подканих Бианка. Но тя не помръдна. Извади от джоба си малка метална фигурка — статуя на бог.

— Взех я... взех я за Нико. Единствената фигурка, която нямаше.

— Как изобщо можеш да мислиш за „Митомеджик“ в такъв момент? — смаях се аз.

От очите ѝ се ронеха сълзи.

— Остави я — рекох. — Може пък гигантът да реши да ни пусне.

Тя неохотно я хвърли на земята, но нищо не последва.

Гигантът продължаваше да преследва Гроувър. Мечът му мина на метър от сатира и се стовари върху купчина боклуци, като предизвика истинско свлачище, което погълна Гроувър.

— Не! — извика Талия. Вдигна копието си и от върха му изскочи синкава светкавица, стовари се в ръждивото коляно на гиганта и кракът му се подви. Талос се плъосна на земята, но след миг отново започна да се надига. Нямах представа дали усещаше болка. По полуразтопеното му лице не се четеше нищо, но имах чувството, че само сме успели да го разгневим.

Вдигна крака си да ни стъпче и зърнах, че отдолу ходилото му беше с грайфери като на маратонки. На петата имаше дупка, нещо като люк, с надпис, който успях да разчета, когато стъпалото се сниши надолу: „За ремонт и поддръжка“.

— Имам идея! — обявих.

Бианка ме погледна изплашено.

— Казвай.

Обясних ѝ за отвора.

— Може би има начин да се контролира отвътре. Някакви копчета за включване и изключване. Ще вляза да проверя.

— Как? Трябва да застанеш под крака му! Ще те смаже!

— Отвлечи му вниманието — отвърнах. — Ако преценя правилно времето, ще успея.

Бианка стисна зъби.

— Не. Аз ще отида.

— Не можеш! Нямах опит! Ще загинеш!

— Аз съм виновна, че чудовището ни нападна — рече тя. — Отговорността е моя. Вземи — взе от земята металната фигурка и я

притисна в шепата ми. — Ако се случи нещо... дай я на Нико. Кажу ми... Кажу му, че съжалявам.

— Недей, Бианка!

Но тя не ме послуша. Хукна към левия крак на гиганта.

За момента Талия се занимаваше с Талос. Беше разбрала, че той е огромен, но бавен и ако се придържаш близо до него, няма как да те смаже. Поне засега успяваше да му се изплъзне.

Бианка стигна до крака на гиганта, като едва се държеше да не загуби равновесие и да падне заради клатещите се под тежестта му метални боклуци.

— Какво правиш? — извика Зои.

— Накарай го да вдигне крака си! — отвърна тя.

Зои стреля и стрелата влетя в едната му ноздра. Гигантът се изправи и разтърси глава.

— Хей, боклук такъв! — извиках. — Погледни насам!

Изтичах към големия му пръст и забих в него Въртоп. Вълшебното острие проби огромна дупка в бронза.

За съжаление замисълът ми се увенча с успех. Талос сведе глава и вдигна крак, за да ме смаже като досадна буболечка. Не видях какво правеше Бианка, тъй като се обърнах и побягнах. Стъпалото се стовари на педя от мен и въздушната струя ме подхвърли напред. Ударих си главата. След миг-два се посъвзех и видях, че съм се блъснал в хладилник на „Олимпус“.

Чудовището вече се канеше да ме довърши, но в този миг Гроувър успя някак да се измъкне от затрупалите го боклуци. Отново засвири с флейтата си и запрати още един електрически стълб към бедрото на Талос. Гигантът се обърна. Сатирът обаче не помръдваше, сигурно беше останал без сили от толкова напрежение. Понечи да побегне, направи две крачки и падна.

— Гроувър!

С Талия едновременно хукнахме към него, макар да си давах сметка, че нямахме никакъв шанс да стигнем навреме.

Чудовището вдигна мечата си. И изведнъж застина.

Наклони глава на една страна, все едно се заслушваше, и пред смаяните ни погледи огромното туловище се заклатушка, опитвайки се да докара движенията на танца на патето Яки. След това стисна дясната си ръка в юмрук и я стовари в лицето си.

— Давай, Бианка! — извиках.

Зои ахна.

— Вътре ли е?

Гигантът се олюля — опасността не беше преминала. Двамата с Талия вдигнахме Гроувър и го понесохме към магистралата. Зои тичаше пред нас.

— А Бианка как ще излезе? — попита тя.

Талос отново се удари по носа и хвърли меча си. После се разтресе и политна към електрическите стълбове.

— Внимавай! — изкрещях. Но беше късно.

Глезенът му се допря до жиците и по цялото му тяло пробягаха искри. Надявах се вътрешността да беше изолирана. Гигантът се завъртя обратно към сметището, дясната му ръка се откачи от рамото и се стовари върху купчината боклуци с ужасяващо БУМ!

След това се откачи и лявата му ръка. Талос се разпадаше.

После изведнъж хукна.

— Чакай! — изкрещя Зои. Побягнахме след него, но беше невъзможно да го настигнем. Пред нас се сипеха части от разпадащото се тяло.

Първо се търкулна главата, после гръдният кош, накрая се строполиха и краката. Обикаляхме край останките и крещяхме: „Бианка! Бианка!“. Пълзахме през огромните кухни на краката и главата. Не се спряхме, докато слънцето не изгря, но не намерихме нищо.

Зои седна и се разплака. Не бях вярвал, че някога ще я видя да плаче.

Талия гневно изкрещя и заби копието си в обезобразеното лице на гиганта.

— Може да продължим да търсим — рекох. — Вече е светло. Ще я намерим.

— Няма — обади се тъжно Гроувър. — Стана точно така, както беше предречено.

— Какви ги говориш? — попитах го строго.

Той вдигна глава, от големите му очи се ронеха сълзи.

— Забрави ли пророчеството? „В земята без дъжд един ще загине!“

Защо не го бях предугадил? Защо ѝ бях позволил да иде вместо мен?

Бяхме в пустинята. А Бианка ди Анджели вече я нямаше.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРОБЛЕМ ПО ПРОБЛЕМ — ЯЗОВИР

В края на сметището открихме един стар теглич на пътна помощ, който изглеждаше толкова грохнал, че нямаше да се учудя, ако сам се беше докарал и изоставил тук. Но моторът запали, резервоарът се оказа пълен с гориво и ние решихме да се възползваме от него.

Шофираше Талия. Тя определено беше в най-добро състояние от четирима ни.

— Скелетите са по петите ни — напомни ни тя. — Не бива да се бавим повече тук.

Поехме през пустинята, по небето нямаше нито едно облаче, пясъкът блестеше ослепително. Зои седна отпред с Талия, а ние с Гроувър се настанихме отзад на платформата. Подухваше хладен сух ветреца, но хубавото време ми се струваше едва ли не проява на неуважение към паметта на Бианка.

Стиснах в шепа фигурката, която ѝ беше струвала живота. Дори няхах представа кой бог изобразяваше. Може би Нико щеше да знае.

О, богове! Какво щях да кажа на Нико?

Искаше ми се да вярвам, че Бианка все още беше жива. В същото време обаче бях сигурен, че сме я загубили завинаги.

— Трябваше аз да отида вместо нея — рекох. — Аз трябваше да вляза в гиганта.

— Не говори така! — сепна се Гроувър. — Не стига, че Анабет изчезна, а сега и Бианка... Няма да го понеса, ако... — той заподсмърча. — Мислиш ли, че ще си намеря друг най-добър приятел?

— О, Гроувър...

Той избърса сълзите си с някакъв намастен парцал и по бузите му останаха черни следи. Заприлича ми на индианец, изрисуван с цветовете на войната.

— Сега ще се оправя.

Но не се оправя. Явно още не се беше съвзел от случилото се в Ню Мексико — каквото и да беше то, — когато се беше появил онзи

топъл лъх. Оттогава се държеше странно, сякаш през цялото време едва се сдържаше да не се разплаче, но мен ме беше страх да поставя въпроса ребром, тъй като най-вероятно щеше да се разциври и да заблее като козле.

Само че това, че Гроувър беше по-зле и от мен, си имаше и добра страна. Дадох си сметка, че не бива да се оставям на унинието. Трябваше да прогоня от ума си мислите за сполетялото Бианка нещастие и да продължа напред, както Талия. Беше ми чудно за какво ли си говореха те със Зои отпред в кабината.

Стигнахме до една река и бензинът ни свърши. Не че това имаше някакво значение — така или иначе и пътят свършваше тук.

Талия излезе и ядосано затръшна вратата. Като че ли в отговор една от гумите моментално спихна.

— Страхотно! И какво ще правим сега?

Огледах се. Във всички посоки се простираше пустиня, от която тук-там се надигаха голи хълмчета. Каньонът беше най-интересното нещо наоколо. Реката не беше голяма, широка около петдесетина метра, с няколко пада. Скалите се спускаха почти отвесно към нея.

— Има пътека — обади се Гроувър. — Може да слезем по нея.

Вгледах се по-внимателно и след дълго виране забелязах тясна пътека, виеща се надолу по скалата.

— Това е козя пътека — отбелязах.

— И какво от това? — отвърна той.

— Ние, за разлика от теб, не сме кози.

— Ще се справите — заяви уверено Гроувър. — Не е толкова трудно.

Замислих се. И преди се бях спускал по почти отвесен наклон, но това определено не ми беше сред любимите занимания. Обърнах се към Талия и видях, че е позеленяла. С нейния проблем с височините... нямаше да стане.

— Не — рекох, — нека тръгнем нагоре срещу течението. Ще намерим по-лесен вариант за спускане.

— Но... — понечи да възрази Гроувър.

— Хайде — прекъснах го аз. — Няма да ни стане нищо, ако повървим малко.

Талия ми хвърли благодарствен поглед.

Изминахме около половин миля, докато открием място, удобно за спускане към реката. На брега имаше затворен пункт за лодки под наем, в който оставих няколко златни драхми и бележка: „Взимаме две лодки“.

— Трябва да тръгнем нагоре по течението — рече Зои. Май сега за първи път си отваряше устата, откакто бяхме напуснали сметището, и гласът ѝ прозвуча ужасно — дрезгав и пресипнал, все едно беше настинала. — Иначе ще се разбием в бързеите.

— Аз ще се погрижа за тях — успокоих я. Спуснахме лодките във водата.

Докато носехме греблата, Талия ме дръпна настрани.

— Благодаря ти за одева.

— За нищо.

— Наистина ли можеш... — кимна към бързеите.

— Надявам се. По принцип се разбирам добре с водата.

— Ще вземеш ли Зои при теб? — помоли тя. — Опитай се да ѝ поговориш.

— Едва ли ще ѝ хареса.

— Моля те! Няма да издържа в една лодка с нея. Тя... започва да ме тревожи.

Хич не ми се искаше да се съглася, но кимнах.

Талия въздъхна облекчено.

— Дължа ти едно.

— Две.

— Едно и половина — усмихна се тя.

За миг си спомних, че всъщност я харесвах — стига да не ми крещеше. Талия се обърна и отиде да помогне на Гроувър да се качи в лодката.

В крайна сметка се оказа, че не е нужно да се опитвам да командвам течението. Щом се оттласнахме от брега, видях две ниади да ме гледат от водата.

Приличаха на обикновени момичета, излезли на разходка в мола, само дето бяха във водата.

— Здравсти! — обадох се аз.

Разнесе се бълбукане. Дали беше смях? Не бях сигурен. Не ми беше лесно да се разбирам с ниадите.

— Отиваме нагоре — продължих. — Дали не можете да...

И още преди да довърша молбата си, всяка от ниадите хвана по една лодка и започна да я бута нагоре срещу течението. Понесохме се толкова рязко, че Гроувър политна и падна, като вирна копита във въздуха.

— Мразя ниадите — измърмори Зои.

От водата се стрелна струя и я удари в лицето.

— Гадини! — извика Зои и грабна лъка си.

— Недей — спрях я аз. — Само си играят.

— Проклети водни духове! Така и не ми простиха.

— За какво не са ти простили?

Тя метна лъка на рамото си.

— Стари работи. Няма значение.

Носехме се доста бързо нагоре по реката, от двете ни страни се издигаха високи скали.

— Не си виновна за това, което стана с Бианка — рекох. — Аз бях виновен. Аз ѝ позволих да отиде.

Предполагах, че така ще предизвикам Зои да ми се разкрещи и по този начин поне за малко да се измъкне от унинието си.

Но вместо това тя въздъхна тежко.

— Не е така, Пърси. Аз я насилих да тръгне на този подвиг. Бях нетърпелива. Бианка беше изключително силен полубог. И освен това имаше добро сърце. Мислех... мислех, че от нея ще стане добър предводител на ловджийките.

— Но нали ти си техният предводител?

Зои стисна ремъка на колчана. Изглеждаше адски уморена.

— Нищо на този свят не е вечно, Пърси. От две хиляди години вода ловджийките, а явно не съм поумняла особено, щом сега дори Артемида е в опасност.

— Не може да се виниш за това.

— Ако бях настояла да тръгна с нея...

— Мислиш, че би се справила с чудовището, което е успяло да надвие Артемида? Нищо не би могла да сториш.

Зои не отговори.

Скалите от двете страни на реката се извисяваха още по-високо. Дълги сенки падаха по водата и от тях лъхаше студ, въпреки яркото слънце над главите ни.

Несъзнателно извадих Въртоп от джоба си. Зои погледна химикала, в очите ѝ се четеше болка и тъга.

— Твой е, нали? — попитах.

— Кой ти каза?

— Сънувах те.

Тя се взря изпитателно в мен. Бях сигурен, че ще ме обяви за луд, но вместо това ловджийката въздъхна.

— Направих го за подарък. И сгреших.

— На кого го подари?

Зои поклати глава.

— Не ме карай да ти кажа името му. Заклела съм се никога повече да не го произнеса.

— Държиш се така, сякаш би трябвало да го знам.

— Сигурна съм, че го знаеш. Нали всички момчета мечтаете да бъдете като него?

В гласа ѝ се долавяше такава горчивина, че реших да не я притискам повече. Погледнах Въртоп и за миг се зачудих дали не е прокълнат.

— Майка ти е била водна богиня, нали? — попитах.

— Да, Плейоне. Имах четири сестри. Хесперидите.

— Които са живеели в градина в западния край на земята. Където растяло дървото със златните ябълки, пазено от дракон.

— Да — кимна замечтано Зои, — Ладон.

— Но сестрите не са ли били само четири?

— Сега са четири. Мен ме прогониха. И забравиха. Изличиха ме, все едно никога не съм съществувала.

— Защо?

Тя посочи Въртоп.

— Защото предадох семейството си и помогнах на един герой. Това също няма да го намериш в митовите и легендите. Той изобщо не ме споменава. След като се опита да победи Ладон и не успя, аз му показах как да открадне ябълките и как да измами баща ми, но всичката слава отиде при него.

— Но...

Бълбук, бълбук — обадиха се ниадите. Лодката забави ход.

Вдигнах глава.

Нямаше как да продължим нагоре. Реката беше преградена. Пред нас се издигаше язовирна стена с размерите на футболно игрище.

— Язовирът „Хувър“ — обади се Талия. — Огромен е!

Стояхме на брега и оглеждахме бетонната стена, която се издигаше между скалите. Отгоре по нея вървяха хора, които от това разстояние изглеждаха колкото мравки.

Ниадите си тръгнаха мърморейки и макар че не разбирах езика им, беше ясно, че недоволстват заради стената, преградила хубавата им река. Лодките ни поеха обратно надолу по течението, размятани от силните бързеи, спускащи се от каскадата на язовира.

— Стената е висока триста и петдесет метра — рекох. — Построена е през трийсетте години на двайсети век.

— Вместимостта на язовира е четирийсет и пет милиарда кубически метра вода — допълни Талия.

Гроувър въздъхна и добави:

— Най-големият строителен обект в Съединените щати за всички времена.

Зои ни зяпна смаяно.

— Откъде ги знаете тези неща?

— От Анабет — отвърнах аз. — Тя си падаше по архитектурата.

— Беше луда по националните забележителности — рече Талия.

— Постоянно ни засипваше с информация. — Гроувър заподсмърча. — Беше толкова досадно...

— Какво не бих дал, за да бъде сега с нас... — рекох.

Останалите кимнаха. Зои продължаваше да ни гледа странно, но не ми пукаше. Защо жестоката съдба беше направила така, че да се озовем пред язовира „Хувър“, един от любимите обекти на Анабет, а тя не беше с нас?

— Трябва да се качим на стената — заявих. — Заради нея. И за да знаем, че сме били тук.

— Вие не сте добре — поклати глава Зои. — Но така или иначе, шосето е там горе. — Посочи един огромен паркинг отстрани на стената. — Да вървим!

Вървахме почти час, докато намерим пътека, която да ни изведе до шосето. Излязохме на източния бряг на язовира и поехме към стената. Гореше студено и духаше силен вятър. От едната страна беше затворената сред скалите вода, а от другата стената се спускаше рязко триста и петдесет метра надолу — като най-голямата рампа за скейтбордисти в света — към изходните канали на турбините.

Талия вървеше по средата на пътя, далеч от ръба. Гроувър постоянно душеше вятъра и се озърташе изплашено. Мълчеше си, но си личеше, че усеща чудовища.

— Близо ли са? — попитах го.

Той поклати глава.

— Може и да не са. Наоколо е само пустиня, вятърът може да носи миризмата им от километри. Но идва едновременно от няколко посоки. И това не ми харесва.

На мен също не ми харесваше. Вече беше сряда, оставаха само два дни до зимното слънцестоене, а все още не бяхме стигнали доникъде. Не ни трябваша нови схватки с чудовища.

— В туристическия център има заведение, „Дървеният бик“ — обади се Талия. — Но предлагат и храна.

— И преди ли си идвала тук? — изненадах се аз.

— Веднъж. Искях да видя пазителите. — Посочи другия край на стената. В скалите беше издълбано малко площадче, на което бяха поставени две големи бронзови статуи. Заприличаха ми на статуетки „Оскар“ с криле. — Посветени са на Зевс. Подарък от Атина.

Около тях се тълпяха туристи, които като че ли проявяваха най-голям интерес към краката им.

— Какво правят? — попитах.

— Докосват пръстите на краката — отвърна тя. — Смята се, че това носи късмет.

— Защо?

Талия поклати глава.

— На простосмъртните им хрумват какви ли не налудничави идеи. Не знаят, че статуите са посветени на Зевс, но усещат, че в тях има нещо.

— Те говориха ли с теб? Какво ти казаха?

Лицето ѝ помръкна. Не беше трудно да се досетя, че точно заради това беше дошла тук предишния път — за да получи някакъв

знак от баща си. Да се свърже с него.

— Не. Всъщност те са си най-обикновени големи статуи от бронз.

Сетих се за последната голяма метална статуя, с която се бяхме сблъскали. Резултатът не беше кой знае колко добър. Но реших да не го споменавам.

— Предлагам да заложим на „Дървеният бик“ — обади се Зои.
— Не е зле да хапнем нещо.

— Надървения бик? — повтори ухилен Гроувър. — Не мисля, че бих избрал точно него.

И Талия се усмихна.

— Аз със сигурност не бих стъпила там!

Може би защото бяхме ужасно уморени и емоционално изтощени, тримата така се разкикотихме, че накрая чак коремите ни заболяха от смях. Не можехме да се спрем. Зои ни гледаше объркано и клатеше глава.

— Какво ви става? Какво толкова казах?

Сигурно щяхме да продължим да се смеем още дълго, но изведнъж отнякъде се чу:

— Мууу!

Усмивката изчезна от лицето ми. За миг се зачудих дали не ми се е сторило, но Гроувър също беше спрял да се смее и се оглеждаше изненадано.

— Крава ли чух?

— Може би вика бика? — извика през смях Талия.

— Не — възрази Гроувър. — Сериозно говоря.

Зои се послуша.

— Нищо не чувам.

Талия се взираше в мен разтревожено.

— Добре ли си, Пърси?

— Да — отвърнах. — Вие вървете. Аз ей сега ще дойда.

— Какво става? — попита Гроувър.

— Нищо — рекох. — Просто... трябва да помисля малко.

Те се поколебаха, но в крайна сметка влязоха в туристическия център без мен. Щом се скриха вътре, аз изтичах до северния край на стената и надникнах над парапета.

— Мууу!

Във водата на петнайсетина метра под мен плуваше приятелката ми от Лонг Айленд, змиекравата Беси.

Огледах се. По стената тичаха деца. Бавно-бавно се влачеха пенсионери. Имаше и няколко семейства. Но засега като че ли никой не беше забелязал Беси.

— Какво правиш тук? — извиках.

— Мууу! — отвърна настойчиво тя, май се опитваше да ми каже нещо.

— Как стигна дотук?

Бяхме на хиляди мили от Лонг Айленд и на стотици мили навътре в сушата. Нямаше как да измине това разстояние с плуване. И въпреки това беше тук.

Беси направи кръгче и почеса глава в стената на язовира.

— Мууу!

Искаше да тръгна с нея. Призоваваше ме да побързам.

— Не мога — отвърнах. — Приятелите ми са вътре.

Тя ме погледна с тъжните си кафяви очи. След това отново измуча настоятелно, праметна се презглава и изчезна във водата.

Поколебах се. Нещо не беше както трябва. Беси беше дошла да ме предупреди. Чудех се дали не трябваше да скоча и да я последвам, но изведнъж се спрях. Косъмчетата на ръцете ми настръхнаха. Обърнах се, от източния край на стената се бяха задали двама мъже и бавно се приближаваха към мен. Бяха облечени в сиви камуфлажни униформи, под прозрачната кожа на лицата се белееха черепи.

Минаха през група деца, като грубо ги разбутаха.

— Хей! — извика възмутено едно момче.

Един от мъжете обърна към него озъбения си череп и щракна с челюсти.

— Аааа! — изпищя детето и цялата групичка се разбяга.

Хукнах към туристическия център.

Почти бях стигнал до стълбите, когато зад мен изсвистяха спирачки. Един черен микробус спря рязко по средата на пътя в западния край на стената, като едва не прегази няколко пенсионери.

Вратите на микробуса се отвориха и навън се изсипаха още зомбита. Бяхме обградени.

Хукнах по стълбите и прелетях през входа на музея. Пазачът на металдетектора изкрещя след мен, но аз не спрях.

Профучах покрай изложбата и се скрих зад една група, скупчила се да слуша обясненията на екскурзовод. Огледах се, но приятелите ми не се виждаха никъде. Къде беше заведението?

— Стой! — извика пазачът.

Нямаше къде да се скрия и затова се шмугнах в асансьора заедно с групата туристи. Успях да се промуша вътре миг преди вратите да се затворят.

— Сега ще се спуснем триста и петдесет метра — заяви бодро екскурзоводката. Беше с дълга черна коса, вързана на опашка, и с очила. Вероятно изобщо не беше забелязала, че пазачът тича след мен. — Няма от какво да се страхувате, дами и господа, асансьорът почти никога не се разваля.

— Оттук ли се стига до заведението? — попитах аз.

Възрастните край мен се усмихнаха. Екскурзоводката се обърна и ме погледна така, че косъмчетата на врата ми настръхнаха.

— Да, оттук се стига до турбините, младежо — отвърна тя. — Не чу ли какво обяснявах горе?

— А! Да, чух ви, разбира се. А има ли друг изход?

— Не — обади се един мъж зад мен. — Единственият друг изход е с другия асансьор нагоре.

Вратите се отвориха.

— Право напред — упъти ни екскурзоводката. — В края на коридора ви очаква Друг наш служител.

Нямах друг избор, освен да поема с групата.

— Младежо! — извика екскурзоводката. Обърнах се. Беше свалила очилата си. Очите ѝ бяха смайващо сиви, като буреносни облаци. — Винаги има изход за този, който го потърси.

Вратите се затвориха и я скриха. Останах сам.

Но преди да се размисля какво точно означаваха думите на екскурзоводката, зад ъгъла се чу „дзън“. Пристигна и вторият асансьор, от който се разнасяше познат звук — тракане на зъби на черепи.

Хукнах след групата туристи в прокарания през скалата тунел. Стори ми се безкраен. Стените бяха влажни, чуваше се тихо жужене и грохот на вода. Изскочих на един балкон над водноелектрическата централа. На дваайсетина метра под мен бяха турбините. Помещението беше огромно, но не се виждаше друг изход, освен ако не се пробвах

да скоча във водата и да мина през перките на турбините. Нямах подобно намерение.

Друг екскурзовод с микрофон обясняваше на туристите за водните запаси в Невада. Молах се само Талия, Гроувър и Зои да са добре. Ами ако скелетите ги бяха открили вече? Но, от друга страна, можеше още да са в заведението, без да подозират, че сме обградени. Колко глупаво бях постъпил — сам се бях напъхал в капан стотици метри под земята.

Запробивах си път през тълпата, като се мъчех да не се набивам в очи. В другия край на балкона зърнах някаква ниша в скалата, където можеше да се скрия. Не изпусках от ръката си Въртоп.

Докато стигна до нея, нервите ми се опънаха до краен предел. Заотстъпвах заднишком в нишата, като не отделях поглед от тунела, от който бях дошъл.

Изведнъж зад мен се чу шум, досущ като шиптящия звук, който издаваха скелетите.

Реагирах инстинктивно, свалих капачката на Въртоп, завъртях се и замагнах с меч.

Момичето, което се бях опитал да съсека, изкрещя и изтърва пакетче с носни кърпички.

— Боже мой! — извика тя. — Винаги ли убиваш хората, които си духат носа?

Първото, което ми мина през ума, беше, че не я бях наранил. Острието беше минало през тялото ѝ, без да ѝ направи нищо.

— Ти си смъртна!

Тя ме погледна изненадано.

— Какви ги приказваш? Естествено, че съм смъртна! Как си успял да промъкнеш този меч под носа на пазачите?

— Не съм... Чакай малко! Нима виждаш меч?

Момичето поклати глава. Очите ѝ бяха зелени като моите. Косата ѝ беше червеникавокафява. Носът ѝ също беше червен, явно беше настинала. Беше облечена в тъмночервен пуловер с емблемата на Харвард и издраскани с химикал и покрити с дупки джинси, сякаш в свободното си време тя се забавляваше да ги бодне с вилица.

— Какво, сигурно сега ще се опиташ да ме убедиш, че е най-голямата клечка за зъби в света! — рече тя. — Но защо не ми направи

нищо? Не че се оплаквам. Кой си ти? И какво е това на раменете ти? Лъвска кожа?

Въпросите ѝ летяха един след друг и аз имах чувството, че все едно ме замеряше с камъни. Не знаех какво да отговоря. Погледнах дали кожата на Немейския лъв не е възвърнала истинската си форма, но на мен пак си ми изглеждаше като кафяв шлифер.

Скелетите приближаваха. Нямах време за губене. Но не можех да отделя очи от червенокосото момиче. Изведнъж се сетих какво беше направила Талия в „Уестовър Хол“, за да заблуди учителите. Може би и аз щях да успея да използвам мъглата.

Съсредоточих се и щракнах с пръсти.

— Това, което виждаш, не е меч, а най-обикновен химикал.

Тя премига.

— Глупости! Меч си е, хахавелник такъв!

— А ти коя си? — попитах ядосано.

Момичето възмутено изсумтя и гордо отговори:

— Рейчъл Елизабет Деър. А сега ще отговориш ли на въпросите ми, или да извикам охраната?

— Недей! — спрях я. — Бързам. Гонят ме.

— Бързаш или те гонят?

— Ами... и двете.

Тя гледаше някъде над рамото ми и изведнъж се ококори.

— Тоалетната!

— Какво?

— Тоалетната! Зад мен! Веднага!

Не знам защо, но я послушах. Пъхнах се в мъжката тоалетна, а Рейчъл Елизабет Деър остана отвън. После ми се струваше, че съм постъпил като страхливец. Но това спаси живота ми.

Чух тракане и съскане, скелетите се приближиха.

Стиснах здраво Въртоп. Какви ги върших? Бях оставил отвън едно простосмъртно момиче да загине. Канех се да изскоча навън и да се изправя срещу зомбитата, когато Рейчъл Елизабет Деър заговори като картечница:

— О, Боже мой! Видяхте ли онова момче? Добре, че дойдохте! Опитайте се да ме убие! Има меч, за Бога! Къде блее охраната, че е позволила на един размахващ меч луд да проникне в национална архитектурна забележителност? Боже мой! Избяга натам, към

турбините. Стори ми се, че го видях да се катери по тях. Ама може и да е паднал.

Скелетите развълнувано затракаха със зъби и забързано отминаха.

Рейчъл отвори вратата.

— Чисто е. Но побързай.

Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да припадне. Лицето ѝ беше посивяло и потно.

Надникнах зад ъгъла. Три скелета тичаха към другия край на балкона. В следващите няколко секунди пътят към асансьора щеше да е чист.

— Длъжник съм ти, Рейчъл Елизабет Деър.

— Какви бяха тези? — попита тя. — Приличаха на...

— Скелети?

Тя кимна смутено.

— Най-добре ще е да забравиш всичко — посъветвах я аз. — Забрави, че изобщо си ме виждала.

— И че се опита да ме убиеш?

— Да. И това.

— Но кой си ти?

— Пърси... — в този миг скелетите се извърнаха рязко към мен.

— Чао!

— Що за име е Пърси Чао?

Хукнах към изхода.

Заведението беше пълно с деца, които видимо се наслаждаваха на най-приятната част от туристическата обиколка — обяда. Талия, Зои и Гроувър тъкмо сядаха на една маса.

— Трябва да тръгваме! — обявих задъхано. — Веднага!

— Току-що си взехме сандвичите! — извика недоволно Талия.

Зои се надигна, мърморейки ругатни на старогръцки.

— Прав е! Вижте!

Заведението беше оградено от всички страни от стъклени витрини, от които се разкриваше чудесна гледка към армията от скелети, насочили се към нас.

Видях двама в източния край на стената, блокираха шосето към Аризона. Други трима стояха в западния край и охраняваха пътя към Невада. Всички бяха въоръжени с палки и пистолети.

Но непосредствената опасност беше много по-близо. Трите зомбита, които ме бяха проследили до залата с турбините, изскочиха на стълбите. Впиха жълтите си очи в мен и затракаха със зъби.

— Към асансьора! — извика Гроувър. Хукнахме натам, но вратите се отвориха с приятно „дзън“ и отвътре излязоха още три скелета. Всичките бяха тук, с изключение на онзи който се беше възпламенил след удара на Бианка в Ню Мексико. Бяхме обградени от всички страни.

В този миг на Гроувър му хрумна гениална, типично гроувърска идея.

— Бой с дюнери! — извика той и хвърли чинията си към най-близкия скелет.

Ако не ви е удрял летящ дюнер, може да се смятате за истински късметлии. В ранглистата на смъртоносните снаряди дюнерът се нарежда някъде непосредствено след гранатите и гюлетата. Порцията на Гроувър халоса скелета в главата и събори черепа от раменете му. Нямам представа какво точно видяха останалите деца в заведението, но направо пощуряха и започнаха да се замерят с дюнери, чипс и кутийки с безалкохолни, пиццейки и крекчейки с цяло гърло.

Скелетите напразно се опитаха да се прицелят — около тях се носеше истински вихър от храна, тела и напитки.

В хаоса с Талия се нахвърлихме на двата скелета до стълбите и ги съборихме върху масата с приборите. Хукнахме надолу, край главите ни хвърчаха дюнери.

— А сега накъде? — попита Гроувър, щом изскочихме навън.

Не знаех. И двата изхода на пътя бяха завардени от скелети. Изтичахме до площада с крилатите бронзови статуи, но това не ни помогна особено, освен че сега откъм гърба ни беше планината.

Скелетите се подредиха в полукръг около нас. Появиха се и събратята им от заведението. Единият от тях в движение нагласяше черепа на раменете си. Другият беше целият покрит с кетчуп и горчица. От ребрата на третия стърчеше дюнер. Изглеждаха адски ядосани. Извадиха палките си и пристъпиха напред.

— Четирима срещу единайсет — измърмори Зои. — И на всичкото отгоре те са безсмъртни.

— Беше ми приятно да обикалям с вас, приятели — обяви с треперещ глас Гроувър.

Нещо проблесна и привлече вниманието ми. Обърнах се, краката на статуята лъщяха от докосването на хиляди пръсти. Не се сдържах и възкликнах:

— Ето това се вика лъснати крака!

— Пърси — обади се Талия. — Не е сега моментът.

Но аз не можех да отделя погледа си от двамата бронзови гиганти с големи заострени криле. Бяха потъмнели от времето, само пръстите на краката им лъщяха като нови монетки заради постоянния поток от хора, които идваха да ги докоснат за късмет.

Късмет. Или благослов от Зевс.

Сетих се за екскурзоводката от асансьора. Сивите очи и усмивката. Какво беше казала? „Винаги има изход за този, който го търси!“

— Талия, помоли баща си за помощ!

Тя ме изгледа мрачно.

— Той никога не отговаря.

— Пробвай — помолих я. — Поискай помощ. Мисля... мисля, че статуите може да ни донесат късмет.

Шест скелета вдигнаха пистолетите си. Останалите пет пристъпиха напред, вдигнали палки. Двайсет метра. Петнайсет.

— Направи го! — изкресях.

— Няма! — тропна с крак Талия. — Няма да ми отговори.

— Този път ще ти отговори!

— Кой го казва?

Поколебах се.

— Атина.

Талия се намръщи, явно си мислеше, че съм се побъркал.

— Пробвай — примоли се и Гроувър.

Тя затвори очи. Устните ѝ се раздвижиха в безмълвна молитва. И аз отправих молитва към майката на Анабет, надявах се, че не греша, че наистина нея бях видял в асансьора и че тя се опитваше да ни помогне да спасим дъщеря ѝ.

Нищо не се случи.

Скелетите се приближаваха. Извадих Въртоп. Талия нагласи щита си. Зои бутна Гроувър зад себе си и се прицели в черепа на първия скелет.

Над мен се извиси сянка. Може би това беше сянката на смъртта? Но в следващия миг осъзнах, че идваше от едно огромно крило. Скелетите вдигнаха глави, но вече беше късно. Проблясна бронз и петимата с палките отхвъркнаха настрани.

Другите откриха огън. Вдигнах лъвската кожа, за да се предпазя, но не беше нужно. Бронзовите ангели пристъпиха пред нас и разпериха криле, за да ни защитят. Куршумите забарабаниха по тях като дъжд по ламаринен покрив. Двата ангела едновременно замахнаха и зомбитата литнаха от другата страна на пътя.

— О, колко е хубаво да се раздвижиш, човеко! — обади се първият ангел. Гласът му леко стържеше, все едно отдавна не беше пил вода.

— Погледни ми пръстите на краката! — обади се другият. — Какво си мислят тези туристи!

Колкото и да бях смаян, мисълта за скелетите не ми излизаше от главата. Зомбитата вече се изправяха и подреждаха разпилените си части, костеливи ръце се протягаха към оръжията.

— Опасността не е преминала! — рекох.

— Измъкнете ни оттук! — извика Талия.

Двата ангела едновременно сведоха глави към нея.

— Ти ли си щерката на Зевс?

— Да!

— Ще чуем ли вълшебната думичка, госпожице Зевсова? — попита единият.

— Моля!

Ангелите се спогледаха и свиха рамене.

— С удоволствие ще се поразкърша малко — реши единият.

Той грабна Талия и мен, другият взе Зои и Гроувър и литнахме нагоре, издигнахме се високо над язовира и реката, скелетите заприличаха на точици и до ушите ни едва-едва достигаше пукотевицата от изстрелите.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРЕБОРВАМ СЕ СЪС ЗЛИЯ ДВОЙНИК НА ДЯДО КОЛЕДА

— Кажи ми, когато кацнем — помоли Талия, стиснала здраво очи. Ангелът я държеше така, че нямаше как да падне, но въпреки това тя беше сграбчила ръката му като удавник за сламка.

— Спокойно, всичко е наред — уверих я аз.

— Много ли... много ли сме нависоко?

Наведох глава. Под нас се носеха заснежени планини. Протегнах крак и съборих малко сняг от един връх.

— Не — отвърнах. — Не чак толкова.

— Над Сиера сме! — изкрещя щастливо Зои. Тя и Гроувър висяха от ръцете на другия ангел. — Била съм тук на лов. С тази скорост ще стигнем в Сан Франциско за няколко часа.

— Дръж се, Фриско! — възкликна нашият ангел. — Хей, Чък! Дали да не наминем да видим онези приятелчета от паметника на механиката? Ама и те как знаят да купонясват!

— Супер идея! — отвърна другият. — Нямам търпение!

— Значи сте били и друг път в Сан Франциско? — полюбопитствах аз.

— И ние, роботите, имаме право да се позабавляваме от време на време, нали? — отговори той. — Онези от механиката ни заведоха в музея „Де Янг“ и ни запознаха с едни мраморни девойки. После...

— Ханк! — прекъсна го Чък. — Внимавай какви ги дрънкаш пред децата!

— А, да. — Ако бронзовите статуи можеха да се изчервяват, то Ханк направо пламна като домат. — Затварям си устата.

Движихме се с невероятна скорост. Личеше си, че ангелите наистина се радваха на свободата да летят. Планините останаха далеч назад и се носехме над поля, градчета и магистрали.

Гроувър свиреше на флейтата си, за да убие времето. На Зои ѝ стана скучно и започна да стреля по билбордовете, над които летяхме. Имаше една верига магазини, чиято емблема представляваше изрисувана мишена с кръгче в средата — минахме над десетина от тях — и всеки път Зои забиваше стрела право в центъра, макар да се движехме поне със сто мили в час.

През целия път Талия стискаше очи. От време на време си мърмореше нещо, сякаш се молеше.

— Чудесно се справи — казах ѝ. — Зевс се вслуша в молбата ти.

Заради затворените ѝ очи ми беше трудно да разгадая реакцията ѝ.

— Сигурно — отвърна тя. — А ти как успя да се измъкнеш от скелетите в залата с турбините? Каза, че са те били хванали натясно.

Разказах ѝ за странното момиче Рейчъл Елизабет Деър, което виждаше прекрасно през мъглата. Страхувах се, че Талия ще ме обяви за луд, но тя кимна.

— Има и такива простосмъртни — каза тя. — Никой не знае защо.

Изведнъж ми просветна — никога не се бях замислял за това, — че майка ми беше същата! Беше зърнала минотавъра на хълма над лагера и веднага го беше познала. Изобщо не се беше изненадала миналата година, когато ѝ казах, че приятелят ми Тайсън е циклоп. Може би го беше знаела от самото начало. Нищо чудно, че през цялото ми детство толкова се беше страхувала за мен. Виждаше през мъглата дори по-добре от мен.

— Момичето беше страшно досадно — рекох. — Но се радвам, че не ѝ светих маслото. Това би било лошо.

Талия кимна.

— Сигурно е хубаво да си обикновен простосмъртен.

Каза го така, сякаш отдавна си го мислеше.

— Къде искате да ви оставим? — попита Ханк, след като ме събуди. Бях задрямал.

Погледнах надолу и възкликнах:

— Еха!

Бях виждал снимки на Сан Франциско, но за първи път идвах тук. Стори ми се най-красивият град на света — един по-малък и по-чист Манхатън, заобиколен със зелени хълмове, обгърнати от мъгла.

Имаше голям залив с кораби, острови и яхти, над водата искреше мостът „Голдън Гейт“. Прищя ми се да го снимам и да изпратя снимката като картичка. „Поздрави от Фриско. Все още съм жив. Липсваш ми.“

— Ето там — предложи Зои. — На крайбрежната алея.

— Добра идея — обади се Чък. — С Ханк може да минем за гълъби.

Спогледахме се.

— Шегувам се — усмихна се той. — Да не мислите, че статуите нямат чувство за хумор?

Оказа се, че изобщо не се налагаше да минават за каквото и да е. Беше рано сутринта и крайбрежната алея беше празна. Само изкарахме акъла на един бездомник, свил се да поспи на товарното пристанище. Когато видя Ханк и Чък, той побягна, пиццейки за метални ангели от Марс.

Сбогувахме се с ангелите и те отлетяха да купонясват с мраморните девойки. И аз изведнъж осъзнах, че няхах никаква представа какво ще правим оттук насетне.

Бяхме стигнали до Западното крайбрежие. Артемида беше някъде тук. Анабет също — или поне така се надявах. Но няхах никаква идея как да ги намерим, а ни оставаше само един ден до зимното слънцестоене. Нито пък знаех нещо повече за чудовището, по чиито следи беше тръгнала Артемида. Предполагаше се, че то ще се появи при нас. Трябваше да „покаже следата“, само че него го нямаше. И сега стояхме на кея без пари, без приятели и без късмет.

След кратко обсъждане стигнахме до извода, че е най-добре да разберем какво е това тайнствено чудовище.

— Но как? — измърморих аз.

— Питай Нерей — обади се Гроувър.

— Какво? — присвих очи объркано.

— Нали Аполон ти каза да намериш Нерей?

Съвсем бях забравил за разговора си с бога на Слънцето.

— Морският старец — кимнах. — Посъветва ме да го намеря и да го накарам да ни каже каквото знае. Но как да го открия?

— Стария Нерей, а? — намръщи се Зои.

— Познаваш ли го? — попита Талия.

— Майка ми беше морска богиня. Да, знам го. Никога не е било трудно да го намери човек за съжаление. Достатъчно е само да последваш миризмата.

— Коя миризма? — обърках се още повече аз.

— Елате — подкани ни тя без особен ентусиазъм. — Ще ви покажа.

Спряхме до контейнера с изхвърлени дрехи и аз веднага се досетих, че съм загазил. Пет минути по-късно Зои ме беше издокарала с прокъсана риза, три номера по-големи джинси, яркочервени кецове и мека шапка.

— О — Гроувър едва се сдържаше да не се разсмее, — сега вече изобщо не биеш на очи!

Зои кимна доволно.

— Типичен скитник!

— Много благодаря — измърморих. — И защо трябваше да се преоблека така?

— Казах ти вече. За да не биеш на очи.

Тръгнахме обратно към пристана. След дълго обикаляне накрая изведнъж Зои спря. Посочи един кей, където група бездомници се бяха събрали върху проснати на пясъка одеяла и чакаха да отвори трапезарията за безплатна храна.

— Някъде там е — рече тя. — Все гледа да е близо до водата. Обича да се препича на слънцето.

— И как ще го позная?

— Промъкни се при тях — продължи Зои. — Направи се, че си избягал от вкъщи. Ще го познаеш. Мирише... особено.

— Страхотно. — Нямах желание да я разпитвам по-подробно. — И след като го намеря?

— Сграбчваш го — рече тя — и не го пускаш. Той ще се опита да се отърве от теб. Каквото и да прави, не го пускай. Така ще го накараш да ти каже за чудовището.

— Ние ще ти пазим гърба — обеща Талия. Махна едно вълмо косми от рамото ми, събрало се кой знае откъде, и погнусено тръсна ръка. — Не, не ща да имам нищо общо с гърба ти! Ще те гледаме отдалече.

Гроувър вдигна палец.

Измърморих колко се радвам, че имам толкова добри приятели, и поех към кея.

Нахлупих шапката ниско над очите си и се престорих, че се полюлявам, сякаш всеки миг ще припадна, което не беше трудно, предвид колко бях изморен. Минах покрай бездомника, когото бяхме видели на крайбрежната алея — сега той се опитваше да убеди приятелите си, че наистина е видял метални ангели от Марс.

Не миришеше приятно, но пък миризмата не беше особена. Продължих нататък.

Двама мазни типове с найлонови торбички на главите вместо шапки ме огледаха подозрително.

— Чупката, хлапе! — измърмори единият.

Отминах ги. И те миришеха лошо, но най-обикновено лошо. Нищо необичайно.

Заобиколих една възрастна жена с пазарска количка, пълна с пластмасови фламингота. Тя се дръпна от мен така, сякаш се канех да ѝ ги открадна.

В края на кея един дядка на видима възраст около милион години се беше проснал на земята и се препичаше. Беше облечен с пижама и космат халат, който навремето вероятно е бил бял. Мъжът беше дебел, с бяла, леко жълтееща брада и приличаше на Дядо Коледа, измъкнат от леглото посред нощ и отъркаляй в контейнер за боклук.

А как миришеше...

Спрях. Миришеше не просто ужасно, а океански ужасно. На гниещи водорасли, умряла риба и солена вода. Ако океанът имаше грозна страна, този тип беше тя.

Едва се сдържах да не повърна, но седнах до него, все едно бях уморен. Дядо Коледа подозрително отвори едното си око. Усещах как ме оглежда, но не се обърнах. Замърморих за глупавото училище и глупавите родители — реших, че това ще му се стори достоверно.

Дядо Коледа отново задряма.

Напрегнах мускули. Знаех, че отстрани ще сме странна гледка. Нямах представа как щяха да реагират другите бездомници. Но въпреки това скочих върху Дядо Коледа.

— Аaaa! — изкрещя той. И вместо аз да го сграбча, той сграбчи мен. Явно само се беше преструвал на задрямал. И въобще не

приличаше на слаб немощен старец. Хватката му беше желязна. Стисна ме така, че едва не ме удуши, и на всичкото отгоре започна да крещи за помощ.

— Срамота! — извика един от бездомниците. — Онова хлапе се нахвърли на бедния старец!

Изтърколих се по кея и главата ми се фрасна в колчето на парапета. Едва не припаднах от болка. Нерей усети, че се отпускам, и охлаби хватката си. Канеше се да побегне. Посъвзех се и го сграбчих отново.

— Нямам никакви пари! — Той се опита да се изправи, но аз го стисках здраво през гърдите. Отвратителната миризма на развалена риба ме блъскаше в носа, но не го пусках.

— Не искам пари — рекох задъхано. — Аз съм полубог. Искam информация!

Това го накара да удвои усилията си да се отскубне.

— Герои! Защо винаги идвате при мен!

— Защото знаеш всичко.

Нерей изръмжа и се опита да ме отърси от гърба си. Все едно се бях хванал за лъкатушещо влакче на ужасите. Той се мятеше насам-натам, влачеше ме след себе си, но аз стисках зъби и не го пусках. Политнахме към ръба и изведнъж ми хрумна идея.

— Внимавай! Ще паднем във водата!

Номерът ми свърши работа. Нерей изкрещя победоносно и се устреми към ръба. Двамата плъоснахме в залива на Сан Франциско.

Едва ли се е изненадал приятно, когато е усетил, че сега го стискам по-здраво — океанът ми вдъхна нови сили. Но Нерей криеше в ръкава си и други номера. Изведнъж се преобрази и в ръцете ми се озова гъвкав черен тюлен.

Чувал съм шеги за това какво е да се мъчиш да държиш намазано с олио прасе, но повярвайте ми, още по-трудно е да не изпуснеш тюлен във вода. Нерей се устреми надолу, извиваше се, мятеше се и се гърчеше в тъмната вода. Ако не бях син на Посейдон, не бих успял да го удържа.

После внезапно започна да расте, превърна се в кит и изскочи на повърхността, като ме повлече след себе си, тъй като бях сграбчил тръбната му перка.

Група туристи на брега смаяно се развиваха.

Махнах им. Спокойно, тук, в Сан Франциско, това се случва всеки ден!

Нерей отново се гмурна и този път прие формата на хлъзгава змиорка. Без да се мая, стиснах тънкото тяло и се опитах да го вържа на възел. Щом осъзна какво се мъчех да направя, той възвърна човешкия си вид.

— Защо не се удави? — изкрещя той, обсипвайки ме с юмруци.

— Защото съм син на Посейдон!

— Проклет да е този самозванец! Аз бях тук преди него!

Накрая се предаде и се строполи на пристана за лодки. Над нас имаше туристически кей с магазинчета, нещо като мол над водата. Нерей дишаше тежко. Чувствах се страхотно. Цял ден можех да се боричкам с него във водата, без да се изморя, но не му го казах. Нека се утешаваше с мисълта, че се е представил достойно.

Приятелите ми дотичаха по стълбите от кея.

— Успя! — извика Зои.

— Не е нужно да звучиш толкова изненадана — измърморих аз.

Нерей изстена.

— О, прекрасно! Пристигна и публика за моето унижение! Обичайната сделка, предполагам? Ще ме пуснеш, ако отговоря на въпроса ти?

— Въпросите ми са много — рекох.

— Позволява се само един! Такова е правилото.

Погледнах приятелите си.

Не знаех какво да правя. Трябваше да открия Артемида, както и да разбере какво е това съдбовно чудовище, след което беше тръгнала тя. Също така трябваше да разбере дали Анабет е жива и как да я спася. Как можех да попитам за всичко това само с един въпрос?

Едно гласче в главата ми пищеше: „Питай за Анабет!“. И наистина, това най-много ме интересуваше.

Но след това си представих какво би казала Анабет. Никога нямаше да ми прости, ако избях да спася нея, жертвайки Олимп. Зои сигурно щеше да настоя да попитам за Артемида, но Хирон беше казал, че чудовището е по-важно.

Въздъгнах.

— Добре, Нерей. Кажи ми, къде да открия ужасното чудовище, което може да предизвика падането на Олимп. Онова, след което

тръгна Артемида.

Морският старец се усмихна, лъснаха обраслите му с мъх зелени зъби.

— Няма проблем — отвърна той злорадо. — То е тук.

Нерей посочи водата в краката ми.

— Къде?

— Изпълних своята част от уговорката! — заяви той. Превърна се в златна рибка и скочи обратно в океана.

— Измами ме! — изкресях аз.

— Почакай! — обади се Талия и се взря ококорено във водата. — Какво е това?

— Мууу!

Наведох глава — моята приятелка змиекравата плуваше досами кея. Потърка муцуна в крака ми и ме погледна с тъжните си кафяви очи.

— О, Беси — измърморих аз. — Не сега, нямам време.

— Мууу!

Гроувър ахна.

— Казва, че името му не е Беси.

— Нима я... го разбираш?

Сатирът кимна.

— Говори на много стара форма на животински език. Твърди, че името му било офиотаврос.

— Офио... какво?

— На гръцки означава змиебик — обади се Талия. — Но какво прави тук?

— Муууууу!

— Казва, че Пърси му бил закрилник — обяви Гроувър. — И че бягал от лошите. Те били близо.

Зачудих се как ли е разбрал всичко това от едно „Мууу“.

— Почакай. — Зои се обърна към мен. — Познаваш ли този змиебик?

Не виждах защо му отдаваха толкова голямо значение, но въпреки това набързо им разказах историята.

Талия смаяно поклати глава.

— И просто си забравил да го споменеш досега?

— Ами... да. — Оправданието ми прозвуча доста глупаво, но всичко се беше развило толкова бързо. А и освен това, Беси, офиотавросът, ми се беше сторил незначителна подробност.

— Колко съм загубена! — изведнъж възкликна Зои. — Тази история я знам!

— Коя история?

— От войната на титаните — отвърна тя. — Разказа ми я... моят баща ми я разказа преди хиляди години. Това е звярът, който търсим!

— Беси? — сведох поглед към змиебика. — Но той е... толкова миличък. Не би могъл да унищожи света.

— Ето това ни беше грешката — рече Зои. — Очаквахме огромно опасно чудовище, а всъщност офиотавросът може да доведе до падането на боговете по съвсем друг начин. Ако бъде принесен в жертва...

— Муууу! — възмутено се обади Беси.

— Последната дума май не му хареса — обясни Гроувър.

Потупах Беси по главата, за да го успокоя. Той ми позволи да го почеша зад ухото, целият трепереше.

— Че кой би му посегнал? — измърморих. — Той е толкова... беззащитен.

Зои кимна.

— В убиването на милите и невинни създания се крие огромна мощ. Преди хилядолетия, при раждането му, мойрите са предrekli, че който убие офиотавроса и изгори вътрешностите му на жертвената влада, ще получи силата да унищожи боговете.

— Муууу! Муууу!

— Ааа! — обади се пак Гроувър. — Опитвай се да избягваш думи като „жертвена“ и „вътрешности“, моля те.

Талия смаяно оглеждаше змиебика.

— Силата да унищожи боговете... Но как? Какво точно ще стане?

— Никой не знае — отвърна Зои. — Предишния път, по времето на войната с титаните, някакъв великан, съюзник на титаните, успял да убие офиотавроса, но баща ти, Зевс, изпратил орел да открадне вътрешностите, преди да ги хвърлят в огъня. Разминало се е на косъм. И сега, три хиляди години по-късно, офиотавросът се е преродил.

Талия седна на пристана. Протегна ръка. Беси се приближи към нея. Талия го погали по главата. Беси потрепери.

Изражението на Талия ме притесняваше. Очите ѝ грееха... лакомо.

— Трябва да измислим как да го защитим — рекох. — Ако Люк се добере до него...

— Не би се поколебал нито за секунда — прошепна Талия. — Силата да свали Олимп... Направо не мога да повярвам!

— Но е самата истина, скъпа — обади се мъжки глас с френски акцент. — И точно ти трябва да освободиш тази мощ!

Змиебикът изскимтя и се гмурна във водата.

Вдигнах глава. Така се бяхме унесли в разговора, че бяхме позволили да ни изненадат.

Зад нас стоеше мантикорът доктор Торн, разноцветните му очи проблясваха заплашително.

— Стррррахотно! — обяви той със задоволство.

Беше облечен с опърпан черен шлифер, униформата му от „Уестовър Хол“ беше разпокъсана и мръсна. Косата му беше пораснала и сега стърчеше мазна. Лицето му беше скрито от сребриста няколкодневна брада. В общи линии изглеждаше точно като бездомниците пред трапезарията за безплатна храна отсреща.

— Отдавна, много отдавна боговете ме прогониха в Персия — продължи мантикорът. — Бях принуден да се скитам в покрайнините на света, да се крия по горите, да се храня с някакви си мръсни селяци. Великите герои не стигаха до мен. Никой не се страхуваше и не се възхищаваше от мен. Изобщо не ме споменаваха в митовите и легендите. Но сега това ще се промени. Титаните ще ме уважават, всеки ден ще пирувам с плътта на полубогове!

От двете му страни стояха въоръжени мъже, от простосмъртните наемници, които бях видял във Вашингтон. Други двама запречваха пътя ни за бягство към съседния пристан. Наоколо беше пълно с туристи — разхождаха се по крайбрежната алея, пазаруваха в магазинчетата на кея над нас, — но това едва ли щеше да спре мантикора да ни нападне, ако не му се подчиняхме.

— А къде са... скелетите? — попитах аз.

Доктор Торн презрително се усмихна.

— Не ми трябва тълпите зомбита! Генералът смята, че не ставам за нищо, но когато ви заведе при него, бързо ще промени мнението си!

Нуждаех се от малко време, за да измисля план. Най-важното беше да спася Беси. Можех да скоча в морето, но как щях да успея да се измъкна достатъчно бързо с един двеста и петдесет килограмов змиебик?

— Миналия път победата беше на наша страна — рекох.

— Ха! Едва успяхте да надделееете, и то с помощта на богиня. А сега, уви, богинята си има друга работа. Този път няма кой да ви помогне!

Зои опъна лъка и се прицели в главата на мантикора. Двамата му телохранители вдигнаха пистолетите си.

— Почакайте! — извиках. — Зои, недей!

Доктор Торн се усмихна.

— Момчето е право, Зои Нощната сянка. Свали лъка. Не бих искал да те убия, преди да си видяла великия подвиг на Талия.

— Какъв подвиг? — изръмжа Талия. Тя стискаше здраво щита и копието си.

— Не се ли сещаш? — отвърна мантикорът. — Това е твоят звезден миг. Точно заради него господарят Кронос ти върна живота. Ти ще принесеш офиотавроса в жертва. Ще хвърлиш вътрешностите му в свещения огън на планината. Ще се сдобиеш с безкрайна мощ. И на шестнайсетия си рожден ден ще унищожиш Олимп!

Възцари се смаяна тишина. Думите на доктор Торн звучаха ужасяващо логично. На Талия й оставаха само два дни до шестнайсетия рожден ден. Тя беше дъщеря на върховния бог. И трябваше да направи избор, кошмарен избор, който би могъл да доведе до падането на боговете. Всичко беше точно така, както беше предречено. Трудно ми беше да реша какво точно изпитвах в момента — облекчение, страх или разочарование. В крайна сметка, пророчеството не се отнасяше за мен. Съдбовният миг вече беше дошъл.

Очаквах Талия да изригне възмутено, но тя се колебаеше. Изглеждаше зашеметена.

— Знаеш, че това е правилният избор — продължи мантикорът. — Приятелят ти Люк вече го разбра. И сега ще можеш отново да бъдеш с него. Ще управлявате света заедно с покровителството на

титаните. Баща ти те изостави, Талия. Не се интересува от теб. Можеш да му отмъстиш! Смачкай олимпийците, те си го заслужават. Повикай офиотавроса! Той ще дойде при теб. Използвай копието си!

— Талия — извиках аз, — съвземи се!

Тя ме погледна — така, както ме гледаше онази сутрин, когато се появи от дървото на билото над лагера, замаяна и объркана. Все едно изобщо не ме познаваше.

— Аз... не мисля...

— Баща ти ни помогна — напомних ѝ аз. — Той изпрати бронзовите ангели. Превърна те в ела, за да те спаси.

Пръстите ѝ стискаха здраво копието.

Погледнах отчаяно Гроувър. Слава на боговете, той веднага се досети. Вдигна флейтата и засвири.

— Спрете го! — нареди мантикорът.

Телохранителите му се бяха прицелили в Зои и преди да се усетят, че момчето със свирката представлява по-голяма опасност, от дъските под нозете им изскочиха лиани и се увиха по краката им. Зои изстреля две светкавични стрели, които избухнаха в краката им с облак жълтеникав дим с миризма на сяр. Пръдливи стрели!

Мъжете се закашляха. Доктор Торн ме обсипа с шипове от опашката си, но те отскочиха от лъвската кожа.

— Гроувър, кажи на Беси да се гмурне в дълбокото и да не мърда оттам — заповядах аз.

— Мууу! — преведе той. Надявах се Беси да го разбере.

— Кравата... — измърмори все още замаяната Талия.

— Хайде! — Дръпнах я след мен и хукнахме по стълбите към кея. Прелетяхме покрай първото магазинче. Чух как мантикорът крещи на подчинените си да ни последват. Във въздуха свистяха куршуми, туристите се разпищяха.

Стигнахме до края на кея и се скрихме зад едно павилионче със сувенири — китайски чанове, ловци на сънища и всякакви други дрънкулки, които искряха на слънцето. Отстрани имаше чешмичка. На скалите под кея се препичаха няколко морски лъва. Пред нас беше заливът на Сан Франциско: мостът „Голдън Гейт“ остров Алкатрас, а отвъд него, на север, тънеха в мъгла зелени хълмове. Гледката беше невероятна, само за снимка, като се изключеше факта, че всеки миг щяхме да умрем и след ден-два и целият свят щеше да загине.

— Скачай! — извика Зои. — Можеш да се спасиш в морето, Пърси! Помоли баща си за помощ. Накарай го да се погрижи за офиотавроса.

Беше права, но не можех да го направя.

— Няма да ви оставя — отвърнах. — Ще се бием заедно.

— Трябва да предупредим нашите в лагера! — извика Гроувър.
— Поне да знаят какво става.

В този миг забелязах, че кристалните джунджурии в павилиона отразяваха слънчевите лъчи. Чешмата не беше далеч...

— Да предупредим лагера — прошепнах. — Добра идея!

Извадих Въртоп и замахнах. От прерязаната тръба бликна силна струя.

Водата блисна Талия в лицето и тя сепнато изпищя. Унесенният ѝ поглед най-сетне изчезна.

— Какво ти става? — извика тя. — Полудя ли?

Гроувър обаче се беше досетил какво исках да направя и вече бъркаше в джоба си за монета. Хвърли една златна драхма в грейналата дъга.

— О, богиньо, приеми дара ми!

Дъгата потрепери.

— Свържете ни с лагера! — помолих аз.

Но в искрящите водни пръски се появи точно този, когото най-малко исках да видя: господин Д., облечен в любимия си леопардов анцуг, ровеше в хладилника.

Той лениво вдигна глава.

— По какъв въпрос?

— Къде е Хирон? — извиках нетърпеливо аз.

— Що за обноси... — Дионис надигна бутилка гроздов сок и отпи. — Така ли са те учили да поздравяваш?

— Здравейте — поправих се аз. — Всеки миг ще загинем! Къде е Хирон?

Господин Д. като че ли се замисли. Едва се сдържах да не се разкрещя, но знаех, че това нямаше да помогне. Зад нас се чуваха стъпки и писъци — наемниците на мантикора се приближаваха.

— Ще загинете — повтори дълбокомислено господин Д. — Колко вълнуващо. Страхувам се, че Хирон го няма. Да му предам нещо?

Погледнах приятелите си.

— Мъртви сме.

Талия стисна копието си. Вече отново приличаше на познатата бойна Талия.

— Но поне ще умрем достойно в бой!

— Колко благородно. — Богът сподави прозявката си. — И какъв точно е проблемът?

Въпреки че не виждах кой знае какъв смисъл, набързо му обясних за офиотавроса.

— Хммм... — той оглеждаше замислено продуктите в хладилника. — Значи това било. Разбирам.

— А на вас хич не ви пука! — изкрещях аз. — Просто ще ни гледате как умираме!

— Да видим... Май тази вечер ми се е прияло пица.

Понечих да замахна с меча през дъгата, за да прекъсна връзката, но не ми остана време. Доктор Торн изкрещя победоносно и се озова до нас, заедно с двама от наемниците си. Други двама се появиха на покривите на магазинчетата. Мантикорът захвърли шлифера си и прие истинския си вид — с дълги лъвски нокти и опашка с отровни шипове.

— Чудесно! — заяви той. Хвърли поглед на изображението в дъгата и подигравателно изсумтя. — Няма кой да им помогне!

— Би могъл да помолиш за помощ — измърмори господин Д., така че само аз да го чуя. — Пробвай, какво толкова ще ти стане от едно „моля“?

„На куково лято!“, помислих си аз. Нямаше да загина, молейки за помощ гадняр като господин Д., само за да може той да ни се присмива, гледайки ни как умираме.

Зои постави стрела на тетивата. Гроувър опря флейтата о устните си. Талия вдигна щита си, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Изведнъж ми просветна, че това не ѝ се случваше за първи път. Тя се беше сражавала сама на билото на хълма над лагера. Беше жертвала живота си, за да спаси приятелите си. Само дето този път това нямаше как да стане.

Как можех да допусна това да се повтори?

— Моля ви, господин Д. — прошепнах, — помогнете ни.

И, разбира се, нищо не се случи.

Мантикорът се ухили.

— Дъщерята на Зевс я искам жива. Тя ще се присъедини към нас. Останалите ги убийте!

Наемниците се прицелиха в нас и в този миг се случи нещо, което ще ми е много трудно да го обясня. Сещате ли се какво е чувството, когато след като сте висели от лоста надолу с главата, изведнъж се изправите рязко и кръвта се стече в главата ви? Нещо подобно се усети край нас. Чу се тежка въздишка. Слънчевата светлина придоби лилав оттенък. Разнесе се аромат на грозде и леко киселата миризма на вино.

Щрак!

Ето такава щракване се чува, когато у много хора едновременно се пречупи стълбът на разума. Това беше звукът на лудостта. Единият от наемниците захапа пистолета за дръжката като кокал, спусна се на четири крака и лазешком се защура наоколо. Другите двама хвърлиха оръжията си и затанцуваха валс. Четвъртият заподскача в буйна ръченица. Би трябвало да е смешно, но всъщност беше ужасяващо.

— Не! — изрева мантикорът. — Сам ще се разправя с вас!

Опашката му настръхна, ала преди отровните шипове да полетят към нас, от дъските под лапите му изригнаха лозници, които веднага започнаха да се увиват по тялото му, от тях изскачаха нови ластари, листа и реса, която за секунди се превърна в узрели гроздове и пицциращият мантикор беше погълнат от гъста плетеница лозова шума с тежки чепки черно грозде. След миг-два лозниците престанаха да потрепват и аз имах чувството, че скритото в тях чудовище е изчезнало.

— Е — Дионис затвори вратата на хладилника, — забавно беше.

Взрях се в него ококорен.

— Как успяхте... Как го...

— И това ми било благодарност — измърмори той. — Простосмъртните ще се съвземат всеки момент. Не помрачих разума им завинаги, тъй като ще трябва да давам отчет за тях, а мразя да пиша обяснения до татко.

Изглежда намръщено Талия.

— Надявам се, че си научи урока, момиче. Не е лесно да устоиш на изкушението на властта, нали?

Талия се изчерви засрамено.

— Господин Д. — обади се Гроувър смаяно, — вие... Вие ни спасихте!

— Ммм... Постарай се да не съжалявам за това, сатире. А сега изчезвай, Пърси Джаксън. Осигурих ви не повече от няколко часа.

— А офиотавроса? — обадох се аз. — Не може ли да го вземете в лагера?

Господин Д. изсумтя.

— Да ти приличам на бог, който се занимава с превоз на добитък? Това си е твой проблем.

— Но къде да отидем сега?

Дионис се обърна към Зои.

— О, ловджийката знае много добре. И трябва да влезете там още тази вечер, по залез, иначе всичко е загубено. А сега, довиждане. Пицата ми изстива.

— Господин Д.! — извиках аз.

Той вдигна вежди.

— За първи път ме нарекохте правилно! Казахте ми Пърси Джаксън!

— Нищо подобно, Питър Джонсън. Сбогом!

Махна с ръка и изображението в дъгата се стопи.

Наемниците на мантикора продължаваха да се щурат като обезумели. Единият беше намерил познатия ни бездомник и двамата задълбочено обсъждаха въпроса за металните ангели от Марс. Другите преследваха туристите и с ръмжене и грухтене се мъчеха да им свалят обувките.

Погледнах Зои.

— За какво говореше той? Наистина ли знаеш къде трябва да отидем?

Лицето ѝ беше с цвета на мъглата. Ловджийката вдигна ръка и посочи към другата страна на залива, отвъд „Голдън Гейт“, където сред облаците се извисяваше самотен връх.

— В градината на сестрите ми — отвърна тя. — Време е да се прибера у дома.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

ИЗПРАВЯМЕ СЕ ПРЕД ДРАКОН С ПРАИСТОРИЧЕСКИ ЛОШ ДЪХ

— С тази скорост никога няма да успеем — измърмори Зои. — Но не можем да оставим офиотавроса.

— Муу! — обади се Беси. Той плуваше край нас, а ние тичахме по крайбрежната алея. Мостът „Голдън Гейт“ се беше оказал много по-далеч, отколкото си мислех. Слънцето вече клонеше на запад.

— Не разбирам — въздъхнах аз. — Защо трябва да влезем там по залез?

— Хесперидите са нимфи на залеза — отвърна Зои. — В тяхната градина може да се влезе само когато денят преминава в нощта.

— А ако закъснеем? Какво ще стане?

— Утре е зимното слънцестоене. Ако изпуснем днешния залез, ще се наложи да изчакаме до утре вечер. А тогава олимпийският съвет на боговете ще е приключил. На всяка цена трябва да освободим господарката Артемида тази нощ.

Защото иначе Анабет щеше да загине, помислих си аз, но не го изрекох на глас.

— Трябва ни кола — рече Талия.

— А Беси? — попитах аз.

Гроувър изведнъж се спря.

— Имам идея! Офиотавросът може да се появи където и да е във вода, нали?

— Май да — кимнах. — Първо го видях край Лонг Айлънд. После някак се пренесе в язовира „Хувър“. А сега е тук.

— Може да се опитаме да го прилъжем да се върне в Лонг Айлънд — предложи сатирът. — А там Хирон ще ни помогне да го заведем на Олимп.

— Но той следваше мен — рекох. — Дали ще знае къде да отиде, ако не съм с него?

— Муу! — измуча унило Беси.

— Аз ще го заведа — отвърна Гроувър. — Ще тръгна с него.

Зяпнах. Гроувър не си падаше особено по водата. Миналото лято едва не се удави в Морето на чудовищата, тъй като заради копитата си не беше добър плувец.

— Единствено аз мога да говоря с него — добави той. — Няма кой друг да тръгне.

Наведе се и прошепна нещо в ухото на Беси. Беси потрепери и след това доволно измуча.

— Дадох ѝ благослова на дивата природа — обясни Гроувър, — за да ни закриля по пътя. Пърси, не е зле да помолиш баща ти да ни помогне да прекосим океана.

Нямах представа как си представяше да преплува до Лонг Айленд от Калифорния. Но пък чудовищата не се движеха като хората. Бях виждал предостатъчно доказателства за това.

Опитах се да се съсредоточа върху вълните, миризмата на океана, шума на прибоя.

— Тате — рекох. — Помогни на офиотавроса и Гроувър да стигнат в безопасност до лагера. Закриляй ги в океана.

— При такава молба е необходимо приношение — обади се Талия. — Нещо голямо и скъпо.

Замислих се за миг. След това свалих шлифера си.

— Пърси — спря ме Гроувър, — сигурен ли си? Кожата на Немейския лъв е страшно ценна. Херкулес я е използвал!

И в този миг ми просветна.

Погледнах Зои. Тя ме наблюдаваше внимателно. Как не се бях сетил досега! Разбира се, че знаех кой е бил нейният герой — онзи, който ѝ беше провалил живота, заради когото я бяха прогонили от бащиния ѝ дом и който беше мълчал за помощта ѝ: Херкулес, героят, на когото се бях възхищавал през целия си живот.

— Ако ми е писано да оцелея — отвърнах, — няма да е заради лъвската кожа. Аз не съм Херкулес.

Хвърлих шлифера във водата. Той се превърна отново в лъвска кожа и за миг засия. Но вместо да потъне във вълните, като че ли се изпари в слънчевите лъчи.

Откъм морето полъхна ветрец.

Гроувър си пое дълбоко дъх.

— Е, да не се бавим повече.

Скочи във водата и безпомощно заразмахва копита. Беси доплува до него и той се хвана за врата на звяра.

— Внимавайте! — извиках.

— Ще внимаваме — отвърна Гроувър. — Беси? Отиваме в Лонг Айлънд. Това е на изток. Натам.

— Мууу? — измуча въпросително Беси.

— Да — потвърди сатирът. — Лонг Айлънд. Един остров. Не е близо, но... Както и да е, да тръгваме.

— Мууу!

Беси се оттласна напред и се гмурна във вълните. Гроувър се развика:

— Но аз не мога да дишам под вода! Само казвам...

Бълбук-бълбук!

Изчезнаха под повърхността. Надявах се, че баща ми ще се погрижи и за такива дреболии като дишането под вода.

— Е, един проблем по-малко! — обади се Зои. — Но как ще стигнем до градината на сестрите ми?

— Талия е права — рекох. — Трябва ни кола. Но тук няма към кого да се обърнем за помощ. Може да... да вземем някоя назаем?

Този вариант не ми допадаше особено. Да, въпросът беше на живот и смърт, но все пак си беше кражба и нямаше как да мине незабелязано.

— Чакайте! — извика Талия и започна да ровичка из раницата си. — Не е вярно, че няма кой да ни помогне в Сан Франциско! Бях си записала адреса му...

— На кого? — попитах изненадано.

Тя измъкна смачкано листче, откъснато от тефтер, и го размаха пред очите ми.

— Професор Чейс! Бащата на Анабет!

След като две години подред бях слушал мрънкането на Анабет по адрес на баща ѝ, очаквах да видя някой с дяволски рога и вампирски зъби. Изобщо не предполагах, че ще ни отвори вратата със стара кожена авиаторска каска с очила. Очите му изглеждаха толкова странно ококорени зад стъклото, че тримата отстъпихме назад.

— Здравейте — рече той приятелски. — Самолетите ли ми носите?

С Талия и Зои се спогледахме смутено.

— Ами... не — отвърнах аз.

— Жалко — измърмори професор Чейс. — Трябват ми още три „Сопуит Кемълс“.

— Аха — кимнах, макар да нямах представа за какво говори. — Ние сме приятели на Анабет.

— На Анабет ли? — Той се сепна и се напрегна, все едно ток беше минал по тялото му. — Тя добре ли е? Да не се е случило нещо?

Не отговорихме, но явно лицата ни красноречиво са показали, че се е случило нещо, и то лошо. Професор Чейс свали авиаторската каска. Косата му беше руса като на Анабет, а очите — тъмнокафяви. Беше красив мъж, макар и вече доста възрастен, но като че ли през последните няколко дни не се беше бръснал и ризата му беше закопчана накриво, така че от едната му страна яката стърчеше.

— Влезте — покани ни той.

Изобщо не си личеше, че са се нанесли в къщата наскоро. По стълбите се търкаляха роботчета на ЛЕГО, две котки спяха на дивана във всекидневната. Масичката беше отрупана със списания, на пода беше захвърлено детско яке. Цялата къща ухаеше на току-що изпечени шоколадови бисквити. От кухнята се носеше джаз. Един разхвърлян, уютен и щастлив дом — място, в което винаги се е живяло.

— Татко! — извика едно момченце. — Той ми разглобява роботите!

— Боби — отвърна разсеяно професор Чейс, — не разглобявай роботите на брат си.

— Аз съм Боби! — възкликна малчуганът. — Той е Матю!

— Матю — повтори професор Чейс, — не разглобявай роботите на брат си!

— Добре, тате!

Професор Чейс се обърна към нас.

— Да се качим горе в кабинета ми. Насам.

— Скъпи? — обади се женски глас. Мащехата на Анабет се появи във всекидневната, бършеше ръцете си с кърпа. Красива азиатка с червеникава коса, вързана на кок. — Кой са нашите гости?

— О! — смути се професор Чейс. — Това са...

Той се взря в нас объркано.

— Фредерик! — смърри го тя. — Забравил си дори да ги попиташ за имената им!

Представихме се смутено. Госпожа Чейс изглеждаше много мила. Попита ни дали не сме гладни. Признахме си и тя отвърна, че ще ни донесе сладки, сандвичи и безалкохолни.

— Дошли са заради Анабет, скъпа — рече професор Чейс.

Предполагах, че при споменаването на името на заварената ѝ дъщеря госпожа Чейс ще избухне и ще се разкрещи, но тя само облиза устни загрижено.

— Добре. Вървете в кабинета, ей сега ще ви донеса нещо за хапване. — Спря се до мен и ми се усмихна. — Радвам се да се запознаем, Пърси. Анабет много ми е говорила за теб.

Качихме се горе, влязохме в кабинета на професора и аз не успях да се въздържа да не възкликна:

— Леле!

По стените на стаята от пода до тавана бяха подредени книги, но вниманието ми всъщност беше привлечено от военните модели. На една голяма маса бяха подредени миниатюрни танкове и войници, разположени покрай широка, изрисувана със синьо, река, с макети на хълмове, дръвчета и всичко останало. От тавана висяха модели на стари самолети, наклонени под различни ъгли, сякаш пикираха.

Професор Чейс се усмихна.

— Третата битка край Ипър. Пиша книга за използването на самолетите „Сопуит Кемъл“ при обстрелването на противника. Според мен те са изиграли много по-важна роля, отколкото се смята.

Откачи едно самолетче от кордата, пренесе го над бойното поле, бръмчейки, и започна да събаря германските войници.

— Ясно — кимнах аз. Знаех, че бащата на Анабет е преподавател по военна история. Но тя никога не беше споменавала, че си играе с войничета.

Зои пристъпи напред и внимателно огледа макета.

— Германците бяха по-далеч от реката.

Професор Чейс зяпна.

— Откъде знаеш?

— Бях там — отвърна тя невъзмутимо. — Артемида искаше да ни покаже как се бият простосмъртните и колко ужасна е войната. И

колко е глупава, също така. Битката беше истинска касапница.

Професорът направо онемя от изненада.

— Ти...

— Тя е ловджийка — обадох се аз. — Но не затова сме тук. Трябва...

— Видя ли самолетите? — заразпитва той. — Колко бяха? В каква формация летяха?

— Господине — прекъсна го Талия, — Анабет е в опасност.

Това привлече вниманието му. Той остави самолета.

— Разкажете ми всичко от самото начало — подкани ни бащата на Анабет.

Не беше лесно, но се опитахме. Междувременно навън се смрачи. Времето ни изтичаше.

Когато свършихме, професор Чейс се строполи в коженото си кресло. Сплете пръсти.

— Горкичката ми смела Анабет! Трябва да побързаме!

— Трябва да се качим на връх Тамалпаис — рече Зои. — И то веднага.

— Ще ви закарам. Най-бързо ще е да литнем със самолета, но той е само с две места.

— Имате истински самолет? — ахнах аз.

— Долу на летището в Криси — отвърна с едва спотаена гордост професор Чейс. — Заради него се наложи да се преместим тук. Спонсорира ме частен колекционер, който притежава една от най-богатите колекции от оръжия от Първата световна война. Той ми позволи да възстановя един истински „Сопуит Кемъл“...

— Господине — прекъсна го отново Талия, — достатъчно е да ни дадете колата си. Няма смисъл да идвате с нас. Опасно е.

Професор Чейс се намръщи.

— Почакай малко, млада госпожице. Анабет ми е дъщеря. Колкото и да е опасно...

— Закуската пристига! — обяви от прага госпожа Чейс и влезе с табла със сандвичи с фъстъчено масло и сладко, кока-кола и току-що извадени от фурната сладки с все още разтопен шоколад. С Талия се нахвърлихме на сладките, докато Зои обясняваше:

— Аз ще карам, господине. Не съм толкова малка, колкото изглеждам. Обещавам, че ще пазя колата.

Госпожа Чейс вдигна вежди:

— Какво става тук?

— Анабет е в опасност — отвърна професор Чейс. — На Тамалпаис е. Предложих да ги закарам, но явно онова място не е за простосмъртни.

Май му беше адски трудно да се примири с последната част на изречението.

Очаквах госпожа Чейс да възрази. Кой простосмъртни родители биха позволили на няколко тийнейджъри да вземат колата им? Но за моя изненада, тя кимна.

— В такъв случай е най-добре да тръгнат веднага.

— Точно така! — Професор Чейс скочи и забърка из джобовете си. — Ключовете ми...

Съпругата му въздъхна.

— Честна дума, Фредерик, ако не е авиаторската ти каска, някой ден ще си загубиш главата! Ключовете са на закачалката в коридора.

— Точно така! — възкликна облекчено той.

Зои грабна пътьом един сандвич.

— Благодарим ви. И на двамата. Трябва да тръгваме.

Поехме към вратата и надолу по стълбите, а те ни последваха.

— Пърси — извика след мен госпожа Чейс, — кажи на Анабет... Кажи й, че тук е нейният дом и винаги е добре дошла в него. Напомни й го, моля те.

Хвърлих последен поглед на разхвърляната всекидневна, братята на Анабет се караха и се замеряха с части на ЛЕГО, вдъхнах аромата на прясно изпечени бисквитки. Не беше чак толкова лошо място.

— Ще й кажа — обещах.

Изтичахме до жълтия фолксваген, паркиран на алеята. Слънцето залязваше. Разполагахме с не повече от час, за да спасим Анабет.

— Тази бричка не може ли да се движи малко по-бързо? — измърмори недоволно Талия.

Зои я изгледа мрачно.

— Не аз управлявам задръстванията!

— И двете звучите като майка ми — обадих се аз.

— Млъкни! — изреваха те в един глас.

Зои лъкатушеше сред колите по моста „Голдън Гейт“. Когато най-сетне успяхме да излезем от магистралата, слънцето вече

потъваше зад хоризонта.

Пътят беше безумно тесен, виеше се нагоре по обрасли с гори хълмове, минаваше по ръба на стръмни пропасти, но Зои не спираше да настъпва педала на газта.

— Защо мирише на бонбони за гърло? — попитах аз.

— Заради евкалиптите. — Тя посочи надвисналите над нас огромни дървета.

— С техните листа ли се хранеха коалите?

— Както и чудовищата — кимна Зои. — Те обичат да дъвчат листата. Особено драконите.

— Драконите дъвчат листа на евкалипти?

— Ако и твоят дъх беше като на дракон — отвърна тя, — и ти щеше да дъвчеш евкалиптови листа.

Не възразих, но въздухът така лютеше от миризмата на евкалиптите, че ми се насълзиха очите. Над нас се извисяваше Тамалпаис. Не мисля, че беше кой знае колко висок, особено в сравнение с истинските планински върхове, но докато се приближавахме към него, ми се виждаше огромен.

— Значи това е Планината на отчаянието? — попитах.

— Да — отвърна кратко Зои.

— И защо се нарича така?

Тя мълча почти цяла миля, преди да отговори.

— След войната между титаните и боговете, много от титаните били затворени и наказани. Кронос бил накълцан на парчета и хвърлен в Тартар. А дясната ръка на Кронос, предводителят на армията му, бил затворен тук, на върха, отвъд градината на Хесперидите.

— Генералът — кимнах аз. Около върха се вихреха тъмни облаци, все едно той ги привличаше като магнит. — Какво е онова там? Май наближава буря.

Зои не отговори. Подозирах, че много добре знаеше какво означаваха облаците и то не й харесваше.

— Трябва да внимаваме — обади се Талия. — Тук мъглата е гъста.

— Вълшебната или естествената? — попитах аз.

— И двете.

Сивите облаци продължаваха да се трупат около върха. Вече бяхме излезли от гората, движехме се на открито в мъглата сред голи

камънаци, обрасли тук-там с хилави тревички.

На един остър завой далече под нас се мярна океанът и това, което видях там, ме накара да подскоча.

— Погледнете!

Само че вече бяхме излезли от завоя и океанът се скри.

— Какво? — попита Талия.

— Голям бял кораб — отвърнах аз. — Закотвен на брега. Прилича на круизен...

Тя се ококори.

— Корабът на Люк?

Щеше ми се да отговоря, че не съм сигурен. Можеше и да е съвпадение. Но знаех, че не е. Долу край брега беше хвърлил котва „Принцеса Андромеда“, пълният с чудовища кораб на Люк. Затова беше изминал целия път до Панамския канал. Това беше единственият начин да стигне от Източния бряг до Калифорния.

— В такъв случай ще си имаме компания — измърмори мрачно Зои. — Армията на Кронос.

Понечих да отговоря, но изведнъж косъмчетата на врата ми настръхнаха и Талия изкрещя:

— Спри! Веднага!

Зои сигурно също беше усетила, че нещо не е наред, тъй като натисна рязко спирачки, без да възрази. Жълтият фолксваген се завъртя два пъти и спря на ръба на скалата.

— Навън! — Талия отвори вратата и ме бутна силно. Двамата се изтърколихме на банкета. В следващия миг се разнесе оглушителен гръм.

Удари мълния и фолксвагенът на професор Чейс избухна като граната. Ако Талия не ме беше заслонила с щита си, сигурно щях да загина от разхвърчалите се шрапнели. Чу се зловещо барабанене, все едно падаше дъжд от метални капки, и когато отворих очи, видях, че сме заобиколени от парчета. Част от калника се беше забил вертикално в асфалта. Димящият таван се въртеше в кръг. Наоколо се въргаляха жълти метални отломки.

Преглътнах гадния вкус на пушек в устата си и се обърнах към Талия.

— Спаси ми живота.

— „Бащина десница живота на свое чедо ще отнеме“ — прошепна тя. — Проклет да е! Иска да ме унищожи? Мен?

Трябваше ми секунда, за да разбера, че говореше за баща си.

— Не, не, това не беше Зевс! Не го вярвам!

— А кой е бил тогава? — попита Талия.

— Не знам. Зои произнесе името на Кронос. Може той...

Тя поклати глава, изглеждаше едновременно ядосана и зашеметена.

— Не. Не е бил той.

— Чакай — сепнах се аз. — Къде е Зои? Зои!

Изтичахме до опожарения фолксваген. Вътре нямаше никого. Не я открихме нито нагоре, нито надолу по пътя. Надникнах от ръба. Дали не беше паднала в пропастта?

— Зои! — изкрещях.

В следващия миг тя се озова до мен и ме дръпна за ръката.

— Млъкни, глупако! Да не искаш да събудиш Ладон?

— Там ли сме вече?

— Близко сме — отвърна тя. — Следвайте ме.

По шосето се носеха гъсти вълма мъгла. Зои пристъпи напред и изведнъж изчезна. С Талия се спогледахме.

— Представи си Зои — рече Талия. — Тя ще ни води. Мисли си за Зои и върви напред.

— Почакай, Талия. Онова, което стана долу на пристана... Имам предвид мантикора и жертвоприношението...

— Не искам да говоря за това!

— Нали не би... сецаш се за какво питам.

Тя се поколеба.

— Просто не бях на себе си. Нищо повече.

— Не Зевс е запратил мълнията по колата. Кронос е бил. Той се опитва да те манипулира, да те настрои срещу баща ти.

Талия си пое дълбоко дъх.

— Пърси, знам, че се опитваш да ме ободриш. Благодаря ти. Но нямаме време за приказки, да вървим.

Скочи в гъстата пелена и аз я последвах.

Когато мъглата се проясни, видях, че се бяхме озовали на черен неасфалтиран път, виещ се нагоре по склона на планината. Тук тревата беше по-буйна. Залязващото слънце беше прорязало кървавочервена

драскотина по повърхността на океана. Сега върхът изглеждаше по-близо, около него се кълбяха мощни буреносни облаци. Към него водеше тясна пътека. Тя минаваше през тучна ливада, потънала в сенки и обсипана с цветя. Това беше градината на залеза, точно както я бях видял в съня си.

Ако не беше огромният дракон, градината щеше да е най-красивото място на земята. В сумрака тревата искреше като посребрена, ярките наситени цветя блещукаха. Наредените един до друг лъскави черни мраморни блокове водеха към високо колкото пететажна сграда дърво, сред чиито клони сияеха златни ябълки. И то не от сорта „златна превъзходна“, които се продаваха на пазара, а истински златни ябълки. Нямах представа на какво се дължеше вълшебното им въздействие, но щом усетих аромата им, бях убеден, че по-сладко нещо едва ли някога ще имам възможността да опитам в живота си.

— Ябълките на безсмъртието — обади се Талия. — Сватбеният подарък на Хера от Зевс.

Бих изтичал да си откъсна една, ако го нямаше прикования към дървото дракон.

Не знам какво си представяте, когато чуете „дракон“. Но каквото и да е то, едва ли е достатъчно страшно. Змиевидното тяло беше колкото космически кораб, покрито с искрящи медни люспици. Главите му бяха повече, отколкото можех да преброя — вързани на възел сто отровни питона. Драконът като че ли спеше. Главите лежаха свити на тревата със затворени очи и за миг ми заприличаха на купчина спагети.

Изведнъж сенките пред нас се раздвижиха. Разнесе се омайна, неземна песен, гласовете все едно идваха от дъното на дълбок кладенец. Посегнах към меча, но Зои ме спря. Пред нас се появиха четири трептящи във въздуха силуета, четири млади жени, които приличаха на Зои. Бяха облечени в бели гръцки хитони. Кожата им беше с цвета на карамел. Копринена черна коса се спускаше свободно по раменете им. Странно, но не си бях давал сметка колко красива беше Зои, докато не видях сестрите ѝ — хесперидите. Те изглеждаха точно като нея — величествени и вероятно също толкова опасни.

— Сестри — рече Зои.

— Сред вас няма наша сестра — отвърна студено една от девойките, — а само двама полубогове и една ловджийка. Поели към смъртта си.

— Бъркаш нещо. — Пристъпих напред. — Никой от нас няма намерение да умира.

Девойките ме огледаха. Очите им бяха като вулканични камъни, непроницаеми и черни като нощта.

— Персей Джаксън — обади се едната.

— Да — кимна замислено другата. — Не виждам как би могъл да представлява заплаха.

— Кой казва, че съм заплаха?

Първата хвърли поглед през рамо към върха.

— Страх ги е от теб. Не са доволни, че тя — посочи Талия — още не те е убила.

— Понякога се изкушавам да го направя — призна Талия. — Но не, благодаря. Той ми е приятел.

— Тук няма приятели, дъще на Зевс — отговори нимфата. — Само врагове. Вървете си.

— Само ако ни върнат Анабет — отвърна Талия.

— И Артемида — добави Зои. — Трябва да стигнем до върха.

— Знаеш, че той ще те убие — рече девойката. — Не можеш да се мериш с него по сила.

— Артемида трябва да бъде освободена — настоя Зои. — Пуснете ни да минем.

Сестра й поклати глава.

— Вече си чужда тук. Достатъчно е да повишим глас и Ладон ще се събуди.

— Той няма да ми стори зло — рече Зои.

— Така ли? А на така наречените ти приятели?

В този миг Зои стори точно това, което най-малко очаквах.

— Ладон! — извика тя с цяло гърло. — Събуди се!

Драконът се размърда и тялото му заискря като купчина монети. Хесперидите се разбягаха с писъци. Девойката, с която беше говорила Зои, изкрещя:

— Полудя ли?

— Никога не ти е достигала смелост, сестро — отвърна Зои. — Това ти е проблемът.

Драконът Ладон се беше изправил, сто глави се мятаха насам-натам, във въздуха проблясваха езици. Зои пристъпи напред с вдигнати ръце.

— Недей, Зои — опита се да я спре Талия. — Вече не си хесперида. Ще те убие.

— Ладон е обучаван да пази дървото — отвърна Зои. — Заобиколете градината по края. Качете се на върха. Докато аз съм тук, би трябвало да ме възприема като по-голяма заплаха и няма да ви закача.

— Би трябвало, ама не е сигурно — измърморих аз.

— Това е единственият начин — рече тя. — Дори и тримата заедно не можем да го победим.

Ладон отвори усти. От едновременното съскане на сто глави ме полазиха тръпки по гърба, а частица от секундата по-късно в носа ме блъсна ужасният драконовски дъх. Той беше направо разяждащ като киселина. Очите ми се насълзиха, кожата ми настръхна, косата ми се изправи. Спомних си за онзи път, когато един плъх беше умрял в стената в апартамента ни в Ню Йорк през лятото. Миризмата беше подобна, само че сто пъти по-силна и примесена с аромата на сдъвкани евкалиптови листа. Обещах си никога повече да не поискам от сестрата в училище бонбони за гърло.

Понечих да извадя меча, но си спомних съня за Зои и Херкулес и как героят се беше провалил. Реших да се доверя на преценката на Зои.

Талия тръгна наляво. Аз — надясно. Зои пристъпи право към чудовището.

— Аз съм, мъничкото ми драконче — рече тя. — Зои се върна.

Ладон се наклони напред, после се дръпна назад. Няколко усти се затвориха. Други продължиха да съскат. Драконът се двоумеше. Междувременно хесперидите затрептяха и се превърнаха в сенки. Едната прошепна:

— Глупачка!

— На времето те хранех от ръката си — продължи ласкаво Зои и направи още една крачка към дървото. — Все още ли харесваш прясно агнешко?

Очите на дракона засияха.

С Талия бяхме прекосили половината градина. В другия ѝ край тръгваше камениста пътека, която водеше към върха. Над него кръжаха

буреносни облаци, въртяха се така, сякаш той беше оста на целия свят.

Почти изминахме ливадата, когато нещо стана. Усетих как се промени настроението на дракона. Може би Зои се беше приближила твърде близо. Или пък той си беше дал сметка, че е гладен. Каквато и да беше причината, Ладон ѝ се нахвърли.

Спасиха я само двете хиляди години опит. Тя се шмугна под едни щракащи челюсти, претърколи се под други и хукна след нас, лъкатушейки в зигзаг, за да избегне стрелкащите се глави на дракона, замаена от непоносимия гаден дъх на чудовището.

Извадих Въртоп, за да ѝ се притека на помощ.

— Не! — извика задъхано Зои. — Бягайте!

Драконът се стрелна към нея и тя извика. Талия извади Егидата и Ладон изсъска. Мигът колебание беше достатъчен за Зои, тя профуча край нас нагоре по пътеката и ние я последвахме.

Драконът не тръгна след нас. Съскаше и ядно пристъпваше от крак на крак, но явно наистина беше обучен да пази дървото. Не се остави да бъде прилъган, дори и от неустойимото изкушение да похапне няколко героя.

Докато тичахме към върха, хесперидите отново запяха в сенките. Музиката вече не ми се струваше толкова омайна — по-скоро ми напомняше на парче, подходящо за озвучаването на погребение в някой филм.

Върхът беше осеян с руини — блокове черен гранит и мрамор с големината на двуетажни къщи, счупени колони, наполовина разтопени бронзови статуи.

— Останките от планината Отрие — прошепна смаяно Талия.

— Да — кимна Зои. — Преди ги нямаше. Това е лошо.

— Каква е тази планина Отрие? — обадох се аз. Чувствах се като пълен идиот, както обикновено.

— Планинската крепост на титаните — отвърна Зои. — По време на първата война Олимп и Отрие са били столиците на двете съперничаещи си сили. Отрие е бил... — тя потрепи и се хвана за бедрото.

— Ранена си! — възкликнах аз. — Дай да погледна.

— Не! Нищо ми няма. Казвах, че по време на първата война Отрие е бил сринат със земята.

— В такъв случай как се е озовал тук?

Талия внимателно оглеждаше останките от мраморните блокове и пречупени арки.

— Мести се по същия начин, както и Олимп. Винаги се появява в покрайнините на цивилизования свят. Това, че е тук, на този връх, е много лошо.

— Защо?

— Защото това е планината на Атлас — рече Зои. — Където той държи... — Тя застина. Гласът ѝ се прекърши и тя отчаяно се поправи: — Където той държеше небето...

Бяхме стигнали до върха. На няколко метра пред нас сивите облаци се завихряха във въртоп като фуния, която почти докосваше земята, или по-точно се опираше на гърба на дванайсетгодишно меднорусо момиче с разпокъсана сребриста рокля: Артемида, прикована към скалата с окови от божествен бронз. Ето това бях видял в съня си. Не таван на пещера беше принудена да поддържа Артемида, а покрива на света.

— Господарке! — Зои се втурна към нея, но Артемида извика:

— Недей! Това е капан! Бягайте оттук!

Гласът ѝ издаваше неимоверно напрежение. Цялата беше окъпана в пот. За първи път виждах страдаща богиня, но явно и на нея тежестта на небето ѝ идваше в повече.

Зои се разплака. Въпреки възраженията на Артемида, изтича към нея и задърпа оковите.

— Колко трогателно! — обади се плътен глас зад нас.

Обърнахме се. Зад нас се беше появил Генералът в кафявия си копrienен костюм. До него стояха Люк и десетина скитски дракони, носещи на раменете си саркофага на Кронос. До Люк беше Анабет. Ръцете ѝ бяха закопчани с белезници на гърба, устата ѝ беше запушена, а Люк беше опрял върха на меча си в шията ѝ.

Приковах поглед в нея, исках да ѝ задам едновременно хиляди въпроси, но тя ми отговори само с една дума: „Бягай!“.

— Люк! — извика Талия. — Пусни я веднага!

Люк немощно се усмихна. Изглеждаше още по-зле от последната ни среща във Вашингтон.

— Това трябва да го реши Генерала, Талия. Радвам се да те видя отново.

Талия се изплю в краката му.

Генералът се засмя.

— Толкоз по въпроса за старото приятелството. А ти, Зои... Отдавна не сме се виждали. Как е малката ми предателка? С радост ще те убия.

— Не отговаряй! — простена Артемида. — Не го предизвиквай!

— Чакайте малко! — намесих се аз. — Вие сте Атлас, така ли?

Генералът се обърна към мен.

— А, ето че и най-глупавият сред героите най-сетне започна да разбира. Да, аз съм Атлас, предводителят на титаните и ужасът на боговете. Поздравления. Но почакай малко, ей-сега ще дойде и твоят ред, само преди това да си разчистя сметките с тази нещастница.

— Няма да ви позволя да нараните Зои! — отвърнах аз.

Той се ухили подигравателно.

— Нямах право да се месиш, дребосък. Това е семеен въпрос.

Намръщих се объркано.

— Семеен въпрос ли?

— Да — кимна мрачно Зои. — Атлас ми е баща.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА ЗА МАЛКО КАЧВАМ ОЩЕ НЯКОЛКО МИЛИОНА КИЛОГРАМА

Най-ужасното беше, че виждах семейната прилика. Атлас имаше същата царствена осанка като Зои, в очите му искреше същата студена гордост, която понякога се появяваше у нея, когато се ядосаше, макар че при него беше хиляди пъти по-злостна. Той беше всичко онова, което не харесвах у Зои, без нито една от хубавите ѝ черти, които впоследствие бях започнал да ценя у нея.

— Пусни Артемида! — извика Зои.

Атлас се приближи към окованата богиня.

— Да не би ти да искаш да подържиш небето вместо нея? Заповядай.

Зои отвори уста, но Артемида не ѝ даде възможност да отговори.

— Не! Не се предлагай, Зои! Забранявам ти!

Атлас се подсмихна. Коленичи до Артемида и посегна да я докосне по лицето, но богинята щракна със зъби и едва не му отхапа пръстите.

— Хе-хе! — разсмя се Атлас. — Виж, дъще! Господарката Артемида харесва новата си работа. Мисля да накарам всички олимпийски богове да се редуват да понасят товара ми, след като господарят Кронос се възцари отново и издигнем палата си на това място. Това ще научи тези слабаки на малко смирение!

Погледнах Анабет. Тя отчаяно се опитваше да ми каже нещо. Кимна към Люк. Но аз не можех да отделя очи от нея. В нея имаше нещо променено. В русата ѝ коса се бяха появили сребристи кичури.

— От държането на небето е — прошепна Талия, която сякаш ми беше прочела мислите. — Не знам как тежестта не я е убила.

— Не разбирам — отвърнах аз. — Защо Артемида просто не го пусне?

Атлас се разсмя.

— Какви глупости говориш, хлапе! Това е мястото, където небето и земята са се срещнали за първи път и където са се родили първите могъщи деца на Уран и Гея — титаните. Оттогава насам небето се стреми отново да прегърне земята. И някой трябва да го придържа, защото иначе то ще се стовари отгоре ни и ще смаже всичко наоколо в радиус на хиляди километри. Поемеш ли веднъж товара, няма измъкване. — Атлас се усмихна. — Освен ако някой друг не го вземе от теб.

Той се приближи, оглеждайки мен и Талия.

— Значи това са най-добрите герои на нашето време, а? Не бих казал, че са кой знае какво предизвикателство.

— Изправи се срещу нас — отвърнах дръзко — и да видим кой ще победи!

— Боговете на нищо ли не са те научили? Безсмъртните не се бият с простосмъртни. Под достойнството ни е. Вместо това ще накарам Люк да те смаже.

— Значи си поредният страхливец!

Очите му пламнаха яростно. Но той се овладя и се обърна към Талия.

— А ти, дъще на Зевс? Май Люк греши за теб.

— Не греша — обади се с усилие Люк. Изглеждаше ужасно слаб, всяка дума като че ли му костваше неимоверно усилие. Ако не го мразех толкова, сигурно щеше да ми стане жал за него. — Талия, все още можеш да се присъединиш към нас. Повикай офиотавроса. Той ще дойде. Виж!

Той махна с ръка и до нас се появи пълен с вода басейн от черен мрамор, достатъчно голям, за да побере змиебика. Лесно можех да си представя Беси вътре. Всъщност колкото повече си мислех за това, толкова по-сигурен бях, че чувах мученето му.

„Не мисли за него! Ще се появи при теб!“ — изведнъж отекна в главата ми гласът на Гроувър. Заради телепатичната ни връзка усещах емоциите му. Той беше на ръба на паниката. — „Блокирай мислите си!“

Опитах се да прогоня мисълта за Беси. Представях си баскетболисти, скейтбордове, изброявах различните видове бонбони, които се продаваха в магазина на мама. Мъчех се да мисля за всичко друго, само не и за Беси.

— Талия, повикай офиотавроса — настоя Люк. — И ще станеш по-могъща от боговете!

— Люк... — прошепна измъчено тя. — Какво е станало с теб?

— Помниш ли колко често говорехме за това? Как проклинахме боговете? Бащите ни не са сторили нищо за нас. Нямаат правото да управляват света!

Талия поклати глава.

— Пусни Анабет. Освободи я!

— Ако се присъединиш към нас, всичко ще бъде както преди — обеща Люк. — Тримата да бъдем заедно. Ще се борим за един подобър свят. Моля те, Талия! Ако не се съгласиш...

Гласът му секна.

— Това е последният ми шанс. Ако не се съгласиш, той ще... Моля те!

Нямах представа какво точно означаваха думите му, но страхът му като че ли беше непресторен. Бях готов да се закълна, че го заплашва голяма опасност. Сякаш животът му наистина зависеше от това дали Талия щеше да го подкрепи. И за миг се изплаших, че тя щеше да му повярва.

— Недей, Талия! — обади се Зои. — Те са наши врагове!

Люк отново вдигна ръка и се появи огън. Бронзов мангал като онзи в лагера. Жертвено огнище.

— Талия — рекох, — недей!

Златният саркофаг зад Люк заблестя. Мъглата край нас изведнъж оживя — надигнаха се стени от черен мрамор, руините се превърнаха в сгради и край нас се появи прекрасна и същевременно с това ужасяваща крепост, сътворена от страхове и сенки.

— Ето тук ще бъде новият Отрие! — извика гръмко Люк с такава сила, че все едно някой друг говореше от устата му. — И той отново ще бъде по-силен и по-велик от Олимп. Погледни, Талия! Виж каква сила стои зад нас!

Посочи към океана и сърцето ми трепна. От брега, където беше акостира „Принцеса Андромеда“, към нас се изкачваше войска. Дракони и лестригони, чудовища и полубогове, хрътки от Подземното царство, харпии и всевъзможни други изчадия, на които дори не знаех имената. Сигурно всички на кораба бяха потеглили към нас. Сториха ми се много повече, отколкото бях видял на борда му миналото лято.

Маршируваха уверено към нас. След няколко минути щяха да бъдат тук.

— И това е само частица от бъдещата ни мощ — продължи той. — Не след дълго ще сме готови да покорим вашия лагер. А след това и самия Олимп. Трябва ни само твоята помощ.

За един ужасен миг Талия се поколеба. Взираше се в него с помрачени от болка очи, сякаш от всичко на света най-много ѝ се искаше да му повярва. След това вдигна копието си.

— Ти не си Люк! Не те познавам.

— Напротив, познаваш ме, Талия — заумолява я той. — Моля те. Не ме карай... Не го карай да те унищожи!

Нямаше време. Ако армията му стигнеше до върха, бяхме загубени. Погледнах Анабет в очите. Тя кимна.

Обърнах се към Талия и Зои. Нямаше да съжалявам, ако загинех в битка рамо до рамо с приятели като тях.

— Сега! — извиках.

И тримата заедно се хвърлихме напред.

Талия се спусна към Люк. Вълшебният ѝ щит Егида вдъхваше такъв страх у врага, че скитските дракони захвърлиха саркофага на земята и побягнаха. Но въпреки болнавия си вид, Люк все още беше достатъчно бърз. Изрева като див звяр и контраатакува. Мечът му Клеветник се стовари върху щита на Талия, изригна светкавица, въздухът пожълтя от статичното електричество и замириса на изгоряло.

А аз направих най-голямата глупост в живота си. Втурнах се срещу титана Атлас.

Той ме посрещна със смях. В ръцете му се появи голямо копие. Коприненият му костюм се преобрази в старогръцки бойни доспехи.

— Хайде, да те видим!

— Пърси! — извика Зои. — Внимавай!

Знаех защо ме предупреждава. Хирон ми беше обяснил, че древните правила ограничаваха безсмъртните. Героите можеха да обикалят навсякъде, да се изправят срещу всеки, стига да имат куража. Но нападнах ли Атлас, той беше свободен да се защити с цялата си мощ.

Атакувах с меча. Атлас замахна настрани с копието си и от удара литнах във въздуха. Стоварих се върху един черен зид. Вече не беше само видение в мъглата. Крепостта се възстановяваше камък по камък.

— Глупак! — извика тържествуващо титанът, отбивайки една от стрелите на Зои. — Наистина ли си мислиш, че само защото веднъж си се справил с глупавия бог на войната, ще можеш да победиш и мен?

Името на Арес ме прониза като нож в сърцето. Отърсих се от замаяността и нападнах отново. Ако успеях да стигна до басейна с водата, щях да удвоя силата си.

Върхът на копието се стрелна към мен. Вдигнах Въртоп, за да го посека, но изведнъж ръката ми се вцепени. Мечът ми беше натежал цял тон!

Спомних си как по-миналото лято на плажа в Лос Анжелис Арес ме беше проклетел, че някой ден, когато извадя меча си с надежда за победа, той ще ме подведе. Но защо трябваше да стане точно сега? Нямах време да се чудя. Опитах се да избегна удара, но копието се стовари в гърдите ми и политнах като парцалена кукла. Строполих се на земята. Виеше ми се свят. Отворих очи, бях в краката на Артемида, която с последни сили едва крепеше небосвода на раменете си.

— Бягай, момче! — изсъска тя. — Бягай!

Атлас самодоволно пое към мен. Меча ми го нямаше. Беше отхвъркнал настрани. След няколко секунди отново щеше да се появи в джоба ми, но тогава вече нямаше да има никакво значение. Щях да съм мъртъв. Люк и Талия се сражаваха с настървението на диви зверове, край тях трещяха мълнии и светкавици. Анабет лежеше на земята и се мъчеше да се освободи от белезниците на китките си.

— Умри, геройче! — Атлас вдигна копието си, за да ме пониже.

— Недей! — извика Зои и няколко стрели изведнъж се появиха в процепа в нагръдника на Атлас под мишницата.

— Гррр! — изръмжа той и се обърна към дъщеря си.

Протегнах ръка, усетих появата на Въртоп в джоба си. Само че дори и с меча нямаше как да победя Атлас. Изведнъж по гърба ми полазиха тръпки. Спомних си думите от пророчеството: „На титана проклятието драговошно един ще поеме“. Не можех да се надявам да победя Атлас. Но друг можеше и да успее.

— Дайте ми небето! — заповядах на богинята.

— Не, момче — отвърна Артемида. По челото ѝ се търкаляха капки пот като живак. — Не знаеш какво ме молиш. Ще те смаже.

— Анабет е издържала!

— И едва оцеля. Тя има дух на истинска ловджийка. Ти няма да го понесеш.

— Така или иначе, ще умра — отвърнах. — Дайте да го подържа!

Не изчаках отговор. Извадих Въртоп и разсякох оковите ѝ. Пристъпих до нея, заставах на едно коляно, вдигнах ръце и докоснах надвисналите студени облаци. За миг двамата с Артемида едновременно го придържахме. За първи път си давах сметка какво се казва тежест, имах чувството, че ме премазват стотици тирове, натрупани един върху друг. Едва не припаднах от болка, но се усилих да поема дълбоко дъх. Можех да се справя.

В този миг Артемида се отдръпна и цялата тежест се стовари отгоре ми.

Много пъти след това съм се опитвал да опиша какво беше чувството, но никога не съм успявал.

Всяко мускулче в тялото ми пламна. Костиците ми като че ли се топяха. Кресях безмълвно, тъй като няхах сили да отворя уста. Небосводът започна да ме прихлупва към земята сантиметър по сантиметър, тежестта ме пречупваше.

„Дръж се! — отекна гласът на Гроувър в главата ми. — Не се предавай!“

Съсредоточих се върху дишането си. Ако можех да удържа небето само още няколко секунди... Мислех си за Бианка, която беше жертвала живота си, за да стигнем дотук. Щом тя го беше направила, то и аз трябваше да успея.

Погледът ми се замъгли. Всичко беше обагрено в червено. Край мен се вихреше ожесточена битка, от която зървах само откъслечни сцени. Атлас с бойните си доспехи размахваше копие и се смееше налудничаво. Артемида проблясваше като сребристо петно в мрака. Беше въоръжена с два ловджийски ножа със закривени върхове, дълги по трийсет сантиметра, и замахваше свирепо към титана, хвърляше се към него и отскачаше назад с невъобразима грациозност. И сякаш постоянно се променяше в движение. Ту беше тигър, ту газела, после мечка, след нея — ястреб. Или пък изглеждаше така само в изгарящото ми от треската съзнание? Зои не спираше да стреля по баща си, като се

целеше в скрепките на нагръдника му. Той изреваваше гневно при всяко попадение, но всъщност за него стрелите бяха като ужилване от пчела. Само го раздразваха и подклаждаха ожесточеността му.

Талия и Люк продължаваха дуела си — меч срещу копие — и край тях не спираха да просветват мълнии. Талия като че ли надделяваше, най-вече благодарение на Егида. Дори и Люк не можеше да устои на страховитата мощ на щита и бавно, но неотклонно отстъпваше назад, ръмжейки гневно.

— Предай се! — извика Талия. — Не можеш да ме победиш, Люк!

— Ще видим, стара приятелко! — озъби се той.

Пот се стичаше по лицето ми. Дланите ми бяха чисто мокри. Ако имаха глас, раменете ми сигурно щяха да крещат от болка. Имах чувството, че някой се е хванал да заварява с кислороден прешлените на гръбначния ми стълб.

Атлас беше принудил Артемида да мине в отстъпление. Тя беше невероятно бърза, но неговата мощ беше неустоима. Копието му прониза земята на милиметри от богинята и в скалите зейна бездна. Той я прескочи и продължи след Артемида. Тя като че ли го водеше обратно към мен.

„Пригответи се!“ — разнесе се гласът ѝ в съзнанието ми.

Вече почти не можех да мисля от болка. Отговорът ми прозвуча като: „Аааааоооооуууу!“.

— Добре се биеш за момиче — подхвърли през смях Атлас. — Но не можеш да се мериш с мен!

Той замахна лъжливо с върха на копието и Артемида се наведе, за да го избегне. Досетих се какво беше замислил титанът частица от секундата, преди той да завърти копието и да перне Артемида по краката. Богинята се строполи и Атлас се надвеси над нея, за да я прониже.

— Не! — извика Зои. Изскочи пред баща си и стреля право в челото му. Стрелата се заби дълбоко и остана да стърчи оттам като рог. Титанът изрева гневно. Вдигна ръка и запрати дъщеря си върху черните скали на няколко метра от нас.

Исках да изкрещя, да се втурна да ѝ помогна, но не можех да помръдна, нямах и глас. Дори не виждах къде точно беше паднала Зои.

Атлас победоносно се обърна към Артемида. Богинята продължаваше да лежи неподвижно, вероятно беше тежко ранена.

— Първата жертва в новата война! — ликуващо обяви Атлас и замахна.

Бърза като мисълта, Артемида сграбчи копието и го отклони. То се заби в земята на сантиметри от нея. Богинята го дръпна рязко и като с лост повдигна титана във въздуха. Видях го как той полита към мен и се досетих какво трябваше да направя. Позволих на изтръпналите си мускули да се поотпуснат и щом Атлас се стовари върху мен, не се опитах да остана на мястото си, а с последни сили се изтърколих настрани.

Небосводът се стовари на гърба на Атлас и едва не го премаза, ала само след миг титанът успя да се надигне на едно коляно, мъчейки се да се измъкне от смазващата тежест. Но вече беше късно.

— Нееее! — изрева той с такава сила, че разтърси планината. — Неее!

Атлас отново беше хванат в капана на предишното си проклятие.

Опитах се да стана, но политнах и паднах, замаян от болка. Сякаш цялото ми тяло гореше.

Талия беше изтласкала Люк до ръба на скалата и там двамата продължаваха да си разменят удари край златния саркофаг. От очите на Талия се стичаха сълзи. Гърдите на Люк бяха белязани от кървава драскотина, бледото му лице лъщеше от пот.

Той замахна, но Талия парира удара с щита си. Мечът на Люк излетя от ръката му и падна на земята. Върхът на копието на Талия опря в гърлото му.

За миг се възцари тишина.

— И сега какво? — попита дрезгаво Люк. Усетих страха в гласа му, макар да се опитваше да го прикрие.

Талия трепереше от гняв.

Анабет се приближи, олюлявайки се, най-сетне беше успяла да се освободи от оковите. Лицето ѝ беше покрито с драскотини и мръсотия.

— Не го убивай!

— Той е предател — отвърна Талия. — Предател!

Въпреки замаяното си състояние си дадох сметка, че Артемида я нямаше. Беше изтичала при черните скали, където беше паднала Зои.

— Ще успеем да го върнем — замоли се Анабет. — Ще го заведем на Олимп. Той... може да ни е полезен.

— Това ли искаш, Талия? — обади се подигравателно Люк. — Да ме закараш триумфално на Олимп? Да зарадваш баща си?

Талия се поколеба и в този миг Люк отчаяно посегна към копието ѝ.

— Не! — изкрещя Анабет. Но вече беше късно. Талия реагира инстинктивно и ритникът ѝ улучи Люк в гърдите. Той се олюля, лицето му се разкриви в ужасена маска и политна в пропастта.

— Люк! — извика Анабет.

Скупчихме се на ръба. Под нас армията от „Принцеса Андромеда“ се беше спряла смаяно. Войниците се взираха в проснатия върху скалите Люк. Колкото и да го мразех, не можех да се насиля да го погледна. Искаше ми се да вярвам, че все още е жив, но това беше невъзможно. Беше паднал от поне двайсет и пет метра височина и не помръдваше.

Един от лестригоните вдигна глава към нас и изръмжа:

— Убийте ги!

Талия стоеше като вцепенена, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Дръпнах я назад, над главите ни се изсипа дъжд от копия. Хукнахме към черните скали, без да обръщаме внимание на ругатните и проклятията на Атлас.

— Артемида! — извиках.

Богинята вдигна глава, изглеждаше смазана от скръб не по-малко от Талия. Зои лежеше отпусната в ръцете ѝ. Дишаше. Очите ѝ бяха отворени. Но въпреки това...

— Кръвта ѝ е отровена — рече Артемида.

— Атлас я е отровил? — изненадах се аз.

— Не — поклати глава богинята. — Не е бил Атлас.

Показа ни раната в бедрото на Зои. Почти бях забравил за схватката ѝ с дракона Ладон. Зои беше скрила от нас колко лошо е било ухапването му и се беше впуснала в битка с баща си с ужасяваща рана, изсмукваща силите ѝ.

— Звездите — прошепна тя. — Не ги виждам.

— Нектар и амброзия — обадох се аз. — Да вървим! Трябва да намерим нектар и амброзия!

Никой не помръдна. Бяхме сковани от скръб. Армията на Кронос беше точно под върха. Дори и Артемида като че ли нямаше сили да помръдне. И може би въпреки всичко щяхме да загинем, ако изведнъж не се беше разнесло странно бръмчене.

В мига, в който армията от чудовища излезе на върха, от небето се спусна стар самолет.

— Оставете дъщеря ми! — извика професор Чейс и откри огън с картечницата. Куршумите се забиваха в земята и вдигаха облачета прах, чудовищата се пръснаха да търсят укрите.

— Татко! — ахна смаяно Анабет.

— Бягайте! — отвърна той и гласът му заглъхна, тъй като самолетът направи заход над главите ни.

Появата му извади Артемида от вцепенението. Богинята изненадано зяпна стария самолет, който сега захождаше за нова атака.

— Смел мъж — обяви тя със сдържано одобрение. — Хайде, трябва да измъкнем Зои оттук.

Тя вдигна ловджийския си рог към устните и ясният му звук отекна в околните долини. Зои премига.

— Дръж се — прошепнах аз. — Ще се погрижим за теб.

Самолетът се спусна отново. Неколцина от лестригоните запратиха копията си по него и едно от тях мина през крилата, но картечницата не спираше да стреля. Смаяно си дадох сметка, че професорът явно беше успял да намери отнякъде божествен бронз за куршумите си. Предната редица от скитски дракони се огъна, улучените от куршумите жени-змии се разпадаха на миришец на сяралъхтеникав прах.

— Това е... баща ми! — прошепна невярващо Анабет.

Нямахме време да се дивим на майсторското му пилотиране. Лестригоните и скитските дракони вече се окопиха от изненадата. Бързо щяха да намерят начин да се справят с професор Чейс.

В този миг Луната заискря ярко и от небето се спусна сребриста колесница, теглена от най-красивия елен, който някога съм виждал. Тя се приземи до нас.

— Качвайте се — подкани ни Артемида.

С Анабет издърпахме Талия. След това помогнах на богинята да качи Зои. Увихме я в одеяло, Артемида дръпна юздите и колесницата се издигна в небето.

— Като шейната на Дядо Коледа — измърморих аз учудено.
Артемидата се обърна и ме погледна.

— Точно така, младежо. Откъде си мислеше, че се е появила легендата за него?

Щом видях, че сме в безопасност, професор Чейс обърна самолета и ни последва като почетна стража. Сигурно сме представлявали странна гледка, дори и по стандартите на Сан Франциско: сребристая летяща колесница, теглена от елен, ескортирана от стар самолет от времето на Първата световна война.

Зад нас армията на Кронос крещеше гневно на върха на Тамалпаис, а над виковете се извисяваше гласът на Атлас, който проклинаше боговете, пъхтейки под тежестта на небосвода.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

СБОГУВАНЕ С ПРИЯТЕЛ

Кацнахме на летището в Криси по тъмно.

Щом професор Чейс изскочи от самолета, Анабет изтича при него и му се метна на врата.

— Татко! Пилотираше... и стреляше... О, богове! Още не мога да повярвам!

Баща ѝ се изчерви.

— Е, не е зле за един простосмъртен на средна възраст, нали?

— А куршумите от божествен бронз? Откъде ги намери?

— Ами... Ти нали остави предостатъчно оръжия в стаята си във Вирджиния, когато... замина.

Анабет смутено сведе поглед. Направи ми впечатление, че професор Чейс не използва думата „избяга“.

— Реших да пробвам да разтопя няколко и да направя куршуми — продължи той. — Просто експериментирах.

Каза го така, все едно беше дреболия, но очите му искряха. Изведнъж ми стана ясно защо Атина, богинята на мъдростта и покровителка на занаятите, го е харесала. Той беше истински луд учен по сърце.

— Татко... — Анабет замълча.

— Анабет, Пърси! — обади се Талия настойчиво. Тя и Артемида бяха коленичили край Зои и се опитваха да превържат раната ѝ.

Изтичахме да им помогнем, но нищо не можеше да се направи. Не разполагахме нито с амброзия, нито с нектар. Обикновените лекарства нямаше да помогнат. Беше тъмно, но виждах, че Зои не изглеждаше добре. Тя трепереше и лекото сияние, което обикновено се излъчваше от кожата ѝ, сега гаснеше.

— Не можете ли да я излекувате? — попитах Артемида. — Нали сте богиня?

Артемида въздъхна.

— Животът е крехко нещо, Пърси. Ако Мойрите са решили, че е дошло времето да отрежат нишката ѝ, аз не мога да направя нищо. Но въпреки това ще се опитам.

Тя понечи да положи длан на раната на бедрото, но Зои я сграбчи за китката. Впи поглед в очите на богинята и като че ли двете се разбраха мълчаливо.

— Добре ли... ви служих? — прошепна Зои.

— Отлично — отвърна тихо Артемида. — Беше най-добрата ми ловджийка.

Зои се отпусна.

— Покой. Най-сетне.

— Бих могла да се опитам да излекувам отровата, Зои.

Досещах се, че не само отровата я убиваше. Значение имаше и последният удар на баща ѝ. От самото начало Зои се беше досещала, че думите на оракула се отнасят до нея, че тя ще загине от ръката на баща си. И въпреки това беше поела на път. Беше предпочела да ме спаси и гневът на Атлас я беше прекършил.

Видя Талия и я хвана за ръката.

— Съжалявам, че се карахме — прошепна Зои. — Можехме да сме като сестри.

— Аз съм виновна — Талия премигваше, за да спре сълзите си. — Ти беше права за Люк, за героите, за мъжете — за всичко!

— И все пак, може би не всички мъже са такива — прошепна Зои и ми се усмихна немощно. — Мечът все още ли е у теб, Пърси?

Безмълвно извадих Въртоп и го сложих в шепата ѝ. Тя го стисна доволно.

— Беше прав, Пърси Джаксън. Не си като... Херкулес. За мен е чест, че този меч е у теб.

Тръпка премина през тялото ѝ.

— Зои... — подех аз.

— Звездите — прошепна тя. — Отново виждам звездите, господарке.

По бузата на Артемида се търкулна сълза.

— Да, смелата ми Зои. Тази вечер те са много красиви.

— Звезди... — повтори Зои. Погледът ѝ се устреми към нощното небе. И повече не помръдна.

Талия наведе глава. Анабет преглъщаше сълзите си. Баща ѝ я прегърна през раменете. Артемида вдигна ръка и прошепна няколко думи на старогръцки. От устните на Зои изскочи сребриста струйка дим и се нави в шепата на богинята. Тялото на Зои заискря и изчезна.

Артемида се изправи, изрече някаква благословия, духна в шепата си и към небето литна сребрист прах. Издигна се във въздуха и се стопи в мрака.

В първия момент нищо не се промени. След това изведнъж Анабет ахна. Взрях се нагоре и видях, че сега звездите грееха по-ярко. И сред тях се виждаше нещо ново, което преди като че ли го нямаше — ярко съзвездие, което приличаше на момиче с лък, тичащо по небосвода.

— Нека хората те помнят, докато свят светува — рече Артемида. — Живей завинаги сред звездите!

Не беше лесно да се сбогуваме. На север от нас над връх Тамалпаис продължаваха да отекват гръмотевици и да проблясват светкавици. Артемида беше толкова развълнувана, че излъчваше сребриста светлина, и това леко ме притесняваше, тъй като ако богинята случайно изгубеше самообладание и се появише в истинския си вид, щеше да ни изпепели.

— Трябва веднага да отида на Олимп — заяви тя. — Не мога да ви взема с мен, но ще ви изпратя помощ.

Богинята сложи ръка на рамото на Анабет.

— Невероятна смелост се крие в теб, момичето ми. Ще направиш това, което трябва.

След това изгледа изпитателно Талия, сякаш се опитваше да реши нещо. Талия като че ли не искаше да срещне погледа ѝ, но в крайна сметка се принуди да вдигне глава. Нямах представа какво си казаха двете по този начин, но очите на Артемида засияха по-нежно. След това тя се обърна към мен.

— Добре се справи — рече тя. — За мъж.

Понечих да възразя. Но после изведнъж осъзнах, че за първи път ме беше нарекла мъж.

След това Артемида се качи на колесницата си и тя засия. Обърнахме глави. Просветна сребрист лъч и богинята изчезна.

— Е — въздъхна професор Чейс, — доста впечатляваща млада дама. Макар че лично аз пак бих предпочел Атина.

Анабет се обърна към него.

— Татко... съжалявам, задето...

— Шшт! — Той я прегърна. — Прави това, което трябва, скъпа. Знам, че и на теб не ти е лесно.

Гласът му трепереше, но той й се усмихна смело.

В следващия миг се чу свистене на големи криле. От мъглата се спуснаха три пегаса: два бели и един чисто черен.

— Блекджак! — извиках аз.

— Здравсти, шефе! — отвърна той. — Май все пак успя да опазиш кожата си и без мен, а?

— Трудно ми беше — признах аз.

— Доведох Гуидо и Поркпай.

— Привет! — обадиха се едновременно другите два пегаса.

Блекджак ме огледа загрижено, след това се обърна към професор Чейс, Талия и Анабет и попита:

— Искаш ли да смачкаме с копитата си някой от тези?

— Не — отвърнах аз. — Те са ми приятели. Трябва веднага да отидем на Олимп.

— Няма проблем — рече Блекджак. — Освен за простосмъртния. Надявам се, че той не идва с нас?

Уверих го, че професор Чейс няма подобно намерение. Професорът се взираше смаяно в пегасите.

— Невероятно! — въздъхна той. — Такава маневреност! Само че ми е интересно как е възможно тласъкът от крилете да компенсира тежестта на тялото?

Блекджак наостри уши.

— Какво?

— Ако англичаните разполагаха с пегаси в Кримската война — продължи професор Чейс, — атаката на леката кавалерия...

— Тате! — прекъсна го Анабет.

Професор Чейс премига. Погледна дъщеря си и се насили да се усмихне.

— Извинявай, скъпа. Знам, че трябва да тръгвате.

Прегърна я смутено, но здраво. Тя се обърна да се качи на пегаса Гуидо и баща й извика след нея:

— Анабет! Знам, че Сан Франциско е опасно място за теб. Но не забравяй, моля те, че при нас винаги ще си добре дошла. Няма да позволим на никого да ти стори зло.

Анабет не отговори, но като че ли едва се сдържаше да не се разплаче. Професор Чейс понечи да добави още нещо, но после се отказа. Вдигна ръка, малко тъжно помахаша за сбогом, и пое в мрака към самолета си.

С Талия и Анабет яхнахме пегасите. Прелетяхме над залива и се издигнахме над хълмовете на изток. Не след дълго Сан Франциско остана само като искрящ полумесец зад нас, в далечината на север продължаваха да проблясват мълнии.

Талия беше толкова уморена, че заспа на гърба на Поркпай. Явно наистина беше страшно изтощена, за да заспи във въздуха, въпреки страха си от високото, но пък, от друга страна, нямаше от какво да се тревожи. Нейният пегас летеше спокойно, като се наместваше от време на време, така че Талия да не падне.

С Анабет летяхме един до друг.

— Баща ти изглежда готин — рекох.

Беше тъмно и не виждах лицето ѝ. Тя се обърна и хвърли поглед назад, макар че вече бяхме далеч от Калифорния.

— Сигурно — отвърна тя. — Но от толкова години се караме...

— Да, споменаваха си.

— Мислиш, че съм те лъгала? — прозвуча като предизвикателство, но като че ли по-скоро тя самата се питаше дали е така.

— Не съм казал, че си ме лъгала. Просто... той изглежда свестен. Мащехата ти също. Може... въобще... да са станали по-готини, откакто не си ги виждала.

Тя се поколеба.

— Но пак са в Сан Франциско, Пърси. Не мога да живея толкова далеч от лагера.

Не исках да задавам логичния въпрос. Страх ме беше от отговора. Но нямаше как да го избегна.

— И какво ще правиш сега?

Минахме над някакъв град, остров от светлинки наред тъмно море. След секунди остана зад гърба ни, все едно летяхме със самолет.

— Не знам — призна тя. — Но ти благодаря, че дойде да ме спасиш.

— Няма за какво. Нали сме приятели.

— И не си вярвал, че съм мъртва?

— Нито за миг.

Анабет се поколеба и после рече:

— Люк също не е мъртъв.

Зяпнах я. Зачудих се дали не е изпушила от напрежението.

— Анабет, след падане от такава височина... Няма начин...

— Не е мъртъв — настоя тя. — Знам го. По същия начин, както ти си го знаел за мен.

Сравнението не ме зарадва особено.

Под нас се заредиха градове, светли островчета, почти свързани едно с друго, които накрая се превърнаха в безбрежен искрящ килим. Зората наближаваше. Небето на изток вече сивееше. А право пред нас пламтеше бяло-жълтеникаво сияние — светлините на Ню Йорк.

— Какво ще кажеш за скоростта, шефе? — обади се гордо Блекджак. — Ще получим ли допълнително сено за закуска?

— Страхотен пич си, Блекджак! — отвърнах аз. — Тоест, кон.

— Не ми вярваш за Люк — продължи Анабет, — но някой ден отново ще го видим. Той е в опасност, Пърси. Кронос му е направил нещо.

Не ми се спореше, макар че направо бях бесен. Как можеше все още да изпитва някакви чувства към този нещастник? Как можеше да му намира оправдания? Той си заслужаваше падането от скалата. Заслужаваше... Да, ще го кажа. Заслужаваше да умре. За разлика от Бианка. За разлика от Зои. Люк не можеше да е жив. Не би било честно.

— Погледнете! — разнесе се гласът на Талия. Тя се беше събудила и сочеше към Манхатън. — Започнало е.

— Кое? — попитах аз.

Вдигнах глава. Високо над „Импайър Стейт Билдинг“ сияеше друг остров от светлина — Олимп, увиснал във въздуха и огрян от факли и мангали, белите мраморни дворци искряха на първите лъчи на сутрешното слънце.

— Съвета на боговете — отвърна Талия. — Срещата за зимното слънцестоене.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

БОГОВЕТЕ ГЛАСУВАТ КАК ДА НИ ЗАТРИЯТ

За син на Посейдон летенето е гадна работа, но летенето към двореца на Зевс, край който постоянно проблясваха мълнии и светкавици, беше направо ужасно.

Закръжихме над Манхатън, като направихме пълна обиколка около Олимп. Бях се качвал там само веднъж — с асансьор до тайния шестстотен етаж на „Импайър Стейт Билдинг“. Този път Олимп ме впечатли още повече.

В сумрака на ранното утро, на светлината на запалените факли и огньовете дворците по склоновете на Олимп сияеха в различни цветове — от кървавочервено до тъмносиньо. Очевидно тук никой никога не спеше. Виещите се нагоре към върха улици бяха пълни с полубогове, нимфи и дребни божества, които се разхождаха, возеха се в колесници или се излягаха в открити носилки, носени от циклопи. Тук зимата като че ли изобщо не беше идвала. От разкошните градини се носеше ухание на жасмин, рози и някакви още по-ароматни цветя, чиито имена не знаех. От прозорците долиташе музика — тихо подрънкване на лири и сладки извивки на тръстикови флейти.

На върха се извисяваше най-големият дворец — искрящият бял престол на боговете.

Пегасите кацнаха на двора пред огромни сребристи порти. Преди да се сетя да почукам, те се отвориха от само себе си.

— Успех, шефе — пожела ми Блекджак.

— Благодаря. — Имах чувството, че ще се случи нещо съдбовно. Никога не бях виждал всички богове, събрани заедно. Знаех, че всеки един от тях можеше да ме направи на пух и прах в буквалния смисъл на думата, а неколцина дори биха го сторили с радост.

— Ако не се върнеш в лагера, може ли да използваме хижата ти за конюшня?

Изглеждах убийствено пегаса.

— Извинявай — измърмори той. — Само питам.

Блекджак и приятелите му отлетяха, с Талия и Анабет останахме сами. Не бързахме да влезем вътре, стояхме пред вратите и се оглеждахме — така, както бяхме стояли на прага на „Уестовър Хол“ сякаш преди милион години.

След това заедно пристъпихме в тронната зала.

Дванайсетте огромни трона бяха подредени във формата на подкова около огнище — точно както бяха хижите в лагера. На тавана блестяха звезди — дори и най-новото съзвездие, Зои Ловджийката, крачеше по небосвода с опънат лък в ръце.

Всички тронове бяха заети. Боговете бяха високи по седем-осем метра — ако някога извадите късмета десетина огромни всемогъщи създания да впият едновременно погледи във вас, ще видите, че битките с чудовища изведнъж ще ви се сторят като детска игра.

— Добре дошли, герои — поздрави ни Артемида.

— Мууу!

Едва сега забелязах Беси и Гроувър.

В средата на залата, край огнището висеше прозрачно кълбо, пълно с вода. Беси доволно плуваше насам-натам, пляскаше със змийската си опашка и побутваше с нос дъното и стените. Май й харесваше във вълшебния мехур. Гроувър беше коленичил пред трона на Зевс, явно докладваше за преживелиците си, но когато ни видя, извика:

— Успяхте!

Понечи да хукне към мен, след това се сети, че така ще обърне гръб на Зевс, и го погледна за разрешение.

— Давай — кимна Зевс, без да го поглежда, тъй като се взираше напрегнато в Талия.

Гроувър доприпка при нас. Боговете мълчаха. Всяко потропване на копитата по мраморния под отекна в залата. Беси се плацикаше във водата. Пламъците в огнището працияха.

Погледнах смутено баща си. Посейдон беше облечен по същия начин, както и при предишната ни среща: къси панталони, хавайска риза и сандали. Лицето му беше загоряло и обветрено, с тъмна брада и

наситенозелени очи. Не бях сигурен дали ще се зарадва на появата ми, но в присвитите му очи като че ли се четеше усмивка. Той кимна, сякаш за да ми даде знак, че е доволен.

Гроувър прегърна здраво Анабет и Талия. След това ме сграбчи за ръцете.

— Пърси, с Беси успяхме! Но трябва да ги убедиш! Не бива да го правят!

— Кое? — попитах.

— Герои — повика ни Артемида.

Богинята слезе от трона си и прие човешки вид, превърна се в меднорусо момиче, което обаче явно се чувстваше напълно у дома си в гигантския Олимп. Приблужи се към нас, сребристата ѝ роба искреше. Лицето ѝ беше напълно безизразно. Като че ли вървеше в стълб лунна светлина.

— Съветът беше уведомен за делата ви — рече Артемида. — Вече всички знаят, че планината Отрие се издига отново на запад. Знаят за опита на Атлас да възвърне свободата си, както и за събирането на армията на Кронос. Взе се решение да действаме.

Боговете се размърдаха и се надигна тих шепот, като че ли не всички бяха доволни, но никой не посмя да възрази.

— По заповед на господаря Зевс — продължи богинята, — с брат ми Аполон ще поемем по следите на най-силните чудовища и ще се опитаме да ги изтребим, преди да са се присъединили към армията на врага. Господарката Атина лично ще обиколи останалите титани, за да провери дали не са избягали от затворите си. На господаря Посейдон беше позволено да стовари целия си гняв върху кораба „Принцеса Андромеда“ и да го потопи на дъното на океана. А вие, герои...

Тя се обърна към останалите безсмъртни.

— Тези полубогове оказаха неоценима услуга на Олимп. Някой ще посмее ли да го отрече?

Огледа един по един насъбралите се богове. Зевс беше в тъмен раиран костюм, с късо подрязана черна брада и искрящи от мощ очи. До него седеше красива жена със сребриста коса, сплетена на плитка на едното рамо, и с пъстра рокля, в която трепкаха цветовете на дъгата като в опашката на паун — господарката Хера.

Вдясно от Зевс беше баща ми Посейдон. До него се беше разположил огромен мъж с шиниран крак, едра безформена глава и

щръкнала кафява брада, по мустаците му проблясваха пламъчета. Това беше Хефест, господарят на пещите.

Хермес ми намига. Този път беше облечен в делови костюм и проверяваше съобщенията си на мобилния си телефон във формата на кадуцей. Аполон се беше излегнал небрежно на златния си трон със слънчеви очила. От ушите му стърчаха слушалки на айпод, така че изобщо не бях сигурен дали ни слуша, но вдигна палец към мен. Дионис отегчено си играеше с лозова пръчка. Арес пък седеше на изработен от кожа и алуминий трон и остреше нож, като ме гледаше заплашително.

От другата страна, след Хера, идваше ред на тъмнокоса богиня в зелена рокля в трон от ябълкови клони — Деметра, богинята на плодородието. До нея беше красива сивоока жена в елегантна бяла рокля — нямаше кой друг да бъде, освен Атина, майката на Анабет. След нея беше Афродита, от чийто многозначителен поглед пламнах като домат.

Всички богове на Олимп заедно. В залата се беше събрала такава мощ, че беше истинско чудо, че дворецът още не е избухнал.

— Бих казал — обади се Аполон, — че децата се справиха добре. — Той се прокашля и поде някакво стихотворение: — „Герои с лаври...“

— Да, чудесно — прекъсна го Хермес, който явно не си падаше особено по творческите трепети на Аполон. — Всички ли са съгласни да ги оставим живи?

Няколко ръце се вдигнаха неохотно — на Деметра и на Афродита.

— Чакайте малко! — изръмжа Арес. Той посочи към мен и Талия. — Тези двамата са опасни. Много по-сигурно ще е, докато са тук...

— Арес — прекъсна го Посейдон, — те са велики герои. Няма да позволя да изпепелите сина ми.

— Нито пък дъщеря ми — изръмжа Зевс. — Тя се справи чудесно!

Талия се изчерви и заби поглед в пода. Знаех как се чувства. Почти не бях разговарял с баща си, камо ли да получа комплимент.

Богинята Атина се прокашля и се приведе напред.

— И аз се гордея с дъщеря си. Но с другите двама рискът е прекалено голям.

— Мамо! — възкликна Анабет. — Как може да...

Атина я изгледа спокойно, но твърдо и тя замълча.

— За съжаление баща ми Зевс и чичо ми Посейдон са нарушили клетвата си да нямат повече деца от простосмъртни. Колкото и да ни се струва странно, единствено Хадес е удържал на думата си. Както знаем от великото пророчество, децата на тримата големи — като Талия и Пърси — са опасни. Макар и да е твърдоглав като магаре, Арес е прав.

— Точно така! — обади се Арес. — Не, чакай малко! Кого наричаш...

Той понечи да се надигне, но една лозница го уви през кръста като колан и го придърпа обратно на мястото му.

— Стига, Арес — въздъхна Дионис. — Остави битката за после.

Арес изруга и разсече лозницата.

— Какви ги вършиш, дърто пиянде такова? Да не би да желаеш да спасиш тези досадни хлапета?

Дионис ни изгледа предпазливо.

— Не са ми любимци. Атина, наистина ли смяташ, че е по-добре да ги унищожим?

— Не изказвам категорично мнение — отвърна Атина. — Просто посочвам съществуващия риск. Съвета трябва да вземе решение.

— Няма да позволя да бъдат наказани — заяви Артемида. — Дори предлагам да ги възнаградим. Убием ли тези, които са ни помогнали, ще сме същите като титаните. Ако това е олимпийската справедливост, аз не я приемам!

— Успокой се, сестричке — обади се Аполон. — Дай малко по-леко!

— Не ме наричай „сестричке“! Аз лично ще ги възнаградя.

— Ще видим тая работа — измърмори Зевс. — Но чудовището поне със сигурност трябва да бъде унищожено. Всички ли са съгласни с това?

Боговете кимнаха един след друг.

Трябваше ми секунда, за да схвана за какво ставаше дума. И след това сърцето ми отиде в петите.

— Беси? Искате да убие Беси?

— Муууу! — възрази Беси.

Баща ми се намръщи.

— Нарекъл си офиотавроса Беси?

— Той е обикновено морско животно, тате! — извиках аз. — Мило и симпатично морско животно. Не може ей така да го убие!

Посейдон смутено се размърда в трона си.

— Пърси, чудовището притежава страховита мощ. Ако титаните успеят да го заловят...

— Не бива да го правите! — прекъснах го аз. Обърнах се към Зевс. Не знам откъде събрах смелост да го погледна в очите. — Всеки, който се е опитал да избегне пророчествата, се е провалял. Така е, нали? Освен това, Беси е невинно и чисто създание. Няма да е правилно да го убие. Ще е също толкова грешно, като... като Кронос, който е изял децата си. Не е правилно!

Зевс се замисли. Погледът му се насочи към Талия.

— А рискът? Кронос знае, че ако някой от вас принесе в жертва вътрешностите на звяра, ще получи силата да ни унищожи. Да не мислите, че можем да поемем този риск? Моята дъщеря ще навърши шестнайсет утре, точно както е предречено в пророчеството.

— Трябва да имате вяра в тях — обади се Анабет. — Трябва да им се доверите, господарю.

Зевс се намръщи.

— Да се доверя на герой?

— Анабет е права — рече Артемида. — И затова, позволете ми първо да ги възнаградя. Вярната ми спътница Зои Нощната сянка се възнесе сред звездите. Трябва ми нов заместник, който да води ловджийките. И мисля да си го избира сега. Но преди това, татко Зевс, бих искала да разменим няколко думи насаме.

Зевс ѝ даде знак да се приближи. Наведе се и тя зашепна в ухото му.

Обзе ме паника.

— Анабет — прошепнах, — недей!

Тя ме погледна намръщено.

— Какво?

— Трябва да ти кажа нещо — продължих. Думите сами изскачаха от устата ми. — Няма да го понеса, ако... Не искам да...

— Пърси? — сръга ме тя. — Съвземи се! Изглеждаш, все едно ще припаднеш!

И точно така и се чувствах. Още много неща исках да кажа, но езикът ми ме предаде. Сковаваше го леденият страх, превзел сърцето ми. В този миг Артемида се обърна към нас.

— Ще си избира нов заместник — обяви тя. — Надявам се тя да приеме.

— Недей! — измърморих аз.

— Талия, дъще на Зевс, би ли желала да се присъединиш към ловджийките?

Възцари се смаяна тишина. Зяпнах, не можех да повярвам на ушите си. Анабет се усмихна. Тя стисна за миг ръката на Талия, все едно точно това беше очаквала.

— Да — отвърна твърдо Талия.

Зевс угрижено се надигна.

— Дъще, помисли хубаво...

— Татко — прекъсна го тя. — Така утре няма да навърша шестнайсет. Ще си остана на толкова, колкото съм сега. Няма да допусна да бъда подвластна на пророчеството. Ще остана завинаги при сестра си Артемида. Никога повече няма да позволя Кронос да ме изкуши.

Тя коленичи пред богинята и повтори клетвата, която — сякаш преди толкова много време — бях чул да изрича Бианка.

— Обричам се на богинята Артемида. Обръщам гръб на мъжете...

След това Талия направи нещо, което ме изненада не по-малко от решението ѝ да се закълне във вярност на Артемида. Дойде при мен и пред целия съвет ме прегърна.

Изчервих се.

После тя се отдръпна, но не ме пусна и аз измърморих:

— Ааа... не ти ли е забранено да прегръщаш момчета?

— Ти си ми приятел — отвърна Талия. — Трябва да се присъединя към ловджийките, Пърси. Не съм имала миг спокойствие от... откак напуснахме лагера. Най-сетне имам чувството, че съм си у дома. Но ти си герой. Ти си този, за когото става дума в пророчеството.

— Страхотно — измърморих аз.

— Гордея се, че сме приятели.

Прегърна Анабет, която едва се сдържаше да не се разплаче. След това прегърна и Гроувър, който като че ли щеше да се разблее

като козленце — изглеждаше така, все едно му бяха връчили купон за всичката енчилада на света.

После Талия отиде и застана до Артемида.

— А сега да се върнем на офиотавроса — рече Артемида.

— Но момчето все още представлява опасност — обади се Дионис. — Звярът е изкушение за сдобиване с огромна мощ. Дори и да пощадим момчето...

— Недейте — обадих се аз. Огледах един по един боговете. — Моля ви. Затворете офиотавроса на някое сигурно място. Баща ми може да го скрие на дъното на океана, или пък го сложете в аквариум тук, на Олимп. Не бива да го убивате!

— И защо да ти вярваме? — избоботи Хефест.

— Аз съм само на четиринайсет — отвърнах. — Ако пророчеството се отнася до мен, остават още две години.

— Две години, през които Кронос може и да успее да те прилъже на своя страна — обади се Атина. — Много неща може да се променят за две години.

— Мамо! — извика възмутено Анабет.

— Това е самата истина, дете. От стратегическа гледна точка ще е грешка да запазим живота на офиотавроса. И на момчето също.

Баща ми се изправи.

— Няма да позволя това морско създание да бъде убито! Готов съм на всичко, за да го защитя!

Той протегна ръка и в нея се появи тризъбец: дълъг десет метра бронзов кол с три върха, които трептяха в синя водниста светлина.

— Гарантирам за момчето и за безопасността на офиотавроса!

— Няма да ти разреша да го вземеш на дъното на океана! — изведнъж скочи Зевс. — Ако чудовището е в ръцете ти, ще разполагаш с твърде силен коз!

— Стига, братко — въздъхна Посейдон.

В десницата на Зевс заискря мълния, замириса на озон.

— Добре — рече Посейдон. — Ще му направя аквариум тук. Хефест може да ми помогне. Създанието ще е на сигурно място. Ще го пазим като зеницата на очите си. Момчето няма да ни предаде. Давам честната си дума.

Зевс помисли малко и попита:

— Всички ли са съгласни?

И за моя изненада всички вдигнаха ръце. Дионис се въздържа. Както и Арес и Атина. Но всички останали...

— Предложението се приема — обяви Зевс. — След като няма да убиваме тези герои, не е зле да ги почетем. Със специално празненство за тяхната победа!

Има обикновени купони, има и големи, страхотни, смазващи купони. А над всички тях са олимпийските купони. Ако някога имате възможност да избирате, хич не се и замисляйте — изберете олимпийските.

За музиката отговаряха деветте музи и макар че те свиреха само едно, тя като че ли беше различна за всеки — за боговете вероятно беше класика, а за младите полубогове — хип-хоп или каквото там харесваше. Нямаше караници какво парче да се пусне, само се молехме музите да не спират.

По заповед на Дионис се появяваха барове с напитки. Той обикаляше сред тях с една красива жена подръка — съпругата му Ариадна. За първи път го виждах щастлив. От златни фонтани течаха нектар и амброзия, масите бяха отрупани с лакомства и деликатеси. Златните чаши се пълнеха с каквото си поискаш. Гроувър беше накамарил в чинията си празни намачкани кутийки от бира и шепнешком повтаряше като заклинание над чашата си с двойно еспreso: „Пан, Пан!“.

При мен идваха богове да ме поздравят. За щастие те бяха приели нормален човешки вид, така че нямаше опасност да смачкат присъстващите под нозете си. Хермес бърбеше толкова весело, че сърце не ми даваше да му разкажа какво се е случило с непрокопсания му син Люк, но докато се мъчех да събера смелост, звънна кадуцейт и богът се дръпна настрана да говори.

Аполон щедро ми предложи да направя кръгче със слънчевата колесница и дори да ми даде уроци по стрелба с лък.

— Благодаря — прекъснах го аз, — но хич не ме бива с лъка.

— Глупости! — отвърна той. — Какво ще кажеш да съчетаем упражненията с лъка и карането на колесница? Малко стрелба от въздуха, а? Страшно е забавно!

Измърморих някакво извинение и си проправих път през танцуващите към двора. Търсех Анабет. Последно я бях мярнал да танцува с някакво дребно божество.

Изведнъж зад мен се разнесе глас.

— Надявам се, че няма да ме разочароваш.

Обърнах се, Посейдон ми се усмихваше.

— Татко... здрасти!

— Здравей, Пърси. Добре се справи, браво.

Похвалата ме смути. Стана ми приятно, разбира се, но много добре знаех колко рискува той, като гарантира за мен. Щеше да му е много по-лесно да позволи на останалите да ме убият.

— Няма да те разочаровам — обещах.

Той кимна. Трудно разгадавах чувствата на боговете и сега се зачудих дали не се съмняваше в решението си.

— Приятелят ти Люк...

— Не ми е приятел! — извиках. В следващия миг си дадох сметка, че съм го прекъснал грубо. — Извинявай.

— Предишният ти приятел Люк — поправи се Посейдон. — На времето и той обещаваше също като теб. Хермес много се гордееше с него. Подсещай се понякога за това, Пърси. Понякога дори и най-смелите се сгромолясват.

— Люк се сгромоляса доста отвисоко — рекох. — Мъртъв е.

Посейдон поклати глава.

— Не, Пърси, не е.

Зяпнах.

— Какво?

— Анабет нали ти каза? Люк все още е жив. Видях го. В момента корабът му със саркофага на Кронос е край Сан Франциско. Люк ще се оттегли и ще се подготви за ново нападение. Ще се постарая да потопя „Принцеса Андромеда“, но той е сключил съюз с древните ми врагове, по-старите морски духове. Те ще се опитат да го защитят.

— Но как така е оживял? — възкликнах. — След такова падане би трябвало да е мъртъв!

Посейдон се намръщи.

— Не знам, Пърси, но се пази от него. Сега той е още по-опасен. Златният ковчег все още е при него и силата му продължава да нараства.

— А Атлас? — попитах аз. — Как ще му попречите да избяга отново? Ако накара някой от подчинените си великани да поеме небето?

Баща ми презрително изсумтя.

— Ако беше толкова лесно, Атлас отдавна да е на свобода. Не, синко. Проклятието на небето може да бъде наложено насила само на някое от децата на Гея и Уран. Всеки друг трябва доброволно да поеме товара на плещите си. Само някой силен, честен и смел герой може да го направи. Никой от армията на Кронос не би дръзнал да замени Атлас дори и под заплахата със смърт.

— Но Люк го е направил — рекох. — Поел е тежестта на небосвода, за да подлъже Анабет и по този начин да накара Артемида да заеме мястото на титана.

— Да — кимна Посейдон. — Люк е... интересен случай.

Като че ли се канеше да добави още нещо, но в този миг Беси замуча в другия край на двора. Няколко полубогове бяха решили да си поиграят с водното кълбо и го подмятаха над главите на гостите.

— По-добре да се намеся — измърмори Посейдон. — Не бива да подхвърлят офиотавроса като топка на плажа. Може да не се видим доста време, Пърси.

И изчезна. Просто така.

Понечих да продължа търсенето си, но един глас ме спря.

— Баща ти поема голям риск, нали си даваш сметка за това?

Озовах се лице в лице със сивооката жена, която толкова приличаше на Анабет.

— Атина — опитах се да прикрия обидата, породена от лекотата, с която богинята на мъдростта ме беше отписала на съвета, но тя май я долови.

Усмихна се сухо.

— Не ме съди твърде строго, младежо. Мъдрите съвети рядко са приятни за ухото, но аз казах самата истина. Ти представляваш опасност.

— А вие никога не рискувате, така ли?

Атина кимна.

— Точка в твоя полза. Да, може и да ни бъдеш полезен. И въпреки това... Ти имаш един недостатък, Пърси, който може да се окаже фатален не само за теб, а и за всички нас.

Буца заседна в гърлото ми. Веднъж и с Анабет си бяхме говорили за това. Тя беше казала, че всеки герой си има по един голям недостатък, който е неговото слабо място. Нейният бил гордостта. Анабет смяташе, че всичко ѝ е по силите — да удържи небосвода, например. Или да спаси Люк. Аз обаче нямах представа кое е моето слабо място.

Атина ме гледаше едва ли не със съжаление.

— Дори и ти да не я съзнаваш, Кронос прекрасно знае слабостта ти. Той е истински майстор в изучаването на враговете си. Помисли, Пърси. Как успява да те манипулира той? Първо, като отне майка ти. След това най-добрия ти приятел Гроувър. А сега дъщеря ми Анабет. — Тя замълча неодобрително. — Използва хората, които обичаш, за да те примами в капана си. Най-големият ти недостатък е верността ти, Пърси. Не усещаш кога трябва да се примириш, че някой от близките ти е загубен. Готов си да пожертваш света, за да спасиш приятел. И ако наистина ти си героят от пророчеството, това би било страшно опасно.

Стиснах юмруци.

— Това не е недостатък! Само защото искам да помогна на приятелите си...

— Най-лошите недостатъци са точно тези, които в умерени количества са нещо положително — отвърна тя. — Лесно е да се бориш със злото. Много по-трудно е да вземеш мъдро решение, когато се налага.

Щеше ми се да възразя, но нямаше как. Атина наистина беше адски умна.

— Надявам се решението на съвета да се окаже правилно — продължи богинята. — Но за всеки случай няма да те изпускам от погледа си, Пърси Джаксън. Не одобрявам приятелството ти с дъщеря ми. Не мисля, че е от полза нито за теб, нито за нея. И ако проявиш слабост и се отметнеш от дълга си...

Тя впи студените си сиви очи в мен и изведнъж си дадох сметка колко страшен противник можеше да е Атина — десет пъти по-страшен от Арес и Дионис, може би дори и от баща ми. Атина никога нямаше да се откаже от това, което си е наумила. Никога не би избързала и направила нещо глупаво, само защото те мрази. Поставеше ли си за цел да унищожи някого, нямаше да се спре, докато не го види мъртъв.

— Пърси! — Отнякъде се появи Анабет, но когато видя с кого разговарям, се спря рязко. — О! Мамо...

— Оставям ви — заяви Атина. — Засега!

Обърна се и пое решително през тълпата, която се разтваряше пред нея, все едно богинята носеше Егидата.

— На шиш ли те въртя? — попита Анабет.

— Не — отвърнах. — Не беше чак толкова зле.

Тя ме огледа загрижено. Докосна сивия кичур в косата ми — Анабет имаше същия, — болезнен спомен от придържането на товара на Атлас. Толкова много неща исках да ѝ кажа, само че Атина ми беше отнела решителността. Все едно ме беше халосала с всички сили в корема.

„Не одобрявам приятелството ти с дъщеря ми.“

— Какво беше тръгнал да казваш одеве? — попита Анабет.

Свиреше музика. Хората по улиците танцуваха.

— Ами... — измънках аз. — Мислех си, че в „Уестовър Хол“ ни прекъснаха. И май още ти дължа един танц.

Тя се усмихна.

— Добре, водорасляк.

Протегнах ръка към нея, не знаех какво чувах останалите, но в моите уши звучеше бавен блус: малко тъжен, но едновременно с това изпълнен с надежда.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ЗА КОЛЕДА ПОЛУЧАВАМ НОВ ВРАГ

Реших, че преди да си тръгна от Олимп, е редно да се чуя с близките си. След доста обикаляне открих един спокоен фонтан в ъгъла на градината и се свързах чрез Ирида с брат си Тайсън, който беше на дъното на океана. Разказах му за приключенията си и за Беси — той подробно ме разпита за симпатичната змиекрава — и го уверих, че Анабет е добре. Накрая си признах, че щитът, който той ми подари предишното лято, вече не ставаше за нищо след битката с мантикора.

— Чудесно! — извика Тайсън. — Това означава, че ти е спасил живота!

— Така е, здравеняко — кимнах. — Но сега е за изхвърляне.

— Не се тревожи — отвърна той. — Лятото ще дойда и ще го поправа.

Мисълта за неговото идване веднага ме ободри. Не си бях давал сметка колко ми липсваше.

— Наистина ли? — възкликнах. — Ще те пуснат ли?

— Да! Направил съм две хиляди седемстотин четирийсет и един меча — заяви Тайсън гордо и размаха най-новия, който тъкмо довършваше. — Шефът казва, че се справям добре. Ще ме пусне във ваканция за цялото лято. И ще дойда в лагера!

Побъбрихме още малко, обсъдихме подготовката за войната и битката на баща ни със старите морски божества и как страхотно ще си прекараме следващото лято, но след това шефът на Тайсън се развика и се наложи той да се върне на работното си място.

Извадих от джоба си последната златна драхма и я хвърлих във фонтана.

— Сали Джаксън, Манхатън.

Дъгата потрепери и се появи мама на масата в кухнята, смееше се и държеше за ръка господин Шаран.

Толкова се смутих, че понечих да прекъсна връзката, но мама ме видя.

Ококори се и веднага се отдръпна от господин Шаран.

— О, Пол! Сетих се, че оставих дневника си във всекидневната.

Би ли го донесъл?

— Разбира се, Сали. Веднага.

Той излезе и мама се обърна към мен.

— Пърси? Добре ли си?

— Ааа... да. Как върви семинара по писане?

Тя облиза устни.

— Добре. Но това не е важно. Разкажи ми, какво става с теб.

Набързо ѝ предадох основните събития. Когато чу, че Анабет е в безопасност, мама въздъхна облекчено.

— Знаех си, че ще се справиш! — рече тя. — Толкова се гордея с теб!

— Тхъ. По-добре да те оставям да продължиш с домашното си.

— Пърси... Аз... Пол и аз...

— Щастлива ли си, мамо?

Въпросът ми като че ли я изненада. За миг се замисли.

— Да, Пърси, щастлива съм. С него съм щастлива.

— В такъв случай всичко е наред. Наистина.

И най-странното беше, че говорех напълно сериозно. Предвид изпитанията, през които току-що бях преминал, сигурно трябваше да се тревожа за нея. Бях видял колко подли може да са хората един към друг, как беше постъпил Херкулес със Зои Нощната сянка или пък Люк с Талия. Бях се изправил пред богинята на любовта Афродита и нейната мощ ме беше изплашила повече от Арес. Но като гледах как майка ми се усмихва след като в продължение на години беше страдала с отвратителния ми пастрок Гейб Углиано, нямаше как да не се радвам.

— Обещавах ли да не го наричаш господин Шаран? — попита тя.

Свих рамене.

— Поне не и в лицето му.

— Сали? — обади се от другата стая господин Шарън. — Червената или зелената папка искаш?

— Трябва да тръгвам — рече мама. — Ще те видя ли за Коледа?

— Ще сложиш ли сини сладки в чорапа ми?

Тя се усмихна.

— Ако вече не си твърде голям за тях.

— Никога няма да остарее толкова.

— В такъв случай, ще те чакам.

Тя размаха ръка през дъгата и изчезна, а аз си помислих, че Талия имаше право: майка ми беше готина.

В сравнение с Олимп, в Манхатън беше мъртвило. Беше петък, оставаха само няколко дни преди Коледа, но в ранното утро на „Пето авеню“ нямаше жива душа. Аргус, стоокият шеф на охраната на лагера, взе мен, Анабет и Гроувър от „Импайър Стейт Билдинг“ и ни закара до лагера. Магистралата беше пуста.

Докато се изкачвахме по хълма към елата, в чиито клони проблясваше Златното руно, имах чувството, че Талия изведнъж ще изскочи да ни посрещне. Но нея я нямаше. Беше заминала с Артемида и останалите ловджийки към следващото си приключение.

Хирон ни чакаше в голямата къща с горещ шоколад и сандвичи със сирене. Гроувър веднага хукна при приятелите си сатири, за да им разкаже за странната ни среща с вълшебството на Пан. За нула време всички сатири се изнесоха към най-близкото заведение, за да пробват метода с кафето.

С Анабет седяхме с Хирон и някои от старите лагерници — Бекендорф, Силена Берегард и братята Стол. Клариса, дъщерята на Арес, се беше върнала от тайнствената си мисия. Досетих се, че задачата ѝ не е била лека, тъй като този път тя не ми се нахвърли още от вратата. На брадичката ѝ се беше появил нов белег, русолявата ѝ коса беше така окълцана, все едно се беше опитала сама да се подстриже с нокторезачка.

— Имам новини — измърмори тя. — Лоши новини.

— После ще ви разкажа — обеща ми Хирон и се насили да се усмихне. — Важното е, че сте успели. И сте спасили Анабет!

Анабет ми се усмихна с благодарност и това ме накара да сведа очи.

Изведнъж се сетих за язовира „Хувър“ и странното момиче, на което бях попаднал там — Рейчъл Елизабет Деър. Не знам защо, но шеговитият ѝ въпрос — „Винаги ли убиваш хората, които си духат носа?“ — не ми излизаше от ума. Бях жив, само защото толкова много

хора ми бяха помогнали, дори и напълно непознати простосмъртни като това момиче. А така и не бях успял да ѝ се представя.

— Люк е жив — рекох. — Анабет беше права.

Анабет скочи.

— Откъде знаеш?

Опитах се да прикрия колко ме засегна реакцията ѝ. Предадох ѝ думите на баща ми за „Принцеса Андромеда“.

— Ако... — Анабет смутено се размърда в креслото си, — ако последната битка наистина избухне, когато Пърси е на шестнайсет, имаме още две години, за да измислим нещо.

Имах чувството, че под „да измислим нещо“ тя има предвид „да се опитаме да върнем Люк на наша страна“, което още повече ме подразни.

Хирон гледаше мрачно. Така, както си седеше в инвалидната количка пред камината, изведнъж ми се стори адски стар. Да, той наистина беше адски стар, но пък обикновено не му личеше.

— За вас две години може и да са много време — рече той, — но те ще отлетят като миг. Все още се надявам, че не за теб става дума в пророчеството, Пърси. Но ако ти си предреченият герой, то вече сме на прага на втората война с титаните. Първият удар на Кронос ще е тук.

— Откъде знаеш? — попитах. — За какво му е да напада лагера?

— Защото боговете използват героите като свои оръдия — обясни Хирон. — Ако унищожи героите, боговете ще са като осакатени. Люк ще стовари цялата си армия върху нас. Простосмъртни, полубогове, чудовища... Трябва да се подготвим да ги посрещнем. Новините, които носи Клариса, може и да ни подсказват как ще се опитат да ни атакуват, но...

На вратата се почука и Нико ди Анджелио врѣхлетя вѣтре. Бузите му бяха пламнали от студа. Той се усмихна широко и нетърпеливо се заоглежда.

— Хей! Къде е... Къде е сестра ми?

Гробна тишина. Взрях се в Хирон. Не можех да повярвам, че все още никой не е казал истината на Нико. След това се досетих за причината — бяха ни чакали да се върнем и лично да му я съобщим.

Колкото и да не ми се искаше да го правя, дължах го на Бианка.

— Здравей, Нико. — Станах и се приближих към него. — Ела да се поразходим. Трябва да поговорим.

Изслуша ме мълчаливо, заради което на мен ми беше още по-тежко. Не спирах да говоря, опитвах се да обясня как Бианка се е жертвала, за да ни спаси. Но имах чувството, че така само влошавам нещата.

— Помоли ме да ти я предам — извадих фигурката, която Бианка беше намерила на сметището. Нико я взе и се взря в нея.

Стояхме пред трапезарията, точно там, където бяхме разговаряли, преди да тръгна. Въпреки вълшебните граници на лагера, духаше леденостуден вятър. По мраморните стъпала падаха снежинки. Сигурно от другата страна на хълма вилнееше снежна буря.

— Обеща, че ще я пазиш! — рече Нико.

По-добре да ме беше пробол с ръждив кинжал в гърдите, отколкото да ми напомня обещанието — щеше да ме боли по-малко.

— Нико, опитах се — отвърнах аз. — Но Бианка се жертва, за да ни спаси. Казах ѝ да не го прави. Но тя...

— Ти ми обеща!

Впи поглед в мен, очите му бяха зачервени. Стисна малкото си юмруче около фигурката.

— Не биваше да ти вярвам. — Замълча за миг. — Ти ме излъга! Сънищата ми бяха прави!

— Чакай! Какви сънища?

Той хвърли фигурката и тя звънна на заледените мраморни стъпала.

— Мразя те!

— Може и да е жива — подех отчаяно аз. — Няма как да сме сигурни...

— Мъртва е! — Той затвори очи. Цялото му тяло се тресеше от гняв. — Трябваше да се досетя по-рано. Сега е в Асфодел, изправя се пред съдиите. Усещам го.

— Как така го усещаш?

Но преди да успее да отговори, зад мен се чу шум — съскане, което много добре познавах.

Извадих меча си и Нико ахна. Обърнах се рязко и се озовах срещу четири скелета. Те се ухилиха с оголените си челюсти и поеха

към мен. Нямах представа как са се озовали в лагера, но това нямаше значение. Трябваше да повикам помощ.

— Искаш да ме убиеш! — обвини ме Нико. — Довел си тези... тези същества!

— Не съм! Да, те са дошли заради мен, но... Бягай, Нико! Няма как да ги победим!

— Не ти вярвам!

Първият скелет се хвърли напред. Парирах удара му, но другите три се приближиха. Разсякох единия на две, но костите му веднага започнаха да се съединяват. Ритнах другия и главата му отхвъркна, само че костеливата ръка продължи да размахва меч.

— Бягай, Нико! — заповядах аз. — Повикай помощ!

— Неее! — изкрещя той и запуши ушите си с длани.

Не можех да се бия с четирима едновременно, особено пък след като враговете ми бяха неунищожими. Замахвах, ръгах, мушках и парирах, ала те не спираха да ме притискат. Беше въпрос на секунди да ме повалят.

— Нееее! — изкрещя още по-силно Нико. — Махайте сеее!

Земята под мен се разтресе. Скелетите застинаха. В краката им се появи пукнатина и аз едвам успях да отскоча навреме настрани, преди земята да се разтвори като зейнала уста. От дупката лумнаха пламъци и погълнаха скелетите с едно мощно ХРУС!

Тишина.

Там, където допреди миг бяха стояли зомбитата, се виждаше дълъг десетина метра белег в мраморния под на трапезарията. От самите скелети нямаше и следа.

Смаяно се обърнах към Нико.

— Как го...

— Махай се! — извика той. — Мразя те! Умри!

За щастие мен земята не ме погълна, но Нико се обърна и хукна към гората. Понечих да го последвам, но се подхлъзнах и паднах на заледените стълби. Докато се изправях, видях на какво се беше подхлъзнал крака ми. Вдигнах фигурката, която Бианка беше взела от сметището за Нико. „Единствената, която няма“ — беше казала тя. Последният подарък от сестра му.

Взрях се в нея ужасено. Сега вече се сецах защо лицето ми се струваше познато. Бях го виждал и преди.

Статуетката изобразяваше Хадес, господаря на мъртвите.

Анабет и Гроувър ми помогнаха да претърсим гората, но не открихме и следа от Нико ди Анджелио.

— Трябва да кажем на Хирон — рече след няколко часа останалата без сили Анабет.

— Не! — възразих аз.

Двамата с Гроувър се ококориха.

— Тъж... — поде смутено той. — Как така „не“?

И на мен не ми беше ясно, но думата сама беше излязла от устата ми.

— Никой не бива да научи. Едва ли някой си дава сметка, че Нико е...

— Син на Хадес — обади се Анабет. — Пърси, имаш ли представа колко е важно това? Дори и Хадес е нарушил клетвата! Това е ужасно!

— Не, не мисля — възразих. — Хадес не е престъпил клетвата.

— Какво?

— Той им е баща — продължих аз, — но Бианка и Нико са родени много отдавна, преди Втората световна война.

— Хотел „Лотус“! — извика Гроувър и набързо разказа на Анабет историята на Бианка. — Двамата с Нико са прекарвали там десетилетия. Били са родени, преди боговете да се закълнат да нямат повече деца от простосмъртни.

Кимнах.

— Но как са успели да излязат? — попита недоверчиво Анабет.

— Не знам — признах. — Бианка каза, че някакъв адвокат е дошъл да ги вземе и ги е закарал в „Уестовър Хол“. Нямам представа кой е бил той и защо го е направил. Може да е свързано с Голямото раздвижване, за което спомена мантикорът. Нико едва ли знае кой е баща му. И ние не бива да казваме на никого. Дори и на Хирон. Ако боговете научат...

— Може отново да започнат да се боричкат помежду си — рече Анабет. — А това е последното, от което имаме нужда сега.

Гроувър обаче не изглеждаше убеден.

— Не може да криете от боговете. Все някога ще разберат.

— Нека разберат — отвърнах. — На мен ми трябва две години. Докато навърша шестнайсет.

Анабет пребледня.

— Пърси, това означава, че пророчеството може и да не се отнася до теб. Може да е за Нико. Трябва да...

— Не — прекъснах я аз. — Аз вече избрах пророчеството! То ще бъде за мен.

— Какви ги говориш? — извика тя. — Наистина ли искаш да поемеш отговорността за целия свят?

Нищо подобно не исках, но знаех, че трябва да изляза напред и да поема този товар.

— Няма да позволя живота на Нико да бъде застрашен — рекох. — Дълга му го, заради сестра му. И двамата ги подведох. Не желая горкото хлапе да страда повече.

— Горкото хлапе те мрази и в червата и копнее да те види мъртъв — напомни ми Гроувър.

— Може да се опитаме да го намерим — рекох. — Да го убедим, че ще му помогнем, да го скрием на сигурно място.

Анабет потрепери.

— Ако Аюк го открие преди нас...

— Няма — заявих категорично. — Ще се погрижа да си има други занимания. С мен.

Хирон като че ли не повярва напълно на историята, която му разказахме. Явно се досещаше, че крием нещо за изчезването на Нико, но не го направи на въпрос. За съжаление Нико не беше първият полубог, напуснал лагера.

— Толкова е малък — въздъхна Хирон и се подпря на парапета на верандата. — Уви, надявам се да го изядат чудовищата. Това ще е много по-добре, отколкото да се озове в армията на титаните.

Тази мисъл ми се стори толкова ужасна, че за малко не промених решението и не му разказах истината, но все пак се сдържах.

— Наистина ли смяташ, че първият удар ще бъде срещу нас? — попитах.

Хирон се взираше в падащия над хълма сняг. Виждах пушека от огнения дъх на дракона, който пазеше елата със Златното руно.

— Но няма да е преди лятото — отвърна той. — Очаква ни тежка зима... най-суровата от векове. Най-добре се върни в града, Пърси. Ходи на училище. Почивай. После няма да имаш време за това.

Обърнах се към Анабет.

— А ти?

Бузите й пламнаха.

— Реших все пак да се пробвам в Сан Франциско. Ще държа под око връх Тамалпаис.

— И веднага ще ми изпратиш съобщение по Ирида, ако забележиш нещо?

Тя кимна.

— Но мисля, че Хирон е прав. До лятото ще се радваме на спокойствие. На Люк му трябва време, за да възвърне силата си.

Чакането определено не ми беше по вкуса. Но пък следващия август щях да навърша петнайсет. Толкова близо до шестнайсет, че направо не ми се мислеше за това.

— Добре — рекох. — Пази се. И без щури номера със самолета.

Тя се усмихна.

— Разбрано. И, Пърси...

Прекъсна я Гроувър, който изскочи отвътре и се спъна в няколко празни кутийки от безалкохолно. Лицето му беше изпито и бледо, все едно беше видял призрак.

— Проговори ми! — извика Гроувър.

— Успокой се, младежо — рече намръщено Хирон. — Какво е станало?

— Ами... свирех си вътре — заобяснява той — и пиех кафе. Много кафе! И той ми проговори!

— Кой? — попита Анабет.

— Пан! — изблея сатирът. — Господарят на дивата природа! Чух го! Трябва... трябва да намеря куфар!

— Чакай, чакай! — спрях го аз. — И какво ти каза?

Гроувър ме погледна унесено.

— Само две думи: „Чакам те“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.